

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 500 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Πυρκαγιές - Πλημμύρες: Δε φταίει η “μανία της φύσης” αλλά οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές

Κάτω η κυβέρνηση που καταστρέφει και δολοφονεί

ΣΥΡΙΖΑ - Κασσελάκης: Golden boy, νεοφιλελεύθερος, δικαιωματιστής... Απειλή για εργαζόμενους και νεολαία

Ακρωτηριασμός εργάτη μετά από 10ωρη εργασία

Οι επιπτώσεις του εργατοκτόνου νομοσχεδίου Γεωργιάδη έχουν αρχίσει να φαίνονται πριν καλά - καλά εφαρμοστεί. Την Κυριακή 24/09, στα Ναυπηγεία Σαλαμίνας, εργάτης που ανήκε στο προσωπικό ενός εκ των βασικών υπερεργολάβων, ο οποίος κατέχει διάφορες εταιρείες που δραστηριοποιούνται στα Ναυπηγεία, ακρωτηριάστηκε στα δάχτυλα του χεριού του μετά από ασταμάτητη εργασία 10 ωρών.

Κυβέρνηση και εργοδότες έχουν ξεπεράσει κάθε προηγούμενο στο να εφεύρουν τρόπους για να εξοντώσουν τους εργαζόμενους και να αυξήσουν τα κέρδη τους. Ο εργάτης δούλεψε σε δύο εταιρείες του συγκεκριμένου εργολάβου, επτά μέρες την εβδομάδα, χωρίς ρεπό για πολύ καιρό. Είχε προσληφθεί και σε δεύτερη εταιρεία του εργολάβου, προκειμένου εκείνος να μπορεί να τον απασχολεί για περισσότερες ώρες, χωρίς την καταβολή υπερωριακής προσαύξησης.

Την ίδια στιγμή τα στοιχεία σχετικά με τα εργατικά δυστυχήματα, σε

έκθεση της ΟΣΕΤΕΕ (Ομοσπονδία Συλλόγων Εργαζομένων σε Τεχνικές Επιχειρήσεις), προκαλούν σοκ. Σύμφωνα με την έκθεση το 2023 έχουν καταγραφεί 135 νεκροί και 229 σοβαρά τραυματίες, από δυστυχήματα κατά τη διάρκεια της στους εργασίας. Το πρώτο τετράμηνο του έτους καταγράφηκαν 57 νεκροί το δεύτερο τετράμηνο 69 νεκροί.

Όλη την προηγούμενη τετραετία και ιδιαίτερα μετά την επανεκλογή της τον περασμένο Ιούνιο, η κυβέρνηση Μητσοτάκη επιτίθεται στην εργατική τάξη με τον πιο σκληρό τρόπο. Επιδιώκουν την παγίωση του Νέου Συστήματος Εκμετάλλευσης, νέο κύμα φτωχοποίησης, συνέχιση της φοροληστείας πάνω στην εργατική τάξη, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία.

Σε αυτό το πλαίσιο το νέο εργασιακό νομοσχέδιο του υπουργού Άδωνη Γεωργιάδη, σε συνέχεια του νόμου Χατζηδάκη και των αντεργατικών νόμων όλων των προηγούμενων

μνημονιακών κυβερνήσεων (ΣΥΡΙΖΑ - ΠΑΣΟΚ κλπ), προσπαθεί να θεσμοθετήσει την εργασιακή ζούγκλα που ισχύει σε μεγάλο βαθμό και σήμερα. Η εργασιακή ανασφάλεια νομιμοποιείται και θεσμοθετούνται στην ουσία σύγχρονα σκλαβοπάζαρα. Και με αυτό το νομοσχέδιο στοχεύουν στο να επιβάλλουν το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης και σταδιακά να αφαιρέσουν κάθε εργατικό και κοινωνικό δικαίωμα που έχουμε κερδίσει έως τώρα με τους αγώνες μας.

Δεν είναι η πρώτη φορά που κυβέρνηση και εργοδότες δουλεύουν μαζί. Με τους αγώνες μας και τις δικές μας δυνάμεις να παλέψουμε ενάντια στην ακραία νεοφιλελεύθερη επίθεση αστικής τάξης και κυβερνήσεων. Για να μην ζούμε σαν δούλοι, για ένα κομμάτι ψωμί, όσο εκείνοι πλουτίζουν.

- Για λιγότερη δουλειά - δουλειά για όλους χωρίς μείωση αποδοχών.
- Κατάργηση του Νομοσχεδίου Γεωργιάδη και όλων των αντεργατικών μνημονιακών νομοσχεδίων

Ακρίβεια
Μεταφορά του «κόστους» της κρίσης στους εργαζόμενους
σελ. 4

Αφιέρωμα
50 χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου (μέρος Α')
σελ. 8-9

ΗΠΑ
Ιστορική απεργία στις τρεις μεγαλύτερες αυτοκινητοβιομηχανίες
σελ. 13

Ιστορία
30 χρόνια χωρίς τη συντρόφισσα Κ. Γώγου
σελ. 15

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή**- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων****- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο****στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή****- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού**

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίνια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνειδήσής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Μαρξιστικό Δελτίο (Μεταπολίτευσης)****Περίοδος 1979-1981**

Χρονολογία έκδοσης: Οκτώβριος 2023

Σελίδες: 2540 (τρεις τόμοι)

Τιμή: 45 ευρώ

Το **Μαρξιστικό Δελτίο (ΜΔ) της Μεταπολίτευσης** υπήρξε το σημαντικότερο πολιτικό περιοδικό που κυκλοφορούσε στον τροτσικιστικό χώρο και στον χώρο της Άκρας και Επαναστατικής Αριστεράς, για ένα διάστημα ήταν και το μοναδικό[...]

Το ΜΔ με τις αναλύσεις του, με τα άρθρα του για το ελληνικό και παγκόσμιο εργατικό και επαναστατικό κίνημα, με τη δημοσίευση των αποφάσεων της 4ης Διεθνούς, με τις μελέτες, κριτικές για την τέχνη κ.λπ., με τις πολεμικές του ενάντια στους διαστρεβλωτές και παραχαράκτες του μαρξισμού, σταλινικούς και σοσιαλδημοκράτες, ήταν η φωνή του επαναστατικού μαρξισμού και της σοσιαλιστικής επανάστασης. Ακόμη και σήμερα πιστεύουμε ότι είναι εξαιρετικά χρήσιμο για τους αγωνιστές του εργατικού και επαναστατικού κινήματος, γι' αυτό και κάνουμε ανατύπωση όλων των τευχών του.

Οι **Εκδόσεις Εργατική Πάλη** επανεκτυπώνουν και τα 27 τεύχη του Μαρξιστικού Δελτίου σε τρεις τόμους. Ο 1ος Τόμος (1979-1981)

περιλαμβάνει 10 τεύχη (Νο 1-Νο 10), ο 2ος Τόμος (1981-1983) περιλαμβάνει 9 τεύχη (Νο 11-Νο 20) και ο 3ος Τόμος (1984-1986) περιλαμβάνει 8 τεύχη (Νο 21-Νο 28/29) καθώς και δυο πολύ σημαντικά έντυπα: 1) **Το Μαρξιστικό Δελτίο του 1975** (Μάρτης-Απρίλης) που περιέχει δυο αποφάσεις του 10ου Συνεδρίου της 4ης Διεθνούς, α) Θέσεις για την οικοδόμηση επαναστατικών κομμάτων στην καπιταλιστική Ευρώπη, β) Το Καταστατικό της 4ης Διεθνούς, γ) Άρθρο του Αλαίν Κριβίν: Για την αναγκαιότητα της 4ης Διεθνούς, δ) Άρθρο που δημοσιεύτηκε στο 1ο φύλλο της Εργατικής Πάλης (10/8/1974), Η κυβέρνηση Καραμανλή και το εργατικό κίνημα. 2) **Τα Μαρξιστικά Τετράδια (Φλεβάρης 1984)**, που δημοσιεύουν δυο σημαντικές αποφάσεις της Διεθνούς Εκτελεστικής Επιτροπής της 4ης Διεθνούς: α) Η κουβανική επανάσταση, το καστρόϊκό ρεύμα και η Τέταρτη Διεθνή (12/5/1981), β) Επανάσταση και αντεπανάσταση στην Πολωνία (27/5/1982).

Σημείωμα της Έκδοσης

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Πάνασσα

Βιβλιοπωλείο: "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Πάνασσα

Ψιλικατζίδικο "Ψιλικατέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗΓράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30 γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

1,7 εκατ. στρέμματα καμένων δασικών εκτάσεων και χωριών, πάνω από 1.000.000 στρέμματα – μέχρι το τέλος Σεπτεμβρίου 2023 – πλημμυρισμένων εκτάσεων, δεκάδες καταγεγραμμένοι μέχρι στιγμής νεκροί και απροσδιόριστος αριθμός αγνοούμενων, άνθρωποι που τους ψάχνουν απεγνωσμένα οι συγγενείς τους και άνθρωποι που δεν τους ψάχνει κανείς γιατί ήταν μετανάστες, εργάτες γης από το Πακιστάν, το Μπαγκλαντές και αλλού. Γέφυρες γκρεμισμένες, δρόμοι κατεστραμμένοι, φράγματα διαλυμένα, σπίτια και μαγαζιά κατεστραμμένα ολοσχερώς, ζώα καμένα ή πνιγμένα, χωράφια θαμμένα κάτω από τόνους λάσπης ή στάχτης... με λίγα λόγια μια δραματική κατάσταση και μια τεράστια οικονομική καταστροφή. Ακόμη, εκατοντάδες χιλιάδες κάτοικοι αυτών των περιοχών έμειναν αβοήθητοι για μέρες, συχνά πάνω στις στέγες των σπιτιών τους χωρίς ούτε ένα μπουκαλάκι νερό ή με ένα κουβά και ένα λάστιχο προσπαθώντας να σβήσουν τη φωτιά για να σώσουν ό,τι μπορούσαν.

Ποιος ευθύνεται

Η κυβέρνηση των νεοφιλελεύθερων του Μητσοτάκη ρίχνει την ευθύνη για την καταστροφή, για μια ακόμα φορά, στην κλιματική αλλαγή και στα τρομακτικά μεγέθη νερού που έφερε αυτή η κακοκαιρία. Για τις πυρκαγιές, ιδιαίτερα εκείνη του Έβρου δεν υπάρχει η παραμικρή δικαιολογία γιατί επί 15 ολόκληρες μέρες καίγονταν μια τεράστια δασική έκταση, ενώ για την καταιγίδα Daniel και για την πρόσφατη Elias το Εθνικό Αστεροσκοπείο είχε βγάλει προειδοποιήσεις αρκετές μέρες προηγούμενα. Τέλος, οι ανακοινώσεις που έβγαλε η κυβέρνηση, εκτός του ότι ήταν καθυστερημένες ήταν και στη μεγάλη τους πλειοψηφία λανθασμένες. Όσον αφορά στον κρατικό μηχανισμό, πέρα από το ότι κινήθηκε καθυστερημένα, η βοήθεια που πρόσφερε ήταν ασήμαντη, όπως καταγγέλλεται από όλους τους κατοίκους των κατεστραμ-

Φτωχοποίηση, υποβάθμιση υποδομών, ιδιωτικοποιήσεις, απάτες...

μένων περιοχών. Πολύ περισσότερα προσέφεραν οι εθελοντές που έτρεξαν από πολλά σημεία της χώρας.

Αυτό που αποδείχτηκε και σε αυτή την καταστροφή (όπως προηγούμενα με την πανδημία covid, το τραγικό δυστύχημα των Τεμπών και τόσα άλλα) είναι ότι η κυβέρνηση δεν έκανε ποτέ έργα που να προστατεύουν τους κατοίκους από κινδύνους οι οποίοι είχαν επισημανθεί πριν πολλά χρόνια (νέα αντιπλημμυρικά έργα, σωστή ενίσχυση των υποδομών, κ.ά.). Όσα ψέματα και να λένε, όσο κι αν επικαλούνται την κλιματική αλλαγή, είναι γνωστό ότι τα αντιπλημμυρικά έργα στο θεσσαλικό κάμπο έπρεπε γίνουν πριν πολλά χρόνια γιατί αυτή η καταστροφή θα ερχόταν — έργα και σχέδια που απαιτούνταν υπήρχαν από το 2007! Άλλωστε το 2020, μεγάλες περιοχές της Θεσσαλίας και της Καρδίτσας είχαν πλημμυρίσει ξανά από την καταιγίδα «Ιανός». Τότε, ο Μητσοτάκης μιλώντας στους κατοίκους της Καρδίτσας είχε υποσχεθεί πως θα ενισχυθούν τα αντιπλημμυρικά έργα «για να μην ξαναζήσουμε τέτοια καταστροφή». Τρία χρόνια μετά, η καταστροφή είναι ακόμα μεγαλύτερη. Επιπλέον, φαγώθηκαν εκατοντάδες εκατομμύρια ευρώ σε άχρηστα έργα βιτρίνας ή τσεπώθηκαν από ημέτερους και εργολάβους.

Το πρόβλημα είναι μεγαλύτερο και βαθύτερο

Πριν από τις τελευταίες καταστροφές και στην πραγματικότητα εδώ και αρκετά χρόνια ήταν φανερό ότι το πρόβλημα δεν είναι μόνο πολιτικό. Είναι πια αναμφισβήτητο ότι το σύστημα συνολικά, το κεφάλαιο, η αστική τάξη και μια διεφθαρμένη ελίτ για το μόνο που ενδιαφέρονται είναι πώς να αυξή-

νουν τα εισοδήματά τους με μεθόδους και τρόπους όπως: οι χαμηλοί μισθοί, οι ιδιωτικοποιήσεις, οι φοροαπαλλαγές, οι φοροδιαφυγές και φοροκλοπές, η λεηλασία του δημοσίου, η συρρίκνωση των πολιτικών, συνδικαλιστικών και δημοκρατικών ελευθεριών... η καταστολή και το κράτος έκτακτης ανάγκης. Χρόνο με το χρόνο σ' αυτά προτίθεται η εγκατάλειψη των υποδομών, του φυσικού περιβάλλοντος κ.λπ. ή, στην καλύτερη/χειρότερη περίπτωση, ανατίθενται σε ημέτερους χρυσοδάκτυλους επιχειρηματίες.

Κάθε μέρα που περνά γίνεται φανερό ότι το καπιταλιστικό σύστημα και οι πολιτικές δυνάμεις που το υπηρετούν, ούτε θέλουν ούτε μπορούν να εξασφαλίσουν έστω και τους ελάχιστους όρους για μια ζωή υποφερτή και ασφαλής. Η κυβερνητική των α(χ)ρίστων του Μητσοτάκη, οι νεοφιλελεύθερες και μνημονιακές δυνάμεις, έχουν αναδείξει – αν δεν έχουν οξύνει – την κρίση του καπιταλιστικού συστήματος και έχουν αποδυναμώσει κατά πολύ την ηθική νομιμοποίηση του αυταρχικού και ανίκανου πολιτικού συστήματος. Κάθε μέρα που περνά όλο και περισσότεροι εργαζόμενοι διαπιστώνουν ότι η κυρίαρχη αστική τάξη και οι πολιτικές δυνάμεις που βρίσκονται στην εξουσία δεν είναι μόνο ανίκανες και άχρηστες, αλλά είναι ακόμη κάτι χειρότερο: αυτό θέλουν και μπορούν να κάνουν, δηλαδή να πλουτίσουν και να ευημερούν κλέβοντας τον ιδρώτα και την ατομική και δημόσια παρουσία των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας. Όπως λένε και οι Μαρξ-Ενγκελς στο Κομμουνιστικό Μανιφέστο: «Η αστική τάξη είναι ανίκανη να παραμείνει άλλο κυρίαρχη τάξη της κοινωνίας (...) γιατί είναι ανίκανη να εξασφαλίσει στο σκλά-

βο της την ύπαρξη, ακόμη και μέσα στη σκλαβιά του. (...) Η κοινωνία δεν μπορεί πλέον να ζήσει κάτω από την κυριαρχία της αστικής τάξης, διότι η ύπαρξη της αστικής τάξης δεν συμβιβάζεται άλλο με την κοινωνία»¹. Αυτή την κατάσταση της κυρίαρχης τάξης ήρθε, όχι μόνο να επιβεβαιώσει αλλά και να την τονίσει ακόμη περισσότερο η εκλογή του Στ. Κασσελάκη, ως νέου πρόεδρου του ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ.

Το ερώτημα που προκύπτει αμείλικτο από όλη αυτή την ανικανότητα, αθλιότητα και παρακμή της αστικής τάξης και των πολιτικών δυνάμεων που την υπηρετούν: Για πόσο καιρό αυτές οι κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις μπορούν να νομιμοποιούν την κυριαρχία τους και να συνεχίζουν το ολέθριο και καταστροφικό έργο της κλοπής του πλούτου, του περιβάλλοντος και της ασφάλειας της κοινωνίας, των εκμεταλλεζόμενων και καταπιεζόμενων τάξεων. Πρέπει να απαλλαγούμε από αυτή την κατάσταση όσο το δυνατό γρηγορότερα, γιατί δυστυχώς, όπως δείχνει και η ιστορία, αυτές τις παρακμιακές καταστάσεις και κρίσεις κυριαρχίας της αστικής τάξης τις εκμεταλλεύονται και οι ακροδεξιοί και οι φασίστες. Αυτό άλλωστε δείχνει και η άνοδος τους σ' όλες τις ευρωπαϊκές χώρες τα τελευταία χρόνια.

Για να μπορέσουμε οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία να αντιμετωπίσουμε αυτή την αφόρητη και παρακμιακή κατάσταση πρέπει να ακολουθήσουμε την λενινιστική παράδοση, *δεν αρκεί μόνο να είναι ανίκανοι οι κυρίαρχοι, πρέπει να μπορούν και οι «από κάτω» να ανατρέψουν την κατάσταση των πραγμάτων*. Για να γίνει αυτό βασικές προϋποθέσεις είναι να υπάρχουν ανεξάρτητες οργανώσεις των εργαζομένων και επαναστατική οργάνωση, με πολιτικό πρόγραμμα όπου όλοι οι «από κάτω» θα βλέπουν έμπρακτα την ικανοποίηση των συμφερόντων τους, τις αξίες τους.

¹ Μαρξ-Ενγκελς, Μανιφέστο του Κομμουνιστικού Κόμματος, Σύγχρονη Εποχή (1998), σελ. 40

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Ο εργασιακός μεσαίωνας και εισοδηματική ανασφάλεια που επιβάλλει η πολιτική της ΝΔ έχει σφοδρές επιπτώσεις (και) στην ψυχική υγεία των εργαζομένων. Συγκεκριμένα, έρευνα 2 οργανισμών ενίσχυσης ανθρώπινου δυναμικού («ΕΥ» Ελλάδος και Hellas EAP) σε συνεργασία με το τμήμα ψυχολογίας του ΕΚΠΑ δείχνει ότι: τέσσερις στους δέκα εργαζόμενους (41%) αισθάνονται μελαγχολία και απαισιοδοξία για το μέλλον, έναντι 35% το 2021. Το ποσοστό όσων έχουν σκεφτεί να δώσουν τέλος στη ζωή τους αυξάνεται το 2023, στο 2% από 1,1% το 2021. Επτά στους δέκα εργαζόμενους δηλώνουν ότι η διαχείριση των οικονομικών τους προκαλεί συχνά στρες. Το 44% δηλώνει ότι το πρόγραμμα εργασίας τους δεν τους επιτρέπει να περνούν χρόνο με οικογένεια ή φίλους και μόλις το 39% σταματά να σκέφτεται τη δουλειά πέραν του ωραρίου εργασίας. Έρευνα της Eurostat και του πανεπιστημίου Γκρόνιγκεν δείχνει ότι η Ελλάδα έχει το μεγαλύτερο μέσο όρο εργασίας στην Ευρώπη με 2.036 ώρες το χρόνο.

Η Ευρώπη γονατίζει οικονομικά και από την πίεση αύξησης των επιτοκίων. Η ΕΚΤ αύξησε τα επιτόκια κατά 25 μονάδες βάσης στη συνεδρίαση της στις 27 Ιουλίου 2023. Ο PMI της μεταποίησης για την Ευρωζώνη τον Ιούλιο υποχώρησε στο 42,7, που αποτελεί χαμηλό 38 μηνών, καθώς επιδεινώθηκε από το 43,3 του Ιουνίου (τιμές κάτω από το 50 προμηνύουν παραγωγική συρρίκνωση ή ύφεση). Στο τέλος αυτής της διαδρομής, ο αριθμός των νέων επενδύσεων στην Γερμανία το 2022 μειώθηκε για πέμπτη συνεχόμενη χρονιά και η γερμανική οικονομία το πρώτο τρίμηνο του έτους παρουσίασε ύφεση. Την άνοιξη, η εθνική στατιστική υπηρεσία της Γερμανίας είχε ανακοινώσει συρρίκνωση του ΑΕΠ κατά 0,3% τους πρώτους τρεις μήνες του 2023, ενώ το τελευταίο τρίμηνο του 2022 είχε υποχωρήσει κατά 0,5%. Επόμενη στη σειρά ήταν η Ολλανδία. Ειδικότερα, το δεύτερο τρίμηνο του 2023, το ολλανδικό ΑΕΠ μειώθηκε κατά 0,3% σε σύγκριση με αυτό των μηνών μεταξύ Απριλίου και Ιουνίου.

Η παγκόσμια οικονομική κρίση έχει οδηγηθεί σε ένα περίοδο στασιμότητας αντί μιας σταθερής ανάκαμψης που προέβλεπαν τα αστικά επιτελεία. Ο ρυθμός ανάπτυξης της παγκόσμιας οικονομίας είναι πτωτικός και φτάνει 3% για φέτος, χαμηλότερος από 3,5% που σημειώθηκε το 2022, ενώ προβλέπεται από το ΔΝΤ να φτάσει 2,7% το 2024. Ο παγκόσμιος πληθωρισμός βρίσκεται στο 6,5% φέτος (το 2019 βρισκόταν στο 2,21%). Μετά από 7 χρόνια παρατηρείται μείωση του ρυθμού του παγκόσμιου εμπορίου στο μισό. Ειδικότερα, τον Ιούλιο οι όγκοι του παγκόσμιου εμπορίου μειώθηκαν με τον ταχύτερο ετήσιο ρυθμό εδώ και σχεδόν τρία χρόνια. Το CPB Netherlands Bureau for Economic Policy Analysis στη μηνιαία του έκθεση «World Trade Monitor», έδειξε ότι ο όγκος των συναλλαγών μειώθηκε κατά 3,2% τον Ιούλιο συγκριτικά με τον ίδιο μήνα πέρυσι, τη μεγαλύτερη πτώση από τους πρώτους μήνες της πανδημίας. Οι πραγματικοί μισθοί μειώθηκαν 3,8% μεταξύ του α' τριμήνου 2022 και 2023 για τις αναπτυγμένες και τις αναδυόμενες οικονομίες.

Ακρίβεια Μεταφορά του «κόστους» της κρίσης στους εργαζόμενους

Η ανοδική πορεία στις τιμές των προϊόντων λαϊκής κατανάλωσης έχει μετατραπεί σε εφιάλτη για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Παρά τα μέτρα «κατά του πληθωρισμού», η ακρίβεια συνεχίζει να καλπάζει εξανερμίζοντας το λαϊκό εισόδημα. Στον αντίποδα, επιχειρήσεις στον τομέα καταναλωτικών αγαθών, τράπεζες και εταιρίες ενέργειας αυξάνουν διαρκώς τα κέρδη τους. Γίνεται όλο και πιο ξεκάθαρο ότι η αιτία δεν είναι «ο πόλεμος του Πούτιν», αλλά η προσπάθεια των καπιταλιστών, των πλουσίων και ελίτ να φορτώσουν την κρίση στους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία.

Ο χρεωκοπημένος ελληνικός καπιταλισμός των α(χ)ρίστων του Μητσοτάκη (όπου τα δημόσια και ιδιωτικά χρέη αυξάνονται διαρκώς και οι παραγωγικές βάσεις της οικονομίας αποσαθρώνονται), κατέχει μια από τις πρώτες θέσεις στο πόντιο της ακρίβειας πανευρωπαϊκά, ενώ ταυτόχρονα εμφανίζει το τρίτο μεγαλύτερο ποσοστό επίσημης φτώχειας (26,3% του πληθυσμού, το πραγματικό νούμερο είναι πολύ μεγαλύτερο) και βρίσκεται στις τελευταίες θέσεις όσον αφορά το μέσο εργατικό εισόδημα. Από το 2022 μέχρι σήμερα, ο πληθωρισμός των τροφίμων (η πιο σημαντική κατηγορία για ένα νοικοκυριό) έχει σταθερή ανοδική πορεία με διψήφιο ποσοστό (12%). Μετά το καλοκαίρι, προβλέπονται σημαντικές νέες αυξήσεις τιμών, ειδικά στα αγροτικά προϊόντα: εκτός από τις ραγδαίες και βαρύτερες επιπτώσεις της κλιματικής κρίσης (ξηρασία, ερημοποίηση, πλημμύρες, πυρκαγιές κ.λπ. με αποτέλεσμα τη μείωση της παραγωγής), αυτή γίνεται άλλοθι για την κερδοσκοπία των μεγαλοκαπιταλιστών στο εμπόριο και τον αγροτοδιατροφικό τομέα. Σύμφωνα με την ΕΛΣΤΑΤ, οι τιμές παραγωγού στη γεωργία αυξήθηκαν κατά 28,7% (φωτική παραγωγή 31,5%, ελαιόλαδο 92%, φρούτα 60%, λαχανικά 30,7%, πατάτες 20,8%). Σε όλα τα παραπάνω, πάντα οι επίσημες μετρήσεις αφήνουν εκτός το πραγματικό μέγεθος της ακρίβειας με βάση τα προϊόντα που πραγματικά καταναλώνουν τα εργατικά και φτωχά λαϊκά νοικοκυριά.

Εδώ έρχεται να προστεθεί η τεράστια καταστροφή στη Θεσσαλία, όπου συγκεντρωνόταν περίπου το 23% της αγροτικής παραγωγής και 40% της τυροκομίας/γαλακτοκομίας. Μαζί με τις ανθρώπινες ζωές, τα ζώα και τα χωριά, το επιτελικό «χάος» του Μητσοτάκη βύθισε κάτω από τη λάσπη το 5% του ΑΕΠ της χώρας. Είναι σίγουρο ότι το κυβερνητικό έγκλημα στην Θεσσαλία θα εκτινάξει τις τιμές.

Πληθωρισμός και ακρίβεια αποδεικνύονται καθάρη κλοπή σε βάρος του λαϊκού εισοδήματος, πτώση των πραγματικών μισθών. Σύμφωνα με την Eurostat, ο καταναλωτής έχασε τουλάχιστον το 41% της αγοραστικής του δύναμης. Έτσι εξασφαλίζονται τα υπερκέρδη μιας ισχνής μειοψηφίας επιχειρηματιών-μαυραγοριτών. Αυτή η ακρίβεια τροφοδοτήθηκε συστηματικά από το «επιτελικό κράτος» της ΝΔ με την πολιτική των pass, που συγκαλυμμένα στηρίζε

την άνοδο των τιμών δήθεν «βοηθώντας» την κατανάλωση των νοικοκυριών. Και ενώ οι «κακομοίρηδες» των μεγάλων αλυσίδων σουπερμάρκετ ή των βιομηχανιών επικαλούνται την αύξηση του κόστους τροφοδοσίας, τα στοιχεία π.χ. των τελευταίων μηνών ήταν ενδεικτικά: ενώ οι τιμές χονδρικής σε διάφορες κατηγορίες είχαν μια πτώση (π.χ. πετρέλαιο, βενζίνη), οι τιμές των ειδών κατανάλωσης συνέχισαν να αυξάνονται με ιλιγγιώδεις ρυθμούς. Στα τρόφιμα επικρατεί παροξυσμός, με χαρακτηριστικό παράδειγμα τα φρούτα, που φτάνουν να πωλούνται έως 10 φορές ακριβότερα από την τιμή που πουλάει ο αγρότης από το χωράφι!

Απέναντι σε αυτή την κατάσταση οι «άριστοι» του Μητσοτάκη δεν παίρνουν κανένα απολύτως μέτρο για την προστασία του πληθυσμού. Η «εντατικοποίηση των ελέγχων κατά της αισχροκέρδειας» που διαμήνυσε ο υπουργός Σκρέκας αποδεικνύεται μία τρύπα στο νερό. Στην πράξη αυτό που ισχύει είναι τα εξής: α) Στη Θεσσαλία τα νωπά τρόφιμα πωλούνται έως και 10 φορές ακριβότερα. β) Οι επιχειρηματίες των σουπερμάρκετ αρνούνται (υποτίθεται λόγω ανταγωνισμού) να δημοσιεύσουν τις τιμές χονδρικής αγοράς των προϊόντων τους και επομένως δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί έλεγχος. γ) Το πλαφόν μείωσης κερδών κατά 5% που είχε θεσπιστεί ουσιαστικά αποτελεί σκέτη κοροϊδία, γιατί κανείς δεν υποχρεώνει τις επιχειρήσεις να το εφαρμόσουν. Η πραγματικότητα είναι πως οι μεγάλες αλυσίδες όχι μόνο δεν θα χάσουν, αλλά πιθανότατα θα χτυπήσουν νέα ρεκόρ τζίρου, όπως και πέρυσι, παρόλο που οι αγορές ενός νοικοκυριού ανά μήνα έχουν μειωθεί σχεδόν στο μισό.

Τα προβλήματα όμως δεν σταματούν εκεί. Η επαναφορά των κανόνων δημοσιονομικής πειθαρχίας και οι δεσμεύσεις για πλεόνασμα 0,7%, που ανακοίνωσε με αυτοπεποίθηση ο Χατζηδάκης, θα οδηγήσει σε ακόμα μεγαλύτερη φοροληστεία. Όπως ανακοίνωσε ο Μητσοτάκης στη ΔΕΘ και επαναλαμβάνουν άλλες «γαλάζιες ακρίδες» στα ΜΜΕ, τα pass, τα «καλάθια» και οι λοιπές επιδοματικές πολιτικές αποτελούν πλέον παρελθόν. Αντιθέτως πρέπει να ετοιμάσουν νέα πακέτα φόρων, που θα αφορούν αποκλειστικά τους εργαζόμενους στο όνομα της «επενδυτικής βαθμίδας».

Η ακρίβεια, σε συνδυασμό με την άγρια νεοφιλελεύθερη επίθεση σε όλα τα επίπεδα, συνθέτουν ένα ζοφερό τοπίο για τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία. Σύμφωνα με έρευνα της ΕΚΠΟΙΩ, το 47,5% των νοικοκυριών δυσκολεύεται να ανταπεξέλθει στα μηνιαία έξοδα και μόλις το 33,62% μπορεί να τα βγάλει πέρα με το τρέχον εισόδημα. 1 στα 2 νοικοκυριά έχουν περιορίσει τις δαπάνες για το φαγητό και 1 στα 5 για τα φάρμακα. 4 στους 10 σε ηλικία 18-29 ετών δυσκολεύονται να τα βγάλουν πέρα. Η κατάσταση αυτή προφανώς θα χειροτερεύσει ακόμα περισσότερο με τις νέες ανατιμήσεις των προϊόντων αλλά και την επιδείνωση της κρίσης.

Η ακρίβεια, η επίθεση στα δικαιώματα των εργαζόμενων είναι δεδομένο ότι θα συνεχιστούν μιας και η βάση της πολιτικής της κυβέρνησης και των λοιπών μνημονιακών ρεταλιών (ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ, Ακροδεξιό) είναι η προάσπιση του κέρδους των πλουσίων και των ελίτ. Αυτό αποδείχθηκε ξεκάθαρα με την αδιαφορία που επέδειξαν για την ασφάλεια των τρένων, για την προστασία του πληθυσμού από τις φυσικές καταστροφές, από την πανδημία κ.ά. Κόπτονται αποκλειστικά για το πως θα συνεχίσουν το πλιάτσικο του δημόσιου πλούτου και των εισοδημάτων των εργαζόμενων ανεξαρτήτως του κόστους και των θυμάτων που θα αφήσουν στο διάβα τους. Ο μόνος δρόμος και συμφέρων που έχουμε είναι να τους ανατρέψουμε.

Το

επίκαιρα...

νομοσχεδίο
τους δολοφονεί!

Η μαύρη λίστα των εργατικών δυστυχημάτων και ατυχημάτων γιγαντώνεται, καθώς μέσα σε δύο εβδομάδες σημειώνουμε έναν βαρύ τραυματισμό και δύο θανάτους εργαζομένων. Συγκεκριμένα, στο Βόλο την Κυριακή 17/9, ένας 38χρονος άνδρας, που εργαζόταν σε ναυπηγείο στο Τρικέρι, σκοτώθηκε την ώρα που εκτελούσε εργασίες καθαρισμού μετά τις πλημμύρες, όταν μηχανήμα εργασίας του εγκλώβισε το χέρι και τελικά τον παρέσυρε, με αποτέλεσμα να χάσει τη ζωή του. Ενώ, το ίδιο πρωί, ένας 28χρονος έχασε τη ζωή του στη Χαλυβουργία Ελλάδος στη Β' ΒΙΠΕ Βόλου, όταν ένα μηχανήμα πρέσας τον συνέθλιψε την ώρα που εκτελούσε εργασίες συντήρησης. Χαρακτηριστικό της επικινδυνότητας των συνθηκών εργασίας στη Χαλυβουργία είναι ότι πριν περίπου ένα μήνα σημειώθηκε ακόμα ένα εργατικό «ατύχημα»-δολοφονία όταν εργαζόμενος τραυματίστηκε θανάσιμα μετά από πτώση από μεγάλο ύψος.

Μια εβδομάδα αργότερα, την Κυριακή 24/09, στα ναυπηγεία της Σαλαμίνας ένας εργάτης ακρωτηριάστηκε έπειτα από δεκάωρη εργασία. Σύμφωνα με την ανακοίνωση του Εργατοϋπαλληλικού Κέντρου, εργολάβος που δραστηριοποιείται στα Ναυπηγεία μέσω διαφόρων εταιρειών, ξεκίνησε την εφαρμογή του αντεργατικού νομοσχεδίου προσλαμβάνοντας εργαζόμενους σε δυο εταιρείες του, εξασφαλίζοντας ότι αυτοί σαν σύγχρονοι «δούλοι» θα δουλεύουν χωρίς υπερωριακή προσαύξηση, 12ωρα, επτά ημέρες την εβδομάδα πριν καν δημοσιευθεί το σχετικό ΦΕΚ. Το αποτέλεσμα αυτής της πρακτικής ήταν ο εργαζόμενος μετά από συνεχή εργασία άνω των δέκα ωρών και χωρίς να έχει πάρει ρεπό για πολύ καιρό, να τραυματιστεί σοβαρά στο χέρι και να ακρωτηριαστεί στα δάχτυλα.

Το νέο αυτό εργατικό ατύχημα, δείχνει από νωρίς τις τραγικές συνέπειες του νέου αντεργατικού νομοσχεδίου της κυβέρνησης. Τέτοια περιστατικά δεν είναι ούτε μεμονωμένα, ούτε τυχαία. Είναι έκφραση του Νέου Συστήματος Εκμετάλλευσης της εργασίας που αφεντικά και κυβέρνηση προσπαθούν λυσσασμένα να επιβάλλουν στους χώρους δουλειάς. Για το 2023 μετράμε ήδη 135 θανάτους σε χώρους εργασίας και 230 σοβαρούς τραυματισμούς.

Μέσα από τους αγώνες μας και την οργάνωσή μας πρέπει να μπει άμεσα τέλος στην εργασιακή βαρβαρότητα. Για μία εργασία με δικαιώματα και ασφάλεια που θα εξασφαλίζει μια ανθρώπινη ζωή.

Καμία συγκάλυψη της δολοφονικής αστυνομικής βίας

Το αρχικό αφήγημα που διακίνησε η αστυνομία ότι ο 58χρονος Κώστας Μανιουδάκης πέθανε την 1/9 επειδή «κατέρρευσε κατά τη διάρκεια τροχονομικού ελέγχου» στη Σούδα της Κρήτης, καταρρίπτεται καθώς οι φωτογραφίες από το σημείο και οι επώνυμες μαρτυρίες κάνουν λόγο για τον άγριο ξυλοδαρμό του από τους αστυνομικούς, για «λίμνες αίματος», «σμπαραλιασμένα γυαλιά» και «τραύματα στο κεφάλι». Η αστυνομία έσπευσε να εκδώσει ένα κατάπτυστο δελτίο Τύπου στο οποίο δεν αναφέρουν ούτε στο ελάχιστο την αλήθεια.

Την ίδια ώρα που η εγκληματική πολιτική της ΝΔ έχει αφήσει στο έλεος όλες τις πληγείσες περιοχές, συνεχίζει κανονικά την κατασταλτική πολιτική και το δόγμα νόμος και τάξη. Από την απρόκλητη επίθεση σε φοιτητές στο ΕΜΠ και σε διαδηλωτές στη Λάρισα, μέχρι τις κρατικές δολοφονίες από την αστυνομία και το λιμενικό.

Να αποδοθεί άμεσα δικαιοσύνη για την δολοφονία του Κ. Μανιουδάκη. Να μην επιτρέψουμε τη φρίκη, με αγώνες να οργανώσουμε την πάλη μας ενάντια στην κρατική και αστυνομική αυθαιρεσία και να επιβάλλουμε στη πράξη τα δικαιώματά μας.

Κάτω το αντεργατικό έκτρωμα Γεωργιάδη

Να μη ζήσουμε σα δούλοι

Στις 21 Σεπτεμβρίου η κυβέρνηση Μητσοτάκη ψήφισε το νομοσχέδιο Γεωργιάδη για τα εργασιακά που πλέον είναι ο νόμος 5053 ο οποίος ρυθμίζει και συμπληρώνει σε αντιδραστική κατεύθυνση πολλές προηγούμενες διατάξεις και νόμους, ακόμα και τον περιβόητο 4808/2021 του Χατζηδάκη. Παρά τις θριαμβολογίες του περί «αποδοχής» ενός «καλού» νομοσχεδίου από τους εργαζόμενους, η πραγματικότητα είναι εκ διαμέτρου αντίθετη. Πρόκειται για έναν βαθύτατα αντιδραστικό νόμο που δεν εντείνει απλώς την επίθεση της αστικής τάξης στους εργαζόμενους, αλλά την αναβαθμίζει ποιοτικά προσπαθώντας να καταργήσει το εργατικό δικαίο και τον πυρήνα των εργατικών δικαιωμάτων και κατακτήσεων, δηλαδή την προστασία του εργαζόμενου που είναι το πιο αδύναμο μέρος σε μια σχέση εργασίας, και αντικαθιστώντας τον με τη λογική της άνευ όρων στήριξης του επιχειρηματικού κέρδους. Τονίζουμε αυτό τον χαρακτήρα του νόμου σε αντίθεση με άλλες κριτικές προσεγγίσεις που βλέπουν απλώς «ακόμα μία επίθεση στην εργατική τάξη».

Ο χρεοκοπημένος ελληνικός καπιταλισμός δεν στοχεύει σε κανένα σχέδιο οργάνωσης της παραγωγής, πολύ περισσότερο παραγωγικής ανασυγκρότησης, ούτε ανέχεται νομοθεσία που να ρυθμίζει τις εργασιακές σχέσεις σε αυτή την κατεύθυνση και άρα να παρέχει κάποια δικαιώματα και προστασία στην εργατική δύναμη. Βυθισμένος ο ίδιος σε διαλυτική κρίση, αλλά εκμεταλλεζόμενος και την κρίση του εργατικού κινήματος, μοναδικό σχέδιο έχει την αρπαγή του πλούτου μέσω των ιδιωτικοποιήσεων και της λεηλασίας του κρατικού χρήματος των ευρωπαϊκών ενισχύσεων. Για να επιβιώσει επιτίθεται συνέχεια, όλο και πιο σκληρά στους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία. Ένας διαρκής ταξικός πόλεμος είναι το πρόγραμμα της κυβέρνησης Μητσοτάκη, με την παγίωση του Νέου Συστήματος Εκμετάλλευσης, νέο κύμα φτωχοποίησης, συνέχιση της φοροληστείας πάνω στην εργατική τάξη, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία. Αυτό το σκοπό εξυπηρετεί και ο νόμος Γεωργιάδη, και όλα όσα ακούγονται για διατάξεις του που δήθεν εξασφαλίζουν τα δικαιώματα των εργαζομένων είναι αναίσχυντα ψέματα. Πίσω από τα «ωραία λόγια» ξεπροβάλλουν οι προθέσεις τους:

1) Αποδυνάμωση των συλλογικών συμβάσεων και προσπάθεια καθιέρωσης των ατομικών συμβάσεων. Βασική επιδίωξη του νέου νομοσχεδίου είναι η εδραίωση του διευθυντικού δικαιώματος και ταυτόχρονα η απώλεια για τον εργαζόμενο της οποιας δυνατότητας υπήρχε για έλεγχο και ρύθμιση των όρων εργασίας. Η διάταξη για τις μηδενικές ώρες αποσύρθηκε αλλά για τις «επί παραγγελία συμβάσεις» για έκτακτες ανάγκες παραμένει. Σκλαβώνει τον εργαζόμενο σε αναμονή της κλήσης για εργασία όταν και αν θέλει ο εργοδότης, σε μια σχέση στην οποία ο εργαζόμενος δεν έχει μέσα να υπερασπιστεί τα δικαιώματά του. Σε συνδυασμό με τη διευκόλυνση της απόλυσης χωρίς αιτιολόγηση, προαναγγελία και αποζημίωση εντός του πρώτου χρόνου πρόσληψης, επιβάλλεται η ακραία ατομικοποίηση στους εργαζόμενους, η εργασιακή ανασφάλεια νομιμοποιείται και θεσμοθετούνται σύγχρονα σκλαβοπάζα.

2) Ευθεία επίθεση σε μία από τις μεγαλύτερες κατακτήσεις της εργατικής τάξης, το 8ωρο και σαφής επιδίωξη μη αύξησης των μισθών. Αυτό κρύβεται πίσω από τις διακηρύξεις περί «δικαιώματος» στην πρόσθετη εργασία μέχρι 13 ώρες ημερησίως, πέραν του συμβατικού, σήμερα, ωραρίου των 40 ωρών εβδομαδιαίως παρέχοντας το «τυράκι» της προσαύξησης 30% του ημερομισθίου της 6ης ημέρας εργασίας. Με το πρόσχημα ότι πολλοί εργαζόμενοι για να ανταπεξέλθουν στη φτώχεια και τους μισθούς πείνας εργάζονται «μαύρα» και παράνομα πέρα από τις 8 ώρες ημερησίως, νομιμοποιείται αυτή η κατάσταση ώστε ο εργαζόμενος να «μπορεί», λες και είναι ατομική του επιθυμία, να εργάζεται έως 13 ώρες ημερησίως, σε περισσότερους από έναν εργοδότες. Το «επιπλέον» αυτό εισόδημα πολύ γρήγορα θα φανεί ότι δεν είναι ούτε φιλοδώρημα. Στην ουσία, για να καλύψουμε τις ανάγκες μας θα δουλεύουμε όλη μέρα για τον ίδιο πενιχρό μισθό.

Σε συνδυασμό με τις υπάρχουσες διατάξεις του νόμου Χατζηδάκη για τις ατομικές συμβάσεις εργασίας και τη διευθέτηση του χρόνου εργασίας, την επιμήκυνσή του δηλαδή, οδηγούμαστε σε μία κατάσταση όπου στην κυριολεξία θα ζούμε για να δουλεύουμε αντί να δουλεύουμε για να

ζούμε. Η θεσμοθέτηση της ψηφιακής κάρτας εργασίας δεν λύνει κανένα πρόβλημα. Με την εφαρμογή της οι εργοδότες απαλλάσσονται από την υποχρέωση προαναγγελίας των υπερωριών, αποκτούν το δικαίωμα να τροποποιούν μονομερώς το ωράριο και μπορούν να ενημερώνουν τους εργαζόμενους για την υποχρέωση της επιπλέον εργασίας ακόμα και την τελευταία στιγμή, χωρίς να υπάρχει η δυνατότητα άρνησης, χαρακτηρίζοντας τις επιπλέον ώρες ως υπερεργασία και όχι υπερωρία που αμείβεται περισσότερο. Μαζί με τη θεσμοθέτηση της δήμερης εργασίας, πάλι χωρίς την υποχρεωτική συναίνεση των εργαζομένων, διαμορφώνονται συνθήκες «γαλέρας» από τις οποίες ο κάθε εργαζόμενος ατομικά είναι αδύνατον να ξεφύγει.

3) «Κορωνίδα» όλων αυτών και απαραίτητο επιστέγασμα οι αντισυνδικαλιστικές διατάξεις που θεσμοθετούνται, στην ουσία η νομιμοποίηση της απεργοσπασίας. Η λεγόμενη «προστασία του δικαιώματος στην εργασία» είναι χτύπημα του συνδικαλισμού και των αγώνων των εργαζομένων. Η προστασία της απεργίας και η περιφρούρησή της ποινικοποιούνται με βαριές ποινές φυλάκισης τουλάχιστον 6 μηνών και χρηματικού προστίμου ενώ ποινικοποιείται ακόμα και η υποτιθέμενη «ψυχολογική βία» εναντίον όσων «επιθυμούν να εργαστούν», κάτι το οποίο είναι σκόπιμα ασαφές και μπορεί να ερμηνευθεί με πολλούς τρόπους μόνο και μόνο για να τρομοκρατήσει τους εργαζόμενους.

4) Είναι αισχρό ψέμα και εμπαιγμός των εργαζομένων η επαναφορά των τριετιών 10% για τους μισθωτούς του ιδιωτικού τομέα που είχαν παγώσει με το 2ο Μνημόνιο του 2012. Αφορούν τους αμειβόμενους με τις κατώτατες αποδοχές των 780€ μεικτά ή όσους το προβλέπει ρητά η ΣΣΕ τους (ελάχιστοι εργαζόμενοι τώρα πια), ενώ από την προϋπηρεσία αφαιρείται η περίοδος 14/2/12 – 31/12/23! Αυτή η αύξηση θα συμψηφίζεται με τυχόν ανώτερες αποδοχές, δηλαδή στην πραγματικότητα, και ίσως με αλλαγές προς το χειρότερο μέσω της εφαρμοστικής εγκυκλίου, ελάχιστοι εργαζόμενοι και σε βάθος χρόνου θα δουν αυξήσεις – ψίχουλα την ώρα που η ακρίβεια καλπάζει, ενώ από 1/1/2027 θα αναρθεθεί αν η ανεργία είναι πάνω από 10%!

Ο Γεωργιάδης έχει το θράσος να παρουσιάζει το νόμο του και τις διατάξεις για πρόσθετη εργασία και αμοιβή στις αργίες σαν ευκαιρία για τους εργαζόμενους! Η απάνθρωπη και υποκριτική λογική της δουλοποίησης των εργαζομένων στο όνομα της υπαρκτής ανάγκης για αύξηση του μισθού δεν έχει καμιά σχέση με την υπεράσπιση των εργατικών δικαιωμάτων – το αντίθετο. Γίνεται προσπάθεια να παρουσιαστεί αυτή η κατάσταση ως ελεύθερη επιλογή του εργαζόμενου για μεγαλύτερο εισόδημα, ως ατομικό του δικαίωμα, ενάντια στα συλλογικά κατακτημένα δικαιώματα της εργατικής τάξης και τη συλλογική προστασία των εργαζομένων. Να παρουσιαστεί ως λογικός ο παραλογισμός της ατομικής διαπραγμάτευσης με τον εργοδότη, λες και ο εργαζόμενος ατομικά έχει την ίδια διαπραγματευτική ισχύ με τα αφεντικά. Να γίνει αποδεκτή η υποταγή στην αδιέξοδη λογική του να δουλεύει κανείς όλη μέρα για ένα ξεροκόμματο, κι όσο περισσότερο δουλεύει τόσο λιγότερα να παίρνει.

Να μη ζήσουμε σαν δούλοι! Με τις δικές μας δυνάμεις και τους αγώνες μας, με την ενότητα της τάξης μας ενάντια στην επίθεση που δεχόμαστε, με ένα μεταβατικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα διεκδίκησεων. Οικοδομώντας την πολιτική δύναμη μέσα στους εργαζόμενους που θα παλεύει για αυτό πρόγραμμα, για να υιοθετηθεί από την πλειοψηφία της εργατικής τάξης. Για μια κυβέρνηση των εργαζομένων, τη μόνη που μπορεί να το επιβάλει, μέσα σε μια Ευρώπη των εργαζομένων και των αγώνων τους.

■ Κώστας Θεοφάνους

Απεργία 21 Σεπτέμβρη

Ανασύνθεση και ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος η μόνη λύση

Στις 21 Σεπτέμβρη πραγματοποιήθηκε η απεργία ενάντια στο εργατοκτόνο ν/σ Γεωργιάδη. Έχοντας ήδη ψηφίσει τον αντεργατικό νόμο – τέρας του Χατζηδάκη στην προηγούμενη θητεία της, η κυβέρνηση Μητσοτάκη, πιστή στις προεκλογικές τις εξαγγελίες για το ξαναγράψιμο του εργατικού δικαίου, και με μπροστάρη τον πάντα λαλιότατο υπουργό εργασίας Άδωνη Γεωργιάδη, εξαπέλυσε μια τρομακτική επίθεση στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις των εργαζομένων με το πρόσχημα ότι αποτελεί εφαρμογή κοινοτικής οδηγίας της ΕΕ για την «πρόβλεψη των όρων εργασίας». Συνοπτικά, ο νόμος Γεωργιάδη φέρνει την κατάργηση του δώρου, με την νομιμοποίηση της 13ωρης εργασίας σε διαφορετικούς εργοδότες, θεσπίζει την δήμερη εργασία και ποινικοποιεί την προστασία της απεργίας με βαριές ποινές φυλάκισης τουλάχιστον 6 μηνών. Είναι ένας σαφέστατα αντιδραστικός νόμος που επιχειρεί το περαιτέρω ξεχαρβάλωμα του εργατικού δικαίου, της αγοράς εργασίας και των κατακτημένων με εργατικούς αγώνες δεκαετιών δικαιωμάτων. Δεν είναι τίποτα άλλο από την νομοθέτηση μιας κατάστασης χρόνια γνωστής στους εργαζόμενους, η οποία, ιδιαίτερα μετά την επίθεση των Μνημονίων έχει αποχαλινωθεί. Σε συνδυασμό με την καλπάζουσα ακρίβεια, η αγορά εργασίας μετατρέπεται σε σύγχρονο σκλαβοπάζαρο, όπου οι εργαζόμενοι θα είναι έρμαιοι στις ορέξεις του εκάστοτε εργοδότη. Είναι τέτοιο το μένος τους απέναντι στους εργαζόμενους, που έπρεξαν να βγάλουν παράνομες τις απεργίες, ακόμα και αυτές που δεν είχαν προκηρυχθεί καν (!), όπως του ΣΕΛΜΑ.

Παρά το μέγεθος της καταστροφής που σηματοδοτεί ο συγκεκριμένος νόμος, οι συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες για άλλη μια φορά αποδείχτηκαν κατώτερες των περιστάσεων. Κατάπτυστη ήταν η στάση της ΓΣΕΕ, η οποία μέχρι και την τελευταία στιγμή δεν έγραψε ούτε μισή αράδα για το νομοσχέδιο, παρά κατέθεσε ενστάσεις για κάποια σημεία του νόμου, χαρακτηρίζοντάς τον σε γενικές γραμμές ως καλό, ενώ δεν προκήρυξε καν απεργία. Πρόκειται για ένα επιπλέον σκαλί στην κατρακύλα της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας που λυμάνει τη μεγαλύτερη κοινωνική οργάνωση των εργαζομένων στη χώρα, προσπαθώντας διαρκώς να την μετατρέψει σε δεκανίκι της κάθε αντεργατικής κυβέρνησης και του αστικού κράτους. Από την άλλη, το ΠΑΜΕ επιδόθηκε για άλλη μια φορά σε υπεραριστερές κορώνες, μιλώντας για «πανεργατικό ξεσηκωμό» και τις γνωστές κομματικές παρελάσεις, κηρύσσοντας απεργίες μέσω των σωματείων που ελέγχει έπειτα από αποφάσεις που πάρθηκαν σε συσκέψεις αυτών των σωματείων που πραγματοποιήθηκαν (;) μακριά και χωρίς τους εργαζόμενους. Ενδεικτικό όμως της κατάστασης που επικρατεί μέσα στο ΠΑΜΕ/ΚΚΕ είναι η αδυναμία του να κατεβάσει κάποια σημαντική μάζα κόσμου πέρα από τα σωματεία – σφραγίδες που ελέγχει – και πάντα μακριά από τις συγκεντρώσεις των εργαζομένων και των σωματείων τους, πράγμα που φαίνεται και από τα μισόλογα με τα οποία παρουσίασε τις απεργιακές συγκεντρώσεις του, ιδιαίτερα εάν αναλογιστεί κανείς ότι το ίδιο το ΚΚΕ διατεινόταν ότι «τράβηξε» την απεργία. Για άλλη μια φορά, το ΚΚΕ απέδειξε τον διακοσμητικό ρόλο που αποδίδει στις απεργίες και στους αγώνες, κάπου στο παρασκήνιο των «μαχητικών» επερωτήσεων και προτάσεων νόμων στις οποίες επιδίδεται μέσα στο κοινοβούλιο. Η εικόνα της κρίσης του οργανωμένου συνδικαλιστικού κινήματος συμπληρώθηκε με την ολιγωρία που επέδειξαν πολλά σωματεία και εργατικά κέντρα στην προκήρυξη απεργίας ή έστω κάποιας ανακοίνωσης ενάντια στο αντεργατικό έκτρωμα. Όσο για τις δυνάμεις της άκρας αριστεράς, πιστές στη χωροταξική πάλη με τη γραφειοκρατία, κάλεσαν και αυτές σε διαφορετικό σημείο από τα τριτοβάθμια και δευτεροβάθμια όργανα των εργαζομένων.

Η ΟΚΔΕ και η Αντεπίθεση των Εργαζομένων συμμετείχαν στις απεργιακές συγκεντρώσεις σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Γιάννενα και Πάτρα καλώντας στα σημεία συγκέντρωσης των τοπικών Εργατικών Κέντρων και της ΑΔΕΔΥ, χωρίς να τρέφει αυταπάτες για τον γραφειοκρατικό χαρακτήρα και τον ρόλο τους αλλά προτάσσοντας μια ενωτική στάση στο δρόμο. Όσο όμως το εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα δεν θα ξεπερνάει τις αδυναμίες τους, τόσο θα εντείνονται οι αντεργατικές επιθέσεις και το ξήλωμα κάθε δημοκρατικού δικαιώματος και ελευθερίας. Για το ξεπέραςμα αυτών των αδυναμιών παλεύει η ΟΚΔΕ και η Αντεπίθεση των Εργαζομένων, για την ανασύνθεση και ανασυγκρότηση του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος.

■ Νίκος Σπ.

Πανελλαδικό Διήμερο ΣΣΠ

21-22 Οκτωβρίου, Γεωπονικό – Αθήνα

Ο λαοί παγκόσμια μπαίνουν σε μια πολύ επικίνδυνη περίοδο. Οι αντιφάσεις, τα αδιέξοδα του καπιταλισμού μοιάζουν «άλυτος γρίφος» για τις κυβερνήσεις, που αδυνατούν να αποτρέψουν τη νέα μεγάλη όξυνση της οικονομικής κρίσης που διαφαίνεται στον ορίζοντα. Η πολιτική κρίση είναι ήδη παροξυσμένη σε δεκάδες χώρες, λόγω της αδυναμίας των νεοφιλελεύθερων να αντιμετωπίσουν τις επιπτώσεις της δομικής κρίσης, αλλά και της παρακμής και αλαζονείας των αστικών κομμάτων και του προσωπικού τους. Ο παραλογισμός του κέρδους έχει φτάσει τη λεηλασία του περιβάλλοντος σε διαστάσεις καταστροφής (ερμημοποίηση, «ακραία» φαινόμενα που γίνονται όλο και πιο συχνά κ.ά) και σε κίνδυνο επισιτιστικής κρίσης. Είναι ο ίδιος παραλογισμός που οδήγησε στην όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και τον πόλεμο στην Ουκρανία, διχοτομώντας την υδρόγειο σε αντίπαλα «στρατόπεδα» και φέρνοντας την ανθρωπότητα ένα βήμα πριν από τη γενίκευση του πολέμου σε «τρίτο παγκόσμιο», με την απειλή πυρηνικού ολέθρου. Ο «δυτικός κόσμος» βρίσκεται στο επίκεντρο αυτής της κρίσης, με τις παρασιτικές ελίτ να μετατρέπουν αυτές τις χώρες σε «δημοκρατίες των πλουσίων». Στριζόμενες στις δολοφονικές συμμορίες των σωμάτων καταστολής για να καταστειλουν τους λαούς που αγωνίζονται και εξεγείρονται ενάντια στα αλληπάλληλα τσουνάμι ακρίβειας, αντεργατικών μέτρων, φτώχειας, που τους σπρώχνουν στην εξαθλίωση, στην καταπάτηση ακόμα και των πιο στοιχειωδών δικαιωμάτων τους.

Κάτω η δολοφονική κυβέρνηση Μητσοτάκη

Σε αυτό το πλαίσιο «κουμπώνει» η επανεκλογή Μητσοτάκη ως μονόδρομος για την ελληνική ελίτ. Η σήψη του ελληνικού καπιτα-

λισμού, σε συνδυασμό με τις νέες περικοπές σε δημόσιες δαπάνες που (ξανα)απαιτεί η ΕΕ για να έχουμε «δημοσιονομική πειθαρχία», προδιγράφουν σειρά νέων επιθέσεων. Η οργή και αγανάκτηση των εργαζόμενων, της νεολαίας και των φτωχών από τη συνεχή πτώση του βιοτικού επιπέδου (ακρίβεια, πτώση πραγματικών μισθών κ.λπ.) δεν θα αργήσει πολύ να έρθει. Ο νέος κύκλος εγκλημάτων και νεκρών (πλημμύρες, πυρκαγιές, έλλειψη ασθενοφόρων) με χειρότερο αυτό της Θεσσαλίας, που έφερε δεκάδες πνιγμούς και μια τεράστια οικονομική και οικολογική καταστροφή, χτύπησε με το «καλημέρα» την προπαγάνδα της ΝΔ για «σταθερότητα». Οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές, το ξεπούλημα και κομμάτιασμα των πάντων σε ιδιώτες-αρπακτικά θα γεννάνε δι-αρκώς τέτοια εγκλήματα.

Η λύσσα της ΝΔ αντιμετωπίζεται από ψευτοπροοδευτικές «λύσεις» τύπου ΣΥΡΙΖΑ, που πρώτα έστρωσε τον δρόμο στον Μητσοτάκη και τώρα με θλιβερά πρόσωπα και golden boys, πέρσους όπως ο Κασσελάκης, είναι πιο πρόθυμος από ποτέ να εφαρμόσει τις πιο ακραίες νεοφιλελεύθερες επιθέσεις. Και μάλιστα να ενισχύσει ακόμα πιο ανοιχτά την ιδεολογική επίθεση στους εργαζόμενους, ποδοπατώντας κάθε αναφορά στην αριστερά, στους αγώνες του εργατικού κινήματος, στις κοινωνικές και ηθικές αξίες.

Η κυβέρνηση, μετά την προηγούμενη σαρωτική 4ετία, έρχεται να επισφραγίσει την επίθεση στον πυρήνα των κοινωνικών κατακτήσεων. Ετοιμάζει νέα μέτρα για τη διάλυση της κοινωνικής ασφάλισης, της υγείας, νέες φοροαπαλλαγές για τους πλούσιους, νέο ζεστό δημόσιο χρήμα προς «ημέτερους» κ.ά. Επιτίθεται ευθέως στα εργασιακά δικαιώματα με τον ψηφισμένο νόμο του Άδωνι, που μετατρέπει τους εργαζόμενους σε σύγχρονους δούλους. Πενήντα χρόνια μετά την Εξέγερση του Πολυτεχνείου, η κυβέρνηση θέλει να την

σβήσει από την συλλογική μνήμη και επιχειρεί να επιτεθεί στις πιο θεμελιώδεις κατακτήσεις της Μεταπολίτευσης.

Κεντρικός στόχος της η πλήρης κατάργηση της δημόσιας και δωρεάν παιδείας. Οι προγραμματικές δηλώσεις του νέου Υπουργού Παιδείας Πιερρακάκη σηματοδοτούν μια αναβάθμιση της επίθεσης στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Μαζί με την εφαρμογή των αμέτρητων προηγούμενων αντι-εκπαιδευτικών διατάξεων (ΕΒΕ, ΟΠΠΙ, Συμβούλια Ιδρύματος, αξιολογήσεις, διαγραφές, κατάργηση ασύλου κ.λπ.) επιχειρεί τώρα την κατάργηση του Άρθρου 16. Είναι τέτοια η λύσσα και βιασύνη τους, που εφευρίσκουν «παραθυράκια» για την παράκαμψη αυτού του άρθρου και την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων ως παραρτήματα αντίστοιχων ιδιωτικών κολλεγίων του εξωτερικού! Στόχος είναι η ιδιωτικοποίηση / εμπορευματοποίηση της εκπαίδευσης, η μετατροπή της σε «αγορά υπηρεσιών και προγραμμάτων» κατάρτισης», ώστε κάθε νέος να αγοράζει ό,τι αντέχει η τσέπη του. Παράλληλα, με τη θέσπιση διδάκτρων στα μεταπτυχιακά και το ξεπούλημα σε ιδιώτες -μέσω ΣΔΙΤ- της φοιτητική μέριμνας δημιουργούν πεδία κερδοσκοπίας. Αποκλείοντας έτσι, ταξικά, μεγάλα κομμάτια της νεολαίας από την εκπαίδευση, καθώς το κόστος των σπουδών γίνεται δυσβάσταχτο!

Ενισχύουμε μια επαναστατική πολιτική Για την ανασυγκρότηση του κινήματος, την οργάνωση των αγώνων μας

Οι φοιτητές και η νεολαία είμαστε στην πρώτη γραμμή της επίθεσης. Η κυβέρνηση επιχειρεί τη διάλυση των σπουδών και της ζωής μας – δεν πρέπει να το επιτρέψουμε. Ο Μητσοτάκης καμώνεται τον ανενόχλητο, γιατί πατάει πάνω στην απογοήτευση του κινή-

ματος από τις προηγούμενες προδοσίες και ήττες, στην αδυναμία να αντεπιτεθεί άμεσα. Γι' αυτή την κατάσταση είναι τεράστιες οι ευθύνες των ρεφορμιστικών και συγχυσμένων δυνάμεων στο εσωτερικό του φοιτητικού κινήματος (ΚΝΕ και διάφορα κομμάτια των ΕΑΑΚ) Το καίριο ζήτημα, λοιπόν, είναι η ανάπτυξη αγώνων, που θα μετατρέψουν τη γενική δυσαρέσκεια και απογοήτευση σε οργάνωση, ενότητα, αγώνα, ενίσχυση των δημοκρατικών διαδικασιών στη βάση, σε κύμα οργής και αντεπίθεσης – και ακόμα περισσότερο, στην προετοιμασία και τον κατάλληλο εξοπλισμό μιας νέας γενιάς αγωνιστών, που θα θελήσουν να ορθώσουν μια εναλλακτική. Σε αυτό συμβάλει η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη: Συμμετέχοντας σε όλους τους αγώνες και στον απολογισμό τους. Ακούγοντας προβληματισμούς και ανησυχίες κάθε φοιτητή, παρουσιάζοντας θέσεις, πολιτικό πρόγραμμα, ένα σχέδιο αγώνων.

Η ΣΣΠ διοργανώνει το ετήσιο πανελλαδικό διήμερό της στο Γεωπονικό της Αθήνας το Σαββατοκύριακο 21-22/10. Καλούμε κάθε αγωνιστή/στρια να συμμετέχει, να τοποθετηθεί και να συμβάλει, για την καλύτερη οργάνωση και ανάπτυξη ενός ισχυρού φοιτητικού κινήματος. Όσοτε να μην επιτρέψουμε να ασελγούν στην μνήμη του Πολυτεχνείου και να «σβήνουν» κατακτήσεις δεκαετιών. Να υπερασπιστούμε τη δημόσια δωρεάν παιδεία και υγεία, τα δημοκρατικά, συνδικαλιστικά και εργασιακά μας δικαιώματα. Να πιάσουμε το νήμα από τον Νοέμβρη του 1973 και να οργανώσουμε την δική μας αντεπίθεση για τα δικαιώματά μας, για μια ζωή με μέλλον και αξιοπρέπεια. Να ανατρέψουμε την κλίκα Μητσοτάκη και τις μνημονιακές / νεοφιλελεύθερες πολιτικές που μας δολοφονούν!

Στις 20/9, οι εργολάβοι του fund στο οποίο ξεπουλήθηκε το οικόπεδο 140 στρεμμάτων εκεί που βρίσκεται το εργοστάσιο της ΒΙΟΜΕ, επιχείρησαν την περίφραξη του χώρου. Από νωρίς το πρωί στο χώρο βρίσκονταν συνεργεία για την περίφραξη, καθώς και αστυνομία για να επιβλέπει και να καλέσει σε ενισχύσεις σε περίπτωση αντιδράσεων από εργαζόμενους και αλληλέγγυους. Τελικά, οι εργαζόμενοι της ΒΙΟΜΕ και αλληλέγγυοι που έφτασαν έγκαιρα στο εργοστάσιο, κατάφεραν να αποτρέψουν την έναρξη των εργασιών. Στις 26/9, οι εργολάβοι προσπάθησαν ξανά να περιφράξουν τον χώρο, με την αστυνομία να περικυκλώνει το οικόπεδο. Για ακόμη μία φορά οι εργαζόμενοι που περιφρουρούν το εργοστάσιο, τους εμπόδισαν.

Οι εργαζόμενοι του εργοστασίου της ΒΙΟΜΕ είναι απλήρωτοι από το 2011, όταν η εργοδοσία, η οικογένεια Φιλίππου, υπερχρέωσε την εταιρεία και εγκατέλειψε. Οι εργαζόμενοι δεν έκατσαν με σταυρωμένα χέρια, προχώρησαν σε επίσχεση εργασιών και εδώ και 10 χρόνια έχουν καταλάβει τον χώρο εργασίας. Από τον Φεβρουάριο του '13 ξεκίνησαν την παραγωγή κάτω από εργατικό έλεγχο και αυτοδιαχείριση, ενώ όλες οι αποφάσεις για τη λειτουργία του εργοστασίου λαμβάνονται μέσα από τη γενική συνέλευσή τους.

Όλες οι κυβερνήσεις, στα δέκα χρόνια

Κυβέρνηση – funds – αστυνομία τρομοκρατούν

Κάτω τα χέρια από τη ΒΙΟΜΕ!

που λειτουργεί το εργοστάσιο με αυτοδιαχείριση, σκοπό είχαν να διαλύσουν αυτή την προσπάθεια και να πουλήσουν για «ψίχουλα» το οικόπεδο ιδιοκτησίας Φίλκεραμ Τζόνσον. Τελικά, το οικόπεδο που βρίσκεται το εργοστάσιο ξεπουλήθηκε τον Φεβρουάριο σε fund από την Νότια Αφρική, για μόλις 9 εκατομμύρια ευρώ, ενώ η πραγματική του αξία υπολογίζεται σε πάνω από 30 εκατομμύρια ευρώ. Μετά την ανακοίνωση ότι το υπόλοιπο εργοστάσιο εκποιήθηκε, οι εργαζόμενοι μαζί με την «Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στη ΒΙΟΜΕ» ξεκίνησαν άμεσα κινητοποιήσεις σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα, οργάνωσαν τριήμερο διεθνών δράσεων αλληλεγγύης (17-19/3) και πορεία στις 18/3 στη Θεσσαλονίκη. Τον Απρίλη (28-30/4) είχε πραγματοποιηθεί τριήμερο για τα 10 χρόνια λειτουργίας της ΒΙΟΜΕ, με τη μαζική συμμετοχή εργαζομένων και νεολαίας. Χαρακτηριστικό παράδειγμα της εχθρότητας των κυβερνήσεων εναντίον των εργαζομένων της ΒΙΟΜΕ, αποτελεί η απρόκλητη και βίαιη επίθεση των ΜΑΤ εναντίον τους, στη συγκέντρωση-διαμαρτυρία που είχαν πραγματοποιήσει το καλοκαίρι του '16 στο υπουργείο Εργασίας (επί

ΣΥΡΙΖΑ), η διακοπή παροχής ρεύματος στο εργοστάσιο το '20 με την «βοήθεια» των ΜΑΤ (επί ΝΔ), και πλήθος προσπαθειών για πλειστηριασμό.

Σήμερα, είναι πιο σημαντικό από ποτέ να υπερασπίσουμε τον αγώνα των εργαζομένων της ΒΙΟΜΕ. Η κυβέρνηση εξαντλεί την «ετοιμότητά» της στην καταστολή, τους πλειστηριασμούς, τη βία, τις εκκενώσεις καταλήψεων και τα αντεργατικά - αντιλαϊκά νομοσχέδια. Ενώ η ακρίβεια μας έχει κάνει το βίο αφίωτο, ενώ η δημόσια περιουσία ξεπουλιέται στους ιδιώτες, ενώ η λίστα των νεκρών από την δολοφονία στα Τέμπη, το ναυάγιο στην Πύλο, τις καταστροφικές πυρκαγιές και πλημμύρες δεν έχει τέλος, ενώ όλη η προπαγάνδα περί «ανάπτυξης» διαψεύστηκε παταγωδώς, οι ά(χ)ριστοι του Μητσοτάκη θέλουν να ριξουν όλα τα βάρη της κρίσης, που χειροτερεύει συνεχώς, στις πλάτες μας, για να αυξηθούν τα κέρδη των καπιταλιστών. Ο ελληνικός καπιταλισμός βρίσκεται μπροστά από μια νέα χρεοκοπία που θα φέρει νέα λουκέτα σε επιχειρήσεις και εργοστάσια. Είναι προφανές ότι η κυβέρνηση Μητσοτάκη δεν έχει κανένα σχέδιο για την προστασία των θέσεων εργα-

σίας, των δικαιωμάτων, της περιουσίας και της ζωής των εργαζομένων, των νέων και των φτωχών.

Η μόνη λύση είναι να οργανωθούμε και να αγωνιστούμε ενάντια στα καταστροφικά σχέδια κυβέρνησης και εργοδοτών, στηριζόμενοι στις δικές μας δυνάμεις. Οι μαζικές απεργίες και διαδηλώσεις που ακολούθησαν μετά την κρατική δολοφονία στα Τέμπη, το «ποτάμι» νέων και εργαζομένων που συμμετείχαν στην συναυλία ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του νερού, δείχνουν πως η κοινωνία απορρίπτει τις ιδιωτικοποιήσεις, τον βασικό πυλώνα των νεοφιλελεύθερων πολιτικών. Κάθε εργοστάσιο και επιχείρηση που κλείνει πρέπει να εθνικοποιείται και να λειτουργεί με Εργατικό Έλεγχο, χωρίς αποζημίωση και με δήμευση των περιουσιών αυτών που τις εγκαταλείπουν. Όλοι οι τομείς – κλειδιά της οικονομίας πρέπει επίσης να εθνικοποιηθούν, αντί να αποτελούν εύκολη λεία για τους ιδιώτες – αρπακτικά, και να λειτουργούν αποκλειστικά υπό τον έλεγχο και τη διαχείριση των ίδιων των εργαζομένων τους.

Οφείλουμε όλοι να στηρίξουμε το εγχείρημα αυτοδιαχείρισης της ΒΙΟΜΕ, τόσο με τη συμμετοχή μας στις κινητοποιήσεις υπεράσπισής της: στα δικαστήρια ενάντια στους πλειστηριασμούς, στις συναυλίες αλληλεγγύης, όσο και με την αγορά των προϊόντων που παράγουν, τα παζάρια χωρίς μεσάζοντες στα οποία συμμετέχουν κ.ά.

Η ομιλία του «ά(χ)ριστου» Μητσοτάκη στη ΔΕΘ

Εκινώντας την ομιλία του στην ΔΕΘ, ο πρωθυπουργός Κυριάκος Μητσοτάκης στάθηκε στην κατάκτηση της επενδυτικής βαθμίδας μετά από 14 χρόνια, τονίζοντας ότι πρόκειται για μία τεράστια επιτυχία ώστε να χτίσει άλλο ένα success story περί ανάπτυξης, συμπληρώνοντας ότι ο ρυθμός ανάπτυξης που πέτυχε η Ελλάδα κατά το τελευταίο τρίμηνο είναι ο δεύτερος μεγαλύτερος σε ολόκληρη την Ευρώπη. Επιπλέον δήλωσε ότι σημειώθηκε ρεκόρ εξαγωγών, ότι η χώρα έχει επιτύχει την μεγαλύτερη μείωση δημοσίου χρέους παγκοσμίως(!) – παρότι παραμένει το μεγαλύτερο στην ευρωζώνη, στο 170% του ΑΕΠ – καθώς και ότι η ανεργία βρίσκεται στο χαμηλότερο ποσοστό των τελευταίων 15 ετών. Δεν παρέλειψε να αναφέρει ότι οι επισκέπτες και τα αντίστοιχα έσοδα από τον τουρισμό ξεπέρασαν ακόμη και τα επίπεδα του 2019. Τέλος, εγκωμίασε τις «επιτυχίες» της διεθνούς οικονομικής μας διπλωματίας.

Είναι εμφανές ότι τα κριτήριά του για τις υποτιθέμενες επιτυχίες αφορούν αποκλειστικά και μόνο στις ελίτ, γιατί σε αντίθεση με αυτούς οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα βουλιάζουν στην ακρίβεια, την φτώχεια, την ανασφάλεια και την καταστροφή. Μέσα σε 2 μήνες από την επανεκλογή της, η κυβέρνηση Μητσοτάκη είναι ήδη υπεύθυνη για αρκετούς θανάτους εξαιτίας του επιτελικού μπάχαλου. 25 νεκροί από τις πυρκαγιές, μέσα σε αυτούς και 18 μετανάστες στο δάσος της Δαδιάς, δεκάδες χιλιάδες πυρόπληκτοι από την εγκληματική ανικανότητα κυβέρνησης και κρατικού μηχανισμού. 12 νεκροί από τις φονικές πλημμύρες, δεκάδες αγνοούμενοι, δεκάδες χιλιάδες νεκρά ζώα, τεράστιες εκτάσεις πνιγμένες κάτω από βούρκο και λάσπη. Σπίτια, περιουσίες και ζωές κατεστραμμένες εξαιτίας του δολοφονικού επιτελικού κράτους. Καταστροφή που θα διαρκέσει τουλάχιστον 5 χρόνια και ανέρχεται σε πάνω από 1,5% του ελληνικού ΑΕΠ. Οι νεκροί, λόγω έλλειψης ασθενοφόρων και μη έγκαιρης διακομίδης τους σε νοσοκομείο, από τις αρχές του καλοκαιριού έχουν ήδη φτάσει τους έξι. Και τέλος, δολοφονημένος 19χρονος φίλαθλος της ΑΕΚ από κροάτες νεοναζί, που η αστυνομία τους άφησε ανενόχλητους να σουλατσάρουν με μαχαίρια στο κέντρο της Αθήνας. Και όλα αυτά, ενώ είναι ακόμα νωπές οι πληγές των μαζικών κρατικών δολοφονιών σε Τέμπη και Πύλο.

Για τις παραπάνω παταγώδεις αποτυχίες του «επιτελικού κράτους» έριξε την ευθύνη στην κλιματική κρίση/κατάρρευση χαρακτηρίζοντας άνιση τη μάχη καθώς η χώρα βιώνει πρωτοφανείς δοκιμασίες που «συχνά ξεπερνούν τις δυνατότητες των κρατικών δομών, ενίοτε και τις δυνατότητες της ανθρωπίνης, της επιστημονικής πρόβλεψης», τη μεγαλύτερη δασική πυρκαγιά και αμέσως μετά τη μεγαλύτερη πλημμύρα της ιστορίας της. Ως συμπονετικός Βοναπάρτης είδε τις καταστροφές και την απόγνωση των κατοίκων και δεσμεύτηκε ότι «όλα θα ξαναχτιστούν καλύτερα

και χωρίς τα λάθη του παρελθόντος».

Σε σχέση με τις φυσικές καταστροφές εξήγγειλε: α) την υπαγωγή στην Πολιτική Προστασία της ΕΜΥ και του Εθνικού Αστροσκοπείου, δηλαδή των επιστημονικών φορέων που ανέδειξαν τη γύμνια του εν λόγω υπουργείου κατά τη διαχείριση των πυρκαγιών και των πλημμύρων, β) την αποκατάσταση/ανακατασκευή των κατεστραμμένων οικιών με αποζημιώσεις οι οποίες θα καλύπτουν το 80% της αξίας (όπως αυτή υπολογίζεται, δηλαδή πολύ χαμηλότερα από την πραγματική) και θα δοθούν σε δεύτερο χρόνο, που σημαίνει ότι οι ιδιοκτήτες με δικά τους έξοδα θα χτίσουν και έπειτα θα αποζημιωθούν, γ) την νομοθέτηση της υποχρεωτικής ασφάλισης των ιδιωτικών κτιρίων ώστε να τονίσει την ατομική ευθύνη, να υπεκφύγει των ευθυνών του κράτους αλλά και να δώσει ζεστό χρήμα στις ασφαλιστικές εταιρείες. Επιπλέον τόνισε ότι «είναι ευθύνη όλων μας η στήριξη των συμπολιτών μας στις πληγείσες περιοχές», επομένως το ισχύον market pass δεν θα συνεχιστεί μετά τον Οκτώβρη παρά μόνο για την Θεσσαλία και τον Έβρο μέχρι το τέλος του έτους.

Για να μπορέσει να χρυσώσει το χάπι σε σχέση με την ζοφερή κατάσταση στην οποία διαβιώνει η συντριπτική πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας εξήγγειλε μέτρα:

Για τους μισθούς: Οι τριετίες (προϋπηρεσία) που βρίσκονταν σε αναστολή απ' το 2012 ξεπαγώνουν από 1η Ιανουαρίου 2024. Πρόκειται για ένα επικοινωνιακό τρικ-κοροϊδία καθώς αφορά μόνο τους εργαζόμενους που αμείβονται με τον κατώτατο μισθό, ενώ δεν μετρά η προϋπηρεσία κατά τα έτη 2012 - 2023. Ακόμη, αυξάνονται οι αμοιβές στο Δημόσιο από 1η Ιανουαρίου 2024 κατά 10,5%. Η κυβέρνηση πανηγυρίζει λέγοντας ότι σχεδόν 660.000 υπάλληλοι αποκτούν έναν πρόσθετο μισθό τον χρόνο ξεχνώντας να αναφέρει ότι οι δημόσιοι υπάλληλοι δεν λαμβάνουν 3 μισθούς (13ο -14ο). Τέλος, έταξε μία ακόμη αύξηση του κατώτατου μισθού από τον Απρίλιο ωστόσο, όπως και οι τριετίες, αφορούν μόνο σε ένα μικρό κομμάτι εργαζομένων.

Για τις συντάξεις: Συνεχίζεται η αδικία της «προσωπικής διαφοράς» του νόμου Κατρούγκαλου και σε αντιστάθμισμα θα δοθεί μια έκτακτη αρωγή αλλά και μια ισχυρή ετήσια αύξηση στους συνταξιούχους τον Ιανουάριο.

Για την ακρίβεια στην ενέργεια:

Δεν θα παρθεί κανένα ουσιαστικό μέτρο. Η κρατική επιδότηση στο ρεύμα καταργείται, θα δίνεται κάποιο ποσό συμπληρωματικά μόνο στους πιο ευάλωτους καταναλωτές. Το επίδομα θέρμανσης αναπροσαρμόζεται με έμφαση στις οικογένειες με παιδιά, ενώ οι φόροι στα καύσιμα παραμένουν, με εξαίρεση την επιστροφή του Ειδικού Φόρου στο αγροτικό πετρέλαιο.

Για τα ακριβά ενοίκια: Δεν μπαίνει κανένας περιορισμός παρά μόνο επιβάλλεται ΦΠΑ 13% και τέλη που ισχύουν για ξενοδοχεία και ενοικιαζόμενα δωμάτια για τις βραχυχρόνιες μισθώσεις (για παράδειγμα Airbnb).

Τέλος δεν μπορούσε παρά να λάβει μέτρα που εξυπηρετούν τα συμφέροντα της ελίτ. Τα μέτρα αυτά περιλα-

βάνουν α) την «εξυγίανση και ενίσχυση του ανταγωνισμού» των πιστωτικών ιδρυμάτων, ανάδειξη και 5ου τραπεζικού πυλώνα και παροχή δανείων και από μη τραπεζικούς φορείς ώστε να επικρατήσει η τοκογλυφία και ο μαυραγοριτισμός, β) την κατάργηση της αυτοτελούς φορολόγησης των κρατικών ομολόγων για να μπορούν οι «από πάνω» να αποταμιεύουν τα κέρδη τους με κρατικές εγγυήσεις χωρίς φόρο, γ) τη μείωση στο μισό του φόρου χρηματιστηριακών συναλλαγών.

Τα μέτρα αυτά θα συμπληρωθούν από 120 νέες «μεταρρυθμίσεις»-αντεργατικές επιθέσεις που διαλύουν ό,τι έχει μείνει όρθιο από κοινωνικές κατακτήσεις, εργατικό δίκαιο, ελευθερίες. Ψηλά στη λίστα των προτεραιοτήτων της κυβέρνησης της ΝΔ είναι το χτύπημα: α) της Παιδείας με την κατάργηση του άρθρου 16 και την γενίκευση των διδασκων, β) της Υγείας με το ξεπούλημα τομέων και υπηρεσιών της δημόσιας υγείας και την κατάργηση της δωρεάν υγείας, γ) των Εργασιακών με το αντεργατικό έκτρωμα Γεωργιάδη που νομιμοποιεί την 16ωρη εργασία, καταργώντας ακόμη και το 8ωρο που κατακτήθηκε στο Σικάγο το 1886 και επιτίθεται με μένος στην απεργία, απειλώντας τους απεργούς και τις απεργιακές περιφρουρήσεις με δικαστήρια.

Οι διαδηλώσεις στη ΔΕΘ

Οι κινητοποιήσεις κατά την πρώτη εβδομάδα της ΔΕΘ έδωσαν μια πρώτη απάντηση στις εξαγγελίες Μητσοτάκη. Την Παρασκευή 8 Σεπτεμβρίου συγκεντρώθηκαν και διαδήλωσαν οι υγειονομικοί, με συμμετοχή κυρίως συνδικαλιστών και εργαζομένων της αριστεράς. Το Σάββατο 9 Σεπτεμβρίου στα εγκαίνια της ΔΕΘ ο Μητσοτάκης απουσίαζε. Υπό το βάρος της τραγικής καταστροφής σε Θεσσαλία και Μαγνησία, ανέβαλε την ομιλία του κατά μια βδομάδα. Παρ' όλ' αυτά οι προγραμματισμένες διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν κανονικά, χωρίς όμως ένταση και θερμό κλίμα, επηρεασμένες και από την απουσία του πρωθυπουργού, με επιδεικτικά επιθετική όμως παρουσία των κατασταλτικών δυνάμεων σε όλη την πόλη. Τα συνδικάτα (ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ-Εργατικό Κέντρο) συγκεντρώθηκαν στο Άγαλμα Βενιζέλου. Η ΟΚΔΕ και οι παρατάξεις της, συγκεντρώθηκε Εγνατία με Αγία Σοφία. Επικεφαλής στην πορεία

της ήταν η Επιτροπή Αγώνα Διανομένων, ακολουθούσε η Δημοτική Κίνηση ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ Αμπελοκήπων/Μενεμένης, η νεολαία της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης και της Μαθητικής Αντεπίθεσης. Η διαδήλωση της ΟΚΔΕ ακολούθησε την πορεία των εργατικών συνδικάτων. Την ίδια κατεύθυνση είχαν και άλλες αριστερές οργανώσεις. Χωριστές συγκεντρώσεις πραγματοποιήθηκαν από το ΚΚΕ στην πλατεία της ΧΑΝΘ και από αριστερές οργανώσεις και αντιεξουσιαστές στην Καμάρα. Συνολικά στην πόλη κινήθηκαν 6 με 7 χιλιάδες διαδηλωτές. Το Σάββατο 16 Σεπτεμβρίου έγινε τελικά η ομιλία Μητσοτάκη, με πρωτοβουλία οργανώσεων της άκρας αριστεράς πραγματοποιήθηκε μαχητική διαδήλωση 1.000 περίπου εργαζομένων και νεολαίων που κατευθύνθηκε στην ΔΕΘ υπό ασφυκτικό κλοιό αστυνομικών δυνάμεων. Συνδικάτα και ΚΚΕ δεν πραγματοποίησαν καμία κινητοποίηση παρά την παρουσία του καταστροφέα Μητσοτάκη.

Αφιέρωμα στα 50 χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου, Μέρος Α'

Η πορεία προς το Πολυτεχνείο

Σε αυτό το φύλλο ξεκινάει το αφιέρωμα στα 50 χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου, το οποίο θα ολοκληρωθεί σε τρία μέρη, στα επόμενα φύλλα της ΕΠ.

Το σημερινό εργατικό κίνημα οφείλει όχι απλά να τιμήσει αυτή την επέτειο, αλλά ταυτόχρονα να τη μελετήσει, να την κατανοήσει και τέλος να δημιουργήσει τα σημερινά, δικά του «Πολυτεχνεία». Άλλωστε, δεν πρόκειται απλά για μια κατάληψη αλλά για ένα σύμβολο που, όπως θα δούμε παρακάτω, κατάφερε πολλά παραπάνω από το να ρίξει την χούντα.

Φέτος συμπληρώνονται 50 χρόνια από την μεγαλειώδη εξέγερση του Νοέμβρη του 1973, γνωστή και ως «Πολυτεχνείο». Πολλά έχουν γραφτεί για εκείνη την περίοδο, όμως λίγα είναι αυτά που αποκρυσταλλώνουν την πραγματική σημασία, τον χαρακτήρα και τα κεκτημένα αυτής της εξέγερσης. Οι λίγοι μήνες που μεσολάβησαν από την πρώτη κατάληψη της Νομικής έως και τα ξημερώματα του Σαββάτου, που η κατάληψη του Πολυτεχνείου συντρίφτηκε από τα τανκς, αποτελούν μεταξύ άλλων έναν επαναστατικό σταθμό στην ιστορία του ελληνικού εργατικού κινήματος. Το σημερινό εργατικό κίνημα οφείλει όχι απλά να τιμήσει αυτή την επέτειο, αλλά ταυτόχρονα να τη μελετήσει, να την κατανοήσει και τέλος να δημιουργήσει τα σημερινά, δικά του «Πολυτεχνεία». Άλλωστε, δεν πρόκειται απλά για μια κατάληψη αλλά για ένα σύμβολο που, όπως θα δούμε παρακάτω, κατάφερε πολλά παραπάνω από το να ρίξει την χούντα.

Οι αστικές κυβερνήσεις που διαδέχτηκαν τη Δικτατορία, με σύνθημα τον «εκδημοκρατισμό», τον «εξευρωπαϊσμό» και άλλα τέτοια στολίδια, δεν κατάφεραν ποτέ – μέχρι και σήμερα – να κρύψουν το πόσο τρέμουν στην ανάμνηση αυτής της εξέγερσης που συνέτριψε τα σχέδια της ελληνικής αστικής τάξης και του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Αυτός είναι και ο λόγος που έχουν βαλθεί να την βομβαρδίσουν με ψεύτικες ιστορίες ή ακόμα και να την θάψουν στη λήθη της ιστορίας. Οι ίδιοι ξέρουν καλύτερα ότι η ιστορία γράφεται από τους νικητές και αυτή τη φορά δεν τους βολεύει καθόλου. Αυτή την ιστορία θα προσπαθήσουμε να γράψουμε.

Τα χρόνια μετά τον εμφύλιο

Μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου ο καπιταλισμός παγκοσμίως

περνάει στην μεγάλη άνθισή του και ο ελληνικός καπιταλισμός αντίστοιχα εισέρχεται στη λεγόμενη «χρυσή εικοσαετία» (1955 - 1975). Η βιομηχανική παραγωγή της χώρας αυξάνεται κατά 8%, ανοίγουν νέες εταιρίες – κολοσσοί για τα ελληνικά δεδομένα, δημόσιες υπηρεσίες και έργα υποδομής. Συγκροτούνται τα μεγάλα αστικά κέντρα της χώρας και οι λαϊκές μάζες αρχίζουν να εγκαταλείπουν την επαρχία.

Παρόλο που ο ελληνικός καπιταλισμός γνώριζε την μεγαλύτερη ανάπτυξη της ιστορίας του, οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα δεν είδαν σημαντικές αλλαγές στο βιοτικό τους επίπεδο. Είναι γνωστό από την ιστορία ότι ο ελληνικός καπιταλισμός έχοντας συγκροτηθεί καθυστερημένα στηρίχτηκε εξαρχώς στην υπερκεμετάλλευση μέσα από τους τσακισμένους μισθούς, την φορολογική αφαίμαξη των πιο φτωχών τμημάτων της κοινωνίας, την παντελή έλλειψη εργατικής νομοθεσίας, την υποαπασχόληση κ.ά. Η οικονομική άνθιση του ελληνικού κεφαλαίου δεν μπορούσε να κρύψει την κατάσταση που ζούσε η λεγόμενη «φτωχολογιά», την ανεργία (είχε το μεγαλύτερο ποσοστό στην Ευρώπη), τους εργαζόμενους που ζούσαν κάτω από το όριο της φτώχειας, την παιδική θνησιμότητα κ.ά.

Το μετεμφυλιακό κράτος

Η όξυνση των ανισοτήτων γινόταν όλο και περισσότερο αντιληπτή και προκαλούσε γενική δυσαρέσκεια στις μάζες, όμως μετά το τέλος του εμφυλίου και για αρκετά χρόνια, οι αντιδράσεις και οι διεκδικήσεις ήταν περιορισμένες. Αυτό το «πάγωμα» τόσο των εργατικών μαζών, όσο ακόμα και του οργανωμένου συνδικαλιστικού κινήματος οφείλεται από τη μία στην τεράστια απογοήτευση που έφερε η προδοτική ήττα του εμφυλίου με ευθύνη του ΚΚΕ και, από την άλλη στο αυταρχικό αστυνομικοκρατούμενο μετεμφυλιακό κράτος που θεσπί-

στηκε από αστούς και ιμπεριαλιστές για να τιμωρήσει και να συντρίψει όσους τόλμησαν να αμφισβητήσουν την αστική εξουσία.

Το μετεμφυλιακό κράτος αποτελούνταν από ένα σύνολο θεσμών, μηχανισμών, «έκτακτων μέτρων» και νόμων που κατασκευάστηκαν κατά τη διάρκεια του εμφυλίου και παγιώθηκαν μετά την ήττα του για να κρατήσουν το εργατικό κίνημα σε καταστολή. Η πρώτη πράξη του αστυνομικοκρατούμενου αυτού καθεστώτος ήταν να θέσει εκτός νόμου όλες τις οργανώσεις και τα κόμματα που είχαν αναφορά στην Αριστερά, το εργατικό κίνημα και τον κομμουνισμό. Χάριζε θέσεις εξουσίας σε πρώην αξιωματικούς των Ταγμάτων Ασφαλείας, μοίραζε απλόχερα δικαιώματα σε κυβερνήσεις και ιμπεριαλιστές να παίρνουν καταδικαστικές αποφάσεις χωρίς την μεσολάβηση δικαστηρίων. Για τα επόμενα χρόνια, μέχρι και την επιβολή της χούντας αυτό το αστυνομικοκρατούμενο καθεστώς διατηρούνταν και το αποτέλεσμα ήταν 100 χιλιάδες εξόριστοι, εκατοντάδες δολοφονημένοι, χιλιάδες βασανισμένοι και φυλακισμένοι. Την ίδια στιγμή όλα τα συνδικαλιστικά όργανα ελέγχονταν από διορισμένα μέλη του μηχανισμού, εξήγγειλαν αντικομμουνιστικές δηλώσεις και απέκλειαν οποιαδήποτε μορφή οργανωμένης διεκδίκησης και νόμιμης δράσης.

Σκοπός της ελληνικής αστικής τάξης και των ΗΠΑ ήταν η διατήρηση αυτού του καθεστώτος καθ' όλη την περίοδο της οικονομικής «άνθισης» ώστε να μην μπορέσουν οι μάζες να διεκδικήσουν κανένα νέο όρο ζωής, να μην μπορέσουν να πετύχουν νίκες που θα τους έβγαζαν από τον «πάγο» της ήττας και φυσικά να μην τολμήσουν ξανά να απειλήσουν την αστική εξουσία. Άλλωστε, ο ρόλος του ελληνικού καπιταλισμού πλάι στις ΗΠΑ ήταν συγκεκριμένος, σύμφωνα και με το σχέδιο Μάρσαλ, και η κρίσιμη περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου και της Μέσης Ανατολής μετατρέπονταν σε ένα εργαστήριο – στρατόπεδο ελεγχόμενο από το ΝΑΤΟ. Στα πλαίσια του Ψυχρού Πολέμου όλη η περιοχή γκρεμιζόταν και φτιάχνονταν από την αρχή παίρνοντας τη μορφή μιας απέραντης στρατιωτικής βάσης και ενός «παραδείσου» υδρογονανθράκων στα χέρια των ιμπεριαλιστών.

Το εργατικό κίνημα ξεκινάει τις διεκδικήσεις

Το καθεστώς αν και αδίστακτο, ποτέ δεν κατάφερε να πείσει τις μάζες. Η οικονομική ανάπτυξη του κεφαλαίου

συνοδεύτηκε από μια περαιτέρω προλεταριοποίηση. Ταυτόχρονα, η συγκέντρωση των λαϊκών στρωμάτων στις πόλεις, η μαζική απορρόφησή τους στην βιομηχανία, την οικοδομή και τις κατασκευές δημοσίων έργων, μετέθεσαν σημαντικά το κοινωνικό βάρος του προλεταριάτου. Η νεοσύστατη ΕΔΑ (Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά) που προκύπτει από την ένωση κομμάτων και οργανώσεων που βρισκόταν στην παρανομία, συσπείρωσε γρήγορα πολλούς αγωνιστές και κατάφερε να βγει δεύτερη στις εθνικές εκλογές του 1958 (παρά την ρεφορμιστική και προδοτική ηγεσία της, η άνοδός της είναι ενδεικτική καθώς σκιαγραφεί ένα πρώτο ξεπέραςμα της ηττοπάθειας των μαζών).

Ταυτόχρονα, η άνοδος της αραβικής επανάστασης και οι δεκάδες κοινωνικοί αγώνες που ξέσπασαν στην Ευρώπη ξεκίνησαν να συζητούνται μεταξύ των εργαζόμενων μαζών δίνοντας ώθηση για διεκδικήσεις. Ήδη από το 1956 και ειδικά μετά το 1958, οι απεργίες μαζικοποιήθηκαν και απέκτησαν χαρακτηριστικά σύγκρουσης και επιμονής. Οι αγώνες κλιμακώθηκαν με τη μεγαλειώδη απεργία των οικοδόμων και τις εκπαιδευτικές κινητοποιήσεις. Το μεγάλο βήμα του εργατικού κινήματος γίνεται το 1965 ως αντίδραση στο «βασιλικό πραξικόπημα» με την εξέγερση των Ιουλιανών. Μπορεί το εργατικό κίνημα να μην κατάφερε να προβάλει ένα δικό του σχέδιο και να επιβάλλει τις ανάγκες του στην ελληνική ελίτ, όμως σίγουρα η περίοδος της ήττας γινόταν σταδιακά παρελθόν. Το μετεμφυλιακό κράτος έδειχνε τα όριά του και μια νέα «λύση έκτακτης ανάγκης» ήταν στα σκαριά.

Η πολιτική κρίση γιγαντώνεται

Οι αγώνες που ξέσπασαν δεν είχαν ένα σαφές πολιτικό πρόγραμμα, όμως στρέφονταν ενάντια στην σκληρή παραδοσιακή δεξιά και στον Καραμανλή, στο πρόσωπο του οποίου έβλεπαν όλα τα εγκλήματα, τη βία και την εξαθλίωση των προηγούμενων χρόνων. Η Ένωση Κέντρου (ΕΚ) με ηγέτη τον Γ. Παπανδρέου βρήκε μεγάλο έρεισμα μεταξύ των μαζών υιοθετώντας μια υποτιθέμενη «αντιδεξιά» ρητορική. Σύντομα έγινε εκφραστής και μιας μερίδας της αστικής τάξης, η οποία γνωρίζοντας τον αντικομμουνιστικό και δόλιο χαρακτήρα του Παπανδρέου, θεώρησε ότι μπορεί να τους εγγυηθεί μια σταθερότητα και μερικές ελεγχόμενες διαφοροποιήσεις που θα περιόριζαν τις αντιδράσεις των μαζών. Την ίδια στιγμή η ΕΡΕ δεν φαινόταν να μπορεί να κυβερνήσει με ομα-

ΦΑΚΕΛΟΣ: 50 χρόνια Πολυτεχνείο

λόγητα και το εκλογικό της αποτέλεσμα αδυνατίζε. Το 52% που πήρε η ΕΚ στις εκλογές του 1964, αν και αρχικά αγκαλιάστηκε από τις μάζες που πάλευαν για μεταρρυθμίσεις, σταδιακά ξεθώριασε ξεγυμνώνοντας μια κυβέρνηση που δεν μπορούσε να υλοποιήσει όλα αυτά για τα οποία εκλέχτηκε. Όσο οι αγώνες κλιμακώνονταν, τόσο η ΕΚ έχανε την ικανότητα να τους επηρεάζει. Το τρίπτυχο της εξουσίας (αστική τάξη, Παλάτι, Στρατός) σε συνδυασμό με τις ΗΠΑ αντιλήφθηκαν ότι οι ταξικοί συσχετισμοί μεταβάλλονταν και ότι το κίνημα κινδύνευε να χαράξει ένα νέο δρόμο προς μια δεύτερη αμφισβήτηση του καθεστώτος.

Ο φόβος του χαφίε και η προδοσία των σταλινικών που αποτελούσαν βαρίδια της προηγούμενης δεκαετίας, είχαν αντικατασταθεί από ένα ορμητικό κίνημα, που αξιοποιούσε ό,τι εργαλεία διέθετε για να συγκρουστεί με το μετεμφυλιακό κράτος, τις έκδηλες κυβερνήσεις με τα ιμπεριαλιστικά σχέδια και με τις αυταπάτες περί εκλογικών λύσεων που προέβλεπαν οι ρεφορμιστές της ΕΔΑ/ΚΚΕ. Η κρίση των δύο βασικών αστικών κομμάτων και η ανικανότητα του Παλατιού (δεν είχε ρίζωμα στην κοινωνία και η απόπειρα πραξικοπήματος του βασιλιά γέννησε την εξέγερση των Ιουλιανών), έβαζαν την ελληνική αστική τάξη και τα σχέδια των ιμπεριαλιστών σε τεράστιο κίνδυνο. Το μετεμφυλιακό κράτος δεν είχε απλά ξηλωθεί, αλλά είχε ποδοπατηθεί από ένα επιθετικό λαϊκό κίνημα. Οι ΗΠΑ έδωσαν το πράσινο φως για το πραξικόπημα και οι εκλογές του 1967 δεν έγιναν ποτέ.

Η Δικτατορία

Η δικτατορία των Συνταγματαρχών με αρχηγό τον Γ. Παπαδόπουλο, ανέλαβε την εξουσία της χώρας τα ξημερώματα της 21ης Απριλίου του 1967 και σε

λίγες ώρες ολόκληρη η Αθήνα είχε καταληφθεί από μονάδες του στρατού. Η χούντα δεν επιβλήθηκε σαν κεραυνός εν αιθρία. Αντίθετα, είναι γνωστό ότι: α) ο βασιλιάς ετοιμάζε δικό του πραξικόπημα, β) ο στρατός ήταν καιρό σε ετοιμότητα, γ) οι Αμερικάνοι σε συνεννόηση με την ελληνική αστική τάξη και την ηγεσία του στρατού παρότρυναν την ενέργεια, δ) προβλεπόταν ήδη από το Σύνταγμα η αμφισβήτηση της αστικής διακυβέρνησης από τον βασιλιά αν θεωρούνταν αναγκαίο. Ας μην ξεχνάμε τον, ανέκαθεν, ισχυρό ρόλο που είχε ο στρατός στην πολιτική διακυβέρνηση της χώρας και την «ευκολία» με την οποία επενέβαινε άμεσα στην κοινοβουλευτική εξουσία. Οι δικτατορίες στην Ελλάδα άλλωστε δεν αποτελούσαν ποτέ σχέδιο μιας μικρής ομάδας «παρανοϊκών» αλλά αντίθετα, επιβεβαίωναν το μακρύ χέρι του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στους

κρατικούς μηχανισμούς της χώρας και τα συμφέροντα της ελληνικής αστικής τάξης, στραμμένα πάντα στην Δύση και στην εξυπηρέτησή της.

Αμέσως μετά την εγκαθίδρυση της χούντας, χιλιάδες αγωνιστές φυλακίστηκαν και εξορίστηκαν (πάνω από 10.000), περίπου 90.000 συνελήφθησαν και βασανίστηκαν ενώ ταυτόχρονα χωροφύλακες πυροβολούσαν στο ψαχνό διαδηλωτές με κάθε ευκαιρία (19 επιβεβαιωμένοι νεκροί κατά τα πρώτα χρόνια). Η ωμή βία και ο βοναπαρτισμός καθόριζαν την δικτατορία, η οποία κατά τ' άλλα δεν είχε μια δικιά της ιδεολογία. Αν και ήταν ταυτισμένη με την ελίτ και τις ΗΠΑ, δεν απέκτησε ρίζες στην κοινωνία. Με ένα αμάλγαμα ιδεολογικών κατακαθιών προηγούμενων δικτατοριών («Πατρίς - θρησκεία - οικογένεια») και με σημαία τον αντικομμουνισμό, προσπαθούσε να δικαιολογήσει την εμφάνισή της κινδυνολογώντας περί σοβιετικών επιθέσεων στη χώρα.

Η χούντα επιβλήθηκε για την διαιώνιση του μετεμφυλιακού κράτους που είχε κλονιστεί από τους αγώνες και την πολιτική κρίση. Στα πλαίσια του Ψυχρού Πολέμου, η δικτατορία των «καραβανάδων» θα έκανε την Ελλάδα ακόμα πιο εύκολα διαχειρίσιμη, ειδικά μπροστά στον επικείμενο πόλεμο Αιγύπτου - Συρίας που ξεκινούσαν οι Αμερικάνοι για τον περιορισμό της ΕΣΣΔ. Στα ίδια πλαίσια, οι ΗΠΑ θέλοντας να στρατικοποιήσουν την Κύπρο, έπρεπε να βρουν μια κυβέρνηση που θα ξεπουλήσει γη και ύδωρ χωρίς να τη νοιάζει το πολιτικό κόστος. Η γνωστή και δοκιμασμένη τακτική του στρατιωτικού πραξικοπήματος ήταν και γι' αυτούς η πιο «ασφαλής» επιλογή.

Τα οικονομικά μέτρα της χούντας εξυπηρετούσαν αποκλειστικά και απρόκλητα το ντόπιο και το ξένο κεφάλαιο. Άνοιξαν τις πόρτες για τις μεγαλύτερες καταληστεύσεις και ασυδοσίες προς όλους τους μεγάλους κεφαλαιούχους της εποχής, με μέτρα και οικονομικές ρυθμίσεις «κατά παραγγελία». Όλα τα μονοπώλια απαλλάσσονταν από φόρους και δέχονταν επιχορηγήσεις και τεράστια δάνεια. Όσον αφορά στο ξένο κεφάλαιο, η χώρα μετατράπηκε σε ένα επενδυτικό κέντρο με ξένες τράπεζες και πολυεθνικές που επισφράγιζαν την επέκταση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού

στην ανατολική Μεσόγειο, ενώ χτίστηκαν βιομηχανίες στις οποίες εξασφαλιζόταν το δικαίωμα εκμετάλλευσης της εσωτερικής αγοράς κάτω από «αποικιοκρατικούς» όρους. Αυτά είναι τα «έργα» της χούντας... ένα τεράστιο ξεπούλημα που ακόμα πληρώνουμε.

Η κρίση της Δικτατορίας: οι πρώτοι αγώνες

Μπορεί η απριλιανή δικτατορία να κρατούσε τους αστούς ικανοποιημένους, όμως οι λαϊκές μάζες ξεκίνησαν από νωρίς τις πρώτες αντιδράσεις. Η χούντα είχε δείξει από τις αρχές τις αδυναμίες της (πραξικόπημα βασιλιά, σκάνδαλα, έλλειψη ριζώματος) και έτσι μικροί και μεγάλοι αγώνες παρά την ακραία καταστολή επιδείκνυαν αυτοθυσία. Με την είσοδο στη νέα δεκαετία, η παγκόσμια οικονομική κρίση που σχηματίζεται προκαλεί νέους τριγμούς. Το τελευταίο «χαρτί» της χούντας σχετικά με βελτίωση του βιοτικού επιπέδου και παραχώρηση δικαιωμάτων έγινε στάχτη. Το σχέδιο «φιλευθεροποίησης» που ξεκινάει τότε και κλιμακώνεται τον πρώτο καιρό της εξέγερσης, έδειξε τα όρια αυτού του καθεστώτος. Τα βασικά αστικά κόμματα είχαν ήδη δυσφημηθεί λόγω της μεσοβέζικης στάσης τους, και η χώρα περνάει σε μια βαθιά πολιτική κρίση.

Οι αγώνες αυξάνονται και αρχικά οργανώνονται από εργαζόμενους σε τυπογραφία, τράπεζες, μεταφορές, εργοστάσια κ.ά. Οι κινητοποιήσεις σε εκείνη τη φάση εστίαζαν σε συνδικαλιστικά αιτήματα αλλά υιοθετούσαν μαχητικές μορφές πάλης (απεργίες, στάσεις εργασίας). Την ίδια στιγμή οι φοιτητές, αν και αποτελούσαν ένα μικρό ποσοστό της νεολαίας, αναπτύσσουν ανταντακλαστικά και οργανώνουν κινητοποιήσεις σε όλα σχεδόν τα Πανεπιστήμια της χώρας με αίτημα τις δημοκρατικές εκλογές. Με το πέρασμα των μηνών, οι μορφές πάλης της νεολαίας κλιμακώνονται, οι συνελεύσεις συσπειρώνονται, τα αιτήματα διευρύνονται και ο δρόμος προς τις καταλήψεις της Νομικής και μετέπειτα του Πολυτεχνείου ανοίγει. Η εξέλιξη του φοιτητικού κινήματος και τα νέα χαρακτηριστικά που παίρνει ανταντακλούν, όπως θα δούμε παρακάτω και την επέμβαση της άκρας και επαναστατικής Αριστεράς, την περιθωριοποίηση των ρεφορμιστών και την κατάρρευση των αυταπατών για μια ομαλή επιστροφή στην «δημοκρατική διακυβέρνηση».

Δημοτικές και Περιφερειακές εκλογές 8/10

Στηρίζουμε - Ψηφίζουμε «Δημοτική Κίνηση Εργατική Αντεπίθεση»

- στον Δήμο Αμπελοκήπων-Μενεμένης με υποψ. Δήμαρχο την εκπαιδευτικό **Σοφία Καρασαρλίδου**
- στον Δήμο Γαλασίου, με υποψ. Δήμαρχο τον εργαζόμενο στις Τηλεπικοινωνίες **Σταύρο Σκεύο**

► Μαύρο στις άγριες νεοφιλελεύθερες πολιτικές της ΝΔ και των μνημονιακών κομμάτων ΣΥΡΙΖΑ - ΠΑΣΟΚ

► Μαύρο στα ακροδεξιά μορφώματα

► Παλεύουμε ενάντια σε μνημόνια, πόλεμο, εθνικισμό, ρατσισμό.

Υπερασπίζουμε με αγώνες τα εργατικά και λαϊκά δικαιώματα

Η ΝΔ, εκμεταλλευόμενη την πρόσφατη εκλογική της νίκη επιχειρεί να σαρώσει και στις αυτοδιοικητικές εκλογές. Επιχειρεί επίσης να περάσει, από τον πρώτο κιόλας χρόνο της διακυβέρνησής της, μια σειρά νόμων που θα ολοκληρώσουν τις βάρβαρες επιθέσεις της στα δικαιώματα και τη ζωή των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Η συνέχιση της διάλυσης – ιδιωτικοποίησης της δημόσιας Υγείας, η ιδιωτικοποίηση της δημόσιας - δωρεάν Παιδείας και των δημοσίων αγαθών, όπως το νερό, το ξεπούλημα της εναπομείνουσα δημόσιας περιουσίας έναντι πινακίου φακής στους αετονύχηδες ημέτερους επιχειρηματίες, οι πλειστηριασμοί λαϊκών κατοικιών είναι στην ημερήσια διάταξη. Αιχμή της επίθεσης είναι ο νέος νόμος για τα εργασιακά, που μετατρέπει τους εργαζόμενους σε σύγχρονους δούλους, με τις συμβάσεις μηδενικών ωρών, με την εργασία ως και δεκατρείς ώρες σε δύο εργοδότες, με την ποινικοποίηση της περιφρούρησης της απεργίας.

Οι πυρκαγιές κατάκαψαν και αυτό το καλοκαίρι μέχρι τώρα πάνω από ένα εκατομμύριο στρέμματα (550 χιλ. στρέμματα μέχρι την 1 Αυγούστου στην Αττική, 826 χιλ. στρέμματα στον Έβρο κ.ά.). Η κυβέρνηση και το επιτελικό κράτος της στέλνει απλώς μηνύματα για εκκενώσεις κατοικημένων περιοχών! Γι' αυτήν φταίνε όλα τα άλλα, τα μεσογειακά δάση, η κλιματική κρίση, η ίδια «η μανία της φύσης», οι μετανάστες στον Έβρο, εκτός από την απουσία πρόληψης, προμήθεια μέσων κατάσβεσης, προσλήψεις πυροσβεστών κ.ά.

Στην Τοπική Αυτοδιοίκηση, η κυβέρνηση της ΝΔ με μια σειρά νόμους (Θεοδωρικάκου, Βορίδη) έχει ήδη επιβάλει το πλέον αντιδημοκρατικό πλαίσιο, καθώς ο δήμαρχος ή περιφερειάρχης εκλέγεται με 43%+1 και καταλαμβάνει το 60% των εδρών των αντίστοιχων συμβουλίων, ενώ απαιτείται το 3% για να εκλέξει μια παράταξη σύμβουλο. Οι παρεμβάσεις αυτές, που είναι καθαρά καλπονοθευτικές, επιδιώκουν να εξασφαλιστεί η απόλυτη πλειοψηφία των μνημονιακών παρατάξεων και να αποκλείσουν από την εκλογή συμβούλων τις παρατάξεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Συμπληρώνουν τον ήδη ασφυκτικό έλεγχο που επέβαλε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ με τον Κλεισθένη και το Οικονομικό Παρατηρητήριο, τους Επόπτες ΟΤΑ, τους ισοσκελισμένους προϋπολογισμούς. Οι ΟΤΑ μετατράπηκαν σε μακρύ χέρι του κράτους στην τοπική κοινωνία και οι δήμαρχοι και περιφερειάρχες των ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ εφάρμοσαν μέχρι κεραίας τις μνη-

μονιακές πολιτικές.

Οι μνημονιακοί δήμαρχοι και περιφερειάρχες αποδέχτηκαν τα μνημόνια και τη λιτότητα (περικοπή των λειτουργικών δαπανών των ΟΤΑ κατά 60% την προηγούμενη δεκαετία, ενώ με πενιχρές έκτακτες επιχορηγήσεις και μεταφορές κονδυλίων αντιμετώπισαν την πανδημία και την αύξηση των τιμών στην ενέργεια). Επιπλέον προχώρησαν στην ιδιωτικοποίηση όποιας υπηρεσίας πέρασε στην αρμοδιότητά τους, όπως οι παιδικοί σταθμοί, ενώ και οι υπηρεσίες που οι δήμοι προσφέρουν (Ωδεία, αθλητισμός, ΚΔΑΠ, κ.ά.) είναι όλες με δίδακτρα. Ιδιωτικοποίησαν σχεδόν όλες τις υπηρεσίες τους, πράσινο, καθαριότητα, ηλεκτροφωτισμό κ.ά. Οι εργολάβοι κάνουν χρυσές δουλειές με τα περιφάρμακα «εμβληματικά έργα», τύπου Μεγάλου Περιπάτου του Μπακογιάννη, δημάρχου της Αθήνας. Εκατομμύρια ευρώ για «αναπλάσεις» που τσιμεντοποιούν τους ελεύθερους χώρους και περιορίζουν το πράσινο. Έργα βιτρίνας που μόνο το περιβάλλον δεν προστατεύουν, δεν αποτελούν έργα για αντιπλημμυρικές, αντισεισμικές υποδομές και προσβλέπουν στην ενίσχυση του κεφαλαίου ή στην τουριστική αξιοποίηση. Και βέβαια, εννοείται ότι οι μνημονιακοί δήμαρχοι και περιφερειάρχες δεν κάνουν απολύτως τίποτε για τη φτώχεια και την ανεργία, αντίθετα προωθούν τις ελαστικές σχέσεις εργασίας.

Η πάλη των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων ενάντια σε αυτές τις πολιτικές των μνημονιακών δημάρχων-περιφερειάρχων είναι απαραίτητη προϋπόθεση για να μετατρέψουμε την Τοπική Αυτοδιοίκηση σε ένα πυλώνα δικαιωμάτων των εργαζομένων. Πρέπει και μπορούμε να αναδείξουμε μια άλλη πολιτική και πρακτική, με κέντρο τον άνθρωπο και τις ανάγκες του. Με ενεργοποίηση των δημοτών μέσα από Τοπικές Γενικές Συνελεύσεις αποφασιστικού χαρακτήρα για όλα τα ζητήματα και κυρίως αυτά της οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής του Δήμου.

Σαν «Δημοτικές Κινήσεις Εργατική Αντεπίθεση» στον Δήμο Αμπελοκήπων - Μενεμένης με υποψήφια δήμαρχο τη Σοφία Καρασαρλίδου, δασκάλα, μέλος του ΔΣ του Ζ' Συλλόγου Εκπαιδευτικών Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης και «Εργατική Αντεπίθεση» Γαλασίου, με υποψήφιο τον Σταύρο Σκεύο, εργαζόμενο και συνδικαλιστή στον κλάδο των τηλεπικοινωνιών, θα συνεχίσουμε τον αγώνα με όλους όσους δεν υποκύπτουν στον εκβιασμό ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ και ΕΕ – που προσπαθούν να μας πείσουν πως δεν υπάρχει καμία εναλλακτική πέρα από τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές και τις κυβερνήσεις των πλουσίων. Θα συνεχίσουμε την πάλη για την εφαρμογή μιας εργατικής πολιτικής για την σωτηρία των εργαζομένων και των λαϊκών

στρωμάτων. Ειδικά για την Τοπική Αυτοδιοίκηση διεκδικούμε την απλή και ανόθευτη αναλογική, την κατάργηση των καλπονοθευτικών νόμων της ΝΔ. Κατάργηση του Καλλικράτη, Κλεισθένη. Αύξηση των δαπανών του κρατικού προϋπολογισμού για τους ΟΤΑ σύμφωνα με τις ανάγκες. Μείωση των δημοτικών φόρων και φορολογία ανάλογα με το εισόδημα. Απαλλαγή από τους δημοτικούς φόρους των συνδημοτών μας, που ζουν σε συνθήκες ακραίας φτώχειας και ανεργίας. Μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού στους ΟΤΑ. Όλες οι υπηρεσίες του Δήμου να παρέχονται δωρεάν. Δημόσιες και δημοτικές επενδύσεις για έργα φθηνά και για δημιουργία θέσεων εργασίας με αξιοπρεπείς εργασιακές σχέσεις και μισθούς. Καμία υπηρεσία στους εργολάβους. Δημιουργία Δημοτικών Εστιατορίων και Δημοτικών Συνεταιριστικών Παντοπωλείων. Κανένα σπίτι χωρίς θέρμανση και ρεύμα.

Για την εφαρμογή μιας τέτοιας πολιτικής είναι απαραίτητο να προχωρήσουμε σε: α) Διαγραφή του χρέους. Κατάργηση όλων των μνημονίων. Έξω από την ΕΕ. β) Ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις με εθνικοποίηση των τομέων των κοινωνικών αγαθών και λειτουργία τους κάτω από τον έλεγχο των εργαζομένων. Δημόσια και δωρεάν υγεία και παιδεία για όλους. γ) Πλαφόν στις τιμές της ενέργειας και των ειδών λαϊκής κατανάλωσης. Αυξήσεις στους μισθούς. δ) Κανένας πλειστηριασμός λαϊκής κατοικίας. Διαγραφή των χρεών των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. ε) Καμία εμπλοκή στον πόλεμο. Έξω οι βάσεις. Έξω από το ΝΑΤΟ.

Στις δημοτικές εκλογές της 8ης Οκτωβρίου να μαυρίσουμε τον ΣΥΡΙΖΑ που με την προδοσία του επέβαλε τα μνημόνια διαρκείας. Να καταδικάσουμε το ΠΑΣΟΚ που ακολούθησε και ακολουθεί ακριβώς την ίδια πολιτική με τη ΝΔ. Να μην ενισχύσουμε το ΚΚΕ, που ενδιαφέρεται μόνο για την εκλογική του ενίσχυση και όχι για την ανασυγκρότηση των αγώνων, στους οποίους μπαίνει φρένο με την ηττοπαθή και διασπαστική πολιτική του. Να πούμε όχι στις επιφανειακές συμμαχίες που γίνονται μόνο προς άγναν ψήφων των δυνάμεων της ριζοσπαστικής αριστεράς. Στηρίζουμε, αν υπάρχουν, σχήματα αγωνιστών που συνδύασαν στην πράξη, με συνεπή τρόπο, την ανυποχώρητη αντιμνημονιακή πάλη και την υπεράσπιση των εργατικών δικαιωμάτων με τη διεθνιστική, αντιπολεμική στάση σε προσφυγικό και πόλεμο στην Ουκρανία. Που συνδύασαν την προάσπιση μιας εργατικής/σοσιαλιστικής απάντησης στην κρίση, την πάλη για την ενότητα στους αγώνες, με την εργατική δημοκρατία. Αν δεν υπάρχει τέτοια επιλογή, ψηφίζουμε Λευκό.

Ανταπόκριση από τη δράση της Δημοτικής Κίνησης

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ στο Γαλάτσι

Εκινήσαμε την καμπάνια για τις δημοτικές εκλογές μέσα στον Σεπτέμβρη, με παρεμβάσεις σε κεντρικούς δρόμους, πλατείες, γειτονιές, λαϊκές αγορές, εργασιακούς χώρους και σχολεία της περιοχής. Θέλαμε αρχικά να ενημερώσουμε τους δημότες για τη συμμετοχή μας και για το πρόγραμμά μας, διακινώντας το κείμενό μας. Με αφισοκολλήσεις και ανάρτηση πανό, προβάλλαμε συνθήματα ενάντια στην φτώχεια και τις ιδιωτικοποιήσεις, για την ανάγκη να κάνουμε τον δήμο μας –και κάθε δήμο– ένα κέντρο αγώνα. Επιδιώξαμε ακόμα να προβάλλουμε, όσο το δυνατόν, τις θέσεις μας στα τοπικά ΜΜΕ.

Ήρθαμε σε επαφή με πολύ κόσμο, ανοίγοντας τις πρώτες συζητήσεις για τα προβλήματα που τον απασχολούν. Παρά τη γενική δυσκολία που σήμερα υπάρχει οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία να εκδηλωθούν και να δράσουν, ήταν εμφανές ότι υπήρχε ενδιαφέρον και αναζήτηση μιας διεξόδου. Ειδικά όταν γινόταν κατανοητό ότι δεν είμαστε μια από τις «επίσημες» παρατάξεις.

Βασικό θέμα συζήτησης είναι οι τεράστιες καταστροφές και οι θάνατοι από τις πρόσφατες πυρκαγιές και

πλημμύρες, πράγμα που βάζει άμεσα το ζήτημα των ανύπαρκτων δημόσιων υποδομών – αλλά και του ρόλου των «αυτοδιοικητικών» παραγόντων, περιφερειάρχων, μεγαλοδημάρχων και εργολάβων που συνδέονται μαζί τους. Επίσης, ένα θέμα που απουσιάζει από το λόγο όλων των «επίσημων» δημοτικών κινήσεων, η ακρίβεια στα βασικά αγαθά και στους λογαριασμούς του ρεύματος, που μαζί με τη μείωση των μισθών έχει οδηγήσει τους εργαζόμενους σε φτωχοποίηση. Αλλά και οι ιδιωτικοποιήσεις σε όλα τα δημόσια αγαθά, ενέργεια, νερό, συγκοινωνίες, υγεία, παιδεία: είναι νωπές οι μνήμες του εγκλήματος στα Τέμπη και των θανάτων λόγω έλλειψης ασθενοφόρων. Η «αξιολόγηση» στην εκπαίδευση, που ο κόσμος καταλαβαίνει ότι οδηγεί σε κατηγοριοποίηση, συγχωνεύσεις και κλείσιμο σχολείων στις λαϊκές συνοικίες. Η αγωνία πολλών για τα χρέη, για την απειλή των πλειστηριασμών...

Αυτή η παρέμβαση και η πολιτική μας διαφέρει από όλα τα άλλα ψηφοδέλτια – κυρίως σε ό,τι αφορά τη σύνδεση με τα κεντρικά πολιτικά ζητήματα αλλά και με τις αντιδημοκρατικές θεσμικές αλλαγές που έχουν επιβληθεί στην τοπική αυτοδιοίκηση από την κεντρική κυβέρνηση. Διαχωρίζεται κά-

θετα από την παράταξη του δημάρχου Μαρκόπουλου (Γαλάτσι, Αυτοδιοίκηση για τον Άνθρωπο): κομπάζει ότι υποσχέθηκε έργα 6 εκ. και υλοποίησε 43 εκ., δηλαδή ότι είναι ένας υποδειγματικός εκτελεστής της νεοφιλελεύθερης πολιτικής ταϊσματος των διαφόρων εργολάβων, ενώ δεν λέει λέξη για την παγίωση των ελαστικών σχέσεων εργασίας στο δήμο (π.χ. τα πρόσφατα 10μηνα) και θέλει να παγιώσει ένα τοπικό καθεστώς που θα απορροφήσει κάθε φωνή κριτικής και αντίστασης. Το ψηφοδέλτιο του ΣΥΡΙΖΑ (Γαλάτσι από Κοινού), με παρουσία γνωστών μνημονιακών, εξωραϊζει την κατάσταση με ευχολόγια «ευαισθησίας» και «συμπερίληψης», ενώ γεμάτος γενικόλογες (ουσιαστικά απολίτικος) είναι και ο λόγος της Αδέσμευτης Κίνησης Πολιτών. Τέλος, η Λαϊκή Συσπείρωση του ΚΚΕ, παρά την παράθεση σωστών αιτημάτων, μένει στην γνωστή εκλογικίστικη προσέγγιση «ψηφίστε μας για να διεκ-

δικήσουμε, ως δημοτική αρχή», χωρίς να αρνείται και διάφορα επικοινωνιακά τρικ όπως «οι ανάγκες των πολλών» (μια φρασεολογία δανεική από τον ΣΥΡΙΖΑ) και «όμορφη πόλη σημαίνει χαρούμενοι άνθρωποι».

Το Σάββατο 30/9 πραγματοποιήθηκε η κεντρική εκδήλωση μας με ομιλητή τον συναγωνιστή, υποψήφιο δήμαρχο Σταύρο Σκεύο, εργαζόμενο και συνδικαλιστή στις τηλεπικοινωνίες. Συζητήσαμε την πολιτική και οικονομική κατάσταση, συνδέοντας τα τοπικά ζητήματα και εμπειρίες με την ουσία της ακραίας, νεοφιλελεύθερης πολιτικής και τον διαρκή περιορισμό όλων των δημοκρατικών ελευθεριών. Προτάξαμε την ανάγκη όχι να είμαστε απλά «μαζί» με τους εργαζόμενους και τους νέους, αλλά αυτοί οι ίδιοι, στηριγμένοι στις δικές τους δυνάμεις, να αναπτύξουν τους αγώνες και την ενότητά τους, μέσα από επιτροπές και συνελεύσεις στη γειτονιά, σε χώρους δουλειάς και σχολεία. Αυτή είναι η μόνη εναλλακτική, για μια άλλη πολιτική στον δήμο, ασπίδα προστασίας από τη φτώχεια και την ανασφάλεια.

Από την δράση της Δημοτικής Κίνησης ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ σε Αμπελόκηπους-Μενεμένη

Το πρόγραμμά μας, εκτός από ό,τι αφορά στα άμεσα προβλήματα στον δήμο, περιλαμβάνει τον αγώνα **ενάντια:**

► Στον ασφυκτικό μνημονιακό έλεγχο στους ΟΤΑ

Η κυβέρνηση της ΝΔ προχώρησε με νόμο σε καλπονοθετικές παρεμβάσεις στην ΤΑ. Στο όνομα της «κυβερνησιμότητας» επέβαλε τον διορισμό μελών από την παράταξη του εκλεγμένου δημάρχου στην Οικονομική Επιτροπή και στην Επιτροπή Ποιότητας Ζωής των Περιφερειών και των Δήμων, ώστε να έχει σ' αυτές την πλειοψηφία. Μετέφερε όλες τις ουσιαστικές αποφάσεις σε αυτές τις επιτροπές, αφήνοντας στο Δημοτικό Συμβούλιο διακοσμητικό ρόλο.

Θέσπισε ότι για να εκλεγεί δήμαρχος αρκεί το 43%+1, αλλά ο συνδυασμός του θα καταλαμβάνει το 60% των εδρών στο Δημοτικό Συμβούλιο. Έβαλε το όριο του 3% για να εκπροσωπηθεί μια παράταξη στα δημοτικά και περιφερειακά συμβούλια. Μοναδικός στόχος των παραπάνω διατάξεων είναι να εξασφαλιστεί η απόλυτη πλειοψηφία στα συμβούλια στις παρατάξεις των αστικών κομμάτων. Απ' την άλλη επιχειρούν να πετάξουν κάθε εργατική, αριστερή φωνή έξω από τα δημοτικά συμβούλια για να αλωνίζουν ανεξέλεγκτοι. Δεν αρκούσε λοιπόν στα μνημονιακά

κόμματα (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ) ο ασφυκτικός έλεγχος που επέφεραν ο «Καλλικράτης» και ο «Κλεισθένης» (νόμος της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ), με το Οικονομικό Παρατηρητήριο, τις Αυτοτελείς υπηρεσίες Εποπτείας με τους Επόπτες ΟΤΑ, τους ιστοκελισμένους προϋπολογισμούς. Οι ΟΤΑ μετατράπηκαν σε μακρύ χέρι του κράτους στην τοπική κοινωνία και εφάρμοσαν μέχρι κεραίας τις μνημονιακές πολιτικές.

Έτσι, οι νεοφιλελεύθεροι δήμαρχοι στους Αμπελόκηπους-Μενεμένη η πλειοψηφούσα παράταξη (Αδέσμευτη Δημοτική Κίνηση Πολιτών) ανέχθηκαν, στην καλύτερη περίπτωση, τη δραματική μείωση των δαπανών του κρατικού προϋπολογισμού για τους ΟΤΑ έως και 60% για τις λειτουργικές δαπάνες την προηγούμενη δεκαετία – και πάντως δεν έκαναν απολύτως τίποτε για να διεκδικήσουν αύξησή τους.

► Στις ιδιωτικοποιήσεις των υπηρεσιών

Εδώ και χρόνια, όποια κοινωνική υπηρεσία πέρασε στους δήμους λειτουργεί με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια. Παιδικό σταθμοί, υπηρεσίες εκπαίδευσης (ωδεία, μαθήματα ζωγραφικής, Κέντρα Δημιουργικής Απασχόλησης κ.ά.) λειτουργούν με δίδακτρα. Ήδη από την απόφαση του συνεδρίου της ΚΕΔΕ το 2016, οι Δήμοι διεκδικούν να μεταφερθούν στην ευθύνη τους «συγκροτημένες δομές», όπως νηπιαγωγεία, σχολεία, Δομές Πρωτοβάθμιας Φροντίδας Υγείας κ.ά. Για να τις ιδιωτικοποιήσουν, να απαλλάξουν το κράτος από τη χρηματοδότηση τους και αυτές να αποτελέσουν ακόμα ένα κανάλι απ' όπου δημόσιο χρήμα και λεφτά των εργαζομένων θα δι-οχετεύονται σε ιδιώτες

«παρόχους» και εργολάβους.

Οι υπηρεσίες φύλαξης, συντήρησης του πράσινου, συλλογής και μεταφοράς στερεών αποβλήτων και ανακυκλώσιμων υλικών, καθαριότητας κοινόχρηστων χώρων και ηλεκτροφωτισμού δίνουν... χρυσές δουλειές στους εργολάβους! Εκτομμύρια ευρώ για «αναπλάσεις», που τσιμεντοποιούν τους ελεύθερους χώρους και περιορίζουν το πράσινο, όπως η ανάπλαση των εργατικών κατοικιών στους Αμπελόκηπους. Έργα που γίνονται μόνο για τη βιτρίνα, χωρίς να ανταποκρίνονται στις ανάγκες των δημοτών, χωρίς ουσιαστικό διάλογο με τους δημότες, έργα που δεν εξυπηρετούν υποδομές προς όφελος των δημοτών, αντιπλημμυρικά έργα, αντισεισμικά κ.ά.

Ο ελάχιστος δασικός χώρος στο στρατόπεδο «Μέγας Αλέξανδρος», το χτίσιμο νέας εκκλησίας ακριβώς δίπλα στην υπάρχουσα, που προβλέπει το Ειδικό Χωρικό Σχέδιο για το τμήμα του στρατοπέδου που παραχωρήθηκε στο Δήμο, κάθε άλλο παρά προμηνούν ότι το στρατόπεδο θα αποτελέσει έναν πνεύμονα πράσινου, τόσο απαραίτητο για την περιοχή.

► Στην παντελή έλλειψη πρόνοιας για τη φτώχεια και την ανεργία

Μετά από 12 χρόνια εφαρμογής των μνημονίων και των ακραίων νεοφιλελεύθερων πολιτικών, με την ακρίβεια στα είδη λαϊκής κατανάλωσης και τη μείωση των μισθών, το ποσοστό των συνδημοτών μας που βρίσκεται στο όριο της φτώχειας μεγαλώνει. Καμία φροντίδα για συνδημότες που ζουν χωρίς ρεύμα και θέρμανση.

Από τη μεριά της πλειοψηφούσας παράταξης στο δήμο Αμπελοκήπων Μενεμένης το πρόβλημα αυτό επιχειρείται να λυθεί με τα συσσίτια της εκκλησίας! Καμία πρόνοια για τη δημιουργία θέσεων εργα-

σίας με αξιοπρεπείς εργασιακές σχέσεις και μισθούς, παρά μόνο ανακύκλωση της ανεργίας μέσα από συμβάσεις ορισμένου χρόνου, με τους ανέργους ομήρους και διαρκώς εκβιαζόμενους για μια θέση εποχικής εργασίας.

► Στη θυσία του περιβάλλοντος για τα συμφέροντα των εταιρειών

Αν και από το 2017 ο νυν δήμαρχος υποστήριξε ότι υπάρχει ένα ολοκληρωμένο σχέδιο για την εξυγίανση και αποκατάσταση του ρέματος του Δεντροποτάμου και του παραλιακού μετώπου, μόλις το 2023 θα ξεκινούσαν οι εργασίες της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας για την αποκατάσταση 6.000 στρεμμάτων. Τα «οραματικά project» αποδεικνύονται μεγάλα λόγια. Στη δυσσομία από την HELLENIC ENERGY (ΕΛΠΕ), στη μόλυνση από την καύση απορριμματογενών καυσίμων (RDF-SRF) από το TITAN, προστίθεται η εγκατάσταση πλωτής μονάδας αποθήκευσης και αεριοποίησης υγροποιημένου φυσικού αερίου LNG της εταιρείας Elredison (σε απόσταση μόλις 3,4 χλμ. από τον 6ο προβλήτα του ΟΛΘ), επιβαρύνοντας ακόμη περισσότερο το περιβάλλον στη Δυτική Θεσσαλονίκη. Από την εγκατάσταση της μονάδας προκύπτει ο κίνδυνος της έκθεσης των κατοίκων σε πιθανά ατυχήματα και πυρκαγιά – και ακριβώς γι' αυτό δεν πρέπει να εγκαθίστανται κοντά σε κατοικημένες περιοχές. Οι μονάδες αυτές ρυπαίνουν την ατμόσφαιρα και τη θάλασσα. Ο δήμαρχος και η πλειοψηφούσα παράταξη είπαν όχι στην εγκατάσταση της πλωτής μονάδας, αλλά μόνο και μόνο γιατί δεν ενημερώθηκαν έγκαιρα. Δήλωσαν δε ότι θα ζητήσουν ενημέρωση από την εταιρεία!

Διαβάστε το πλήρες πρόγραμμα: <http://antepithesi-ampelokipoi.blogspot.com/>

Ο δήμος μας,

Κέντρο Οργάνωσης και Αγώνα
Για την υπεράσπιση των συμφερόντων εργαζομένων - νεολαίας!

Εκλογή Κασσελάκη

Επόμενος σταθμός στη μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ

■ Σοφία Καρασαρλίδου

Ο ΣΥΡΙΖΑ είχε ήδη ολοκληρώσει την αστική, μνημονιακή και νεοφιλελεύθερη μετάλλαξή του πριν τη συντριπτική ήττα του στις διπλές εκλογές του Μαΐου και του Ιουνίου του 2023. Εφάρμοσε τα μνημόνια των προηγούμενων κυβερνήσεων, υπέγραψε νέο μνημόνιο, επέβαλε τα μνημόνια διαρκείας, πρόδωσε το μεγαλειώδες ΟΧΙ του δημοψηφίσματος με τον πιο αισχρό τρόπο, ενώ δεν κατάφερε να ασκήσει την παραμικρή αντιπολίτευση στη ΝΔ του Μητσοτάκη σε μια τετραετία που ήταν πολύ σκληρή για του εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Αποδείχθηκε έτσι ότι η λογική του μικρότερου κακού, όχι μόνο αποτελεί μια ουτοπία, αλλά οδηγεί πάντα στο μεγαλύτερο κακό. Η πολιτική του ήταν στην πράξη η ίδια νεοφιλελεύθερη πολιτική με της ΝΔ, με διαφοροποιήσεις σε εντελώς ανούσια και δευτερεύοντα σημεία.

Μετά την ήττα προφανώς και δεν υπήρξε καμιά αυτοκριτική, πέρα από τις φλυαρίες ότι δεν έγινε κατανοητή από τις μάζες η πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ ή ακόμα χειρότερα ότι οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα είναι συντηρητικά. Κουβέντα για την πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ που το 2015 τον εμπιστεύθηκαν οι ίδιες αυτές μάζες για να «σκίσει τα μνημόνια» ή τουλάχιστον να απαλύνει τις επιπτώσεις τους στη ζωή τους. Κουβέντα για το γεγονός ότι ο ΣΥΡΙΖΑ έστρωσε τον δρόμο με την αστική, μνημονιακή και νεοφιλελεύθερη μετάλλαξή του, με την προδοσία του ΟΧΙ στο δημοψήφισμα, στη ΝΔ του Μητσοτάκη. Κουβέντα για την απογοήτευση και την παθητικότητα που σκόρπισε στις εργαζόμενες μάζες, επιβεβαιώνοντας με την πολιτική του τους νεοφιλελεύθερους ότι δεν υπάρχει εναλλακτική απέναντι στα μνημόνια και τις άγριες νεοφιλελεύθερες πολιτικές.

Η βαθιά κρίση στον ΣΥΡΙΖΑ μετά την ήττα στις εκλογές και η παραίτηση του Τσίπρα, δεν επιβεβαίωσαν απλά τη μετάλλαξή του σε ένα κόμμα νεοφιλελεύθερο, μνημονιακό, ανέδειξαν και την απουσία μιας πολιτικής πρότασης για την οποιαδήποτε συνέχεια και ανασύνταξη του κόμματος. Η «κεντρώα» Αχτσιόγλου που μιλά γενικά και αόριστα για την ανάγκη «πολιτικής και στρατηγικής» και ο «αριστερός» Τσακαλώτος δεν είχαν να πουν τίποτε συγκεκριμένο, πέρα από την ίδια πολιτική που ακολούθησαν απ' όταν ήταν κυβέρνηση μέχρι και τώρα. Δηλαδή τη νεοφιλελεύθερη μνημονιακή πολιτική. Αυτή την πολιτική που οδήγησε στην ήττα και την κρίση στον ΣΥΡΙΖΑ. Κρίση που πήρε

χαρακτηριστικά νοσηρά με τις συγκρούσεις των επαγγελματιών του μηχανισμού και με την απουσία οποιασδήποτε πολιτικής σύγκρουσης. Ο μόνος στόχος όλων είναι πώς θα ξαναέρθουν στην εξουσία.

Είναι αυτή η κατάσταση που οδήγησε στον Κασσελάκη. Είναι αυτό το αδιέξοδο του ΣΥΡΙΖΑ που επέτρεψε να εκλεγεί με έναν «ουρανοκατέβато» τρόπο ο Κασσελάκης, που δεν ήταν καν μέλος του ΣΥΡΙΖΑ. Άλλωστε το κόμμα είχε ήδη προετοιμαστεί για να μπορούν οι «ουρανοκατέβатоι» να εκλέγονται χωρίς καμιά πολιτική συζήτηση και μόνο και μόνο σαν «αρχηγοί» και με βάση τα προσωπικά τους χαρακτηριστικά. Ήδη ο Τσίπρας είχε εκλεγεί «από τη βάση», δηλαδή από όποιον θέλει να συμμετέχει στην ψηφοφορία. Με αυτόν τον τρόπο είχε εκλεγεί ο Τσίπρας και η Κ.Ε. του κόμματος στο 3ο Συνέδριο το 2022, δηλαδή από όποιον «φίλο» ή «περαστικό» πλήρωνε την εκλογική συνδρομή. Τα συνέδρια και η συζήτηση πάνω σε πολιτικές αποφάσεις και θέσεις είναι σίγουρα ψιλά γράμματα ή καλύτερα μια διαδικασία αδιέξοδη και αδιάφορη καθώς δεν έχουν να πουν και πολλά πράγματα για να φτιασιδώσουν τη νεοφιλελεύθερη μνημονιακή πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ.

Το βιογραφικό του είναι πλούσιο στα διαπιστευτήρια που έδωσε στους ιμπεριαλιστές και στην οικονομική ελίτ. Είναι ο άνθρωπος που ήταν εθελοντής στην ομάδα υποστήριξης του Μπλάντεν, που έχει σαν πρότυπο το Δημοκρατικό Κόμμα των ΗΠΑ, ο άνθρωπος της Goldman Sachs που κατάφερε να γίνει αυτοδημιούργητος εφοπλιστής! Και βέβαια τον στήριξαν ο Τσίπρας και ο Παππάς. Είναι ο άνθρωπος που τολμά να μιλά για το «ελληνικό όνειρο», σε αντιστοιχία με το «αμερικανικό όνειρο» – που, πρέπει να σημειωθεί, έχει τουλάχιστον ξεφτίσει, λόγω της οικονομικής κρίσης και της χειροτέρευσης των συνθηκών διαβίωσης της αμερικανικής εργατικής τάξης – την ώρα που ο μισός πληθυσμός της χώρας ζει στα όρια της φτώχειας και η ακρίβεια καλπάζει, που τα εργατικά ατυχήματα, δυστυχήματα-δολοφονίες είναι στην ημερήσια διάταξη, την ώρα που επιβάλλεται η 13ωρη, εφταήμερη εργασία, που θάφτηκε στη λάσπη η Θεσσαλία και στα καμένα ο Έβρος! Είναι ο άνθρωπος που δεν έχει πει κυριολεκτικά μία πρόταση πολιτική, ενώ επιχειρεί να πείσει ότι είναι ικανός να κερδίσει τον Μητσο-

τάκη, τον οποίο δήλωσε ότι θαυμάζει προσωπικά και πολιτικά. Και βέβαια είναι ο άνθρωπος που προβάλλουν τα ΜΜΕξαπάτησης, υποβαθμίζοντας ακόμη και την ανυπολόγιστη καταστροφή στη Θεσσαλία.

Η νεοφιλελεύθερη πολιτική που αποτελεί τη μοναδική πολιτική των αστικών κομμάτων ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ, είναι και αιτία της πολιτικής κρίσης του αστικού πολιτικού συστήματος. Γιατί η κυριαρχία της ΝΔ του Μητσοτάκη δεν είναι και παντοδυναμία. Οι επιδόσεις του επιτελικού κράτους στις πυρκαγιές και τις πλημμύρες, η ακρίβεια και οι εργασιακές συνθήκες γαλέρας μαζί με τη βόμβα της κρίσης της ελληνικής οικονομίας απειλούν αυτή την κυριαρχία. Με αυτή την έννοια, το αστικό πολιτικό σύστημα μένοντας με ένα μόνο κόμμα αυτό της ΝΔ, είναι αδύναμο και η πολιτική κρίση μεγαλώνει. Αυτή η ανάγκη του αστικού πολιτικού συστήματος συναντήθηκε με τη βαθιά κρίση του ΣΥΡΙΖΑ και δεν είναι η πρώτη φορά στην ιστορία που τα ιμπεριαλιστικά κέντρα και η οικονομική ελίτ επιχειρούν να κατασκευάσουν ένα «ισχυρό» πρόσωπο, το οποίο θα αποτελέσει πρόταση για «εναλλακτική» απέναντι στη φθορά της ΝΔ του Μητσοτάκη.

Την απουσία πολιτικής πρότασης, όπως κι αν την ονομάσει κανείς, όπως για παράδειγμα «μεταπολιτική», δεν μπορεί εύκολα να την αντικαταστήσει κανείς με την προσωπική προβολή και τα πλάνα των ΜΜΕξαπάτησης. Την ώρα μάλιστα που οι εργαζόμενες μάζες στενάζουν κάτω από τις νεοφιλελεύθερες επιθέσεις και έχει μαυρίσει κυριολεκτικά η ζωή τους. Έτσι, το εγχείρημα με τον Κασσελάκη για την επιβίωση του ΣΥΡΙΖΑ και τη μετατροπή σε ένα δεύτερο κόμμα, αντίπαλο δέος στον Μητσοτάκη, δεν

είναι καθόλου σίγουρο ότι θα πετύχει. Άλλωστε στην εποχή μας το πολιτικό προσωπικό της αστικής τάξης είναι της ποιότητας του Μητσοτάκη ή ακόμα χειρότερα του Κασσελάκη. Η πολιτική κρίση με την έννοια ότι οι «από κάτω» βλέπουν με γυμνό μάτι ότι αυτοί που ορίζουν τη ζωή τους είναι ανίκανοι να επιλύσουν και το παραμικρό πρόβλημα, αντίθετα ζουν σε έναν δικό τους κόσμο, τον κόσμο των πλουσίων, που με κάθε τρόπο και σε βάρος της ζωής των «από κάτω» πλουτίζουν, με τη ανηθικότητα και τη σαπίλα να ξεπερνά κάθε όριο, θα βαθύνει.

Είναι σίγουρο όμως ότι πατώντας πάνω στις αδυναμίες του εργατικού κινήματος, αυτός ο σταθμός στην πορεία του ΣΥΡΙΖΑ, που αποτελεί τερατογένεση, θα ολοκληρώσει την κατασφυγμένη της αριστεράς, θα εξαφανίσει κάθε τι που θα θυμίζει τον ΣΥΡΙΖΑ από το ρεφορμιστικό κόμμα που ήταν. Θα επιχειρήσει να τραβήξει τμήματα της κοινωνίας μακριά από την πολιτική, με τη σαπίλα που αυτή αποπνέει. Επιπλέον ο Κασσελάκης φέρνει στο κέντρο την ιδεολογία του αστικού δικαιωτισμού, μια επιθετική ιδεολογία της αστικής τάξης που αποκλείει την ύπαρξη των κοινωνικών δικαιωμάτων, των δικαιωμάτων των εργαζομένων και των καταπιεζόμενων εν γένει, και επιχειρεί να προβάλει τα λεγόμενα «ατομικά δικαιώματα». Η ιδεολογία αυτή έρχεται να διασπάσει και να ατομικοποιήσει την κοινωνία, να αποπροσανατολίσει από την πάλη για τα δικαιώματα των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Βέβαια ατομικά δικαιώματα δεν υπάρχουν παρά μόνο στο πλαίσιο των κοινωνικών δικαιωμάτων και εντέλει ο ατομικός δικαιωτισμός είναι απλά μια απάτη. Είναι όμως ένας βασικός στόχος του νεοφιλελευθισμού, για τον οποίο δεν υπάρχει η κοινωνία, αλλά μόνο άτομα.

ΗΠΑ

Ιστορική απεργία στις τρεις μεγαλύτερες αυτοκινητοβιομηχανίες

Μετά από ένα έντονο απεργιακό καλοκαίρι για τους εργαζομένους των ΗΠΑ, η απεργία που κηρύχθηκε από την UAW (United Auto Workers – Ενωμένοι Εργάτες Αυτοκινητοβιομηχανίας) ενάντια στις Big Three της αμερικανικής αυτοκινητοβιομηχανίας (General Motors, Ford, Stellantis) στις 15 Σεπτεμβρίου, εξελίσσεται σε ιστορικής σημασίας. Η απεργία ξεκίνησε όταν έληξε και τυπικά η περίοδος διαπραγματεύσεων για νέες συλλογικές συμβάσεις.

Οι Big Three αποτελούν μια τεράστια κατασκευαστική δύναμη που ελέγχει από κοινού το 40% της αγοράς αυτοκινήτων στις ΗΠΑ. Κυριαρχούν σε μια βιομηχανία υπεύθυνη για το 3% του συνολικού ΑΕΠ των ΗΠΑ. Τα ετήσια μικτά κέρδη τους αυξήθηκαν κατά 34% στη Ford και 50% στη GM από το 2019, την τελευταία φορά που UAW και Big Three ξεκίνησαν διαπραγματεύσεις.

Η επίτευξη της απεργίας έγινε μέσα στο γενικό πλαίσιο στο οποίο βρίσκεται η κατάσταση στις ΗΠΑ σήμερα: Από τους χιλιάδες ξενοδοχο-υπαλλήλους του Λος Άντζελες που κατέβηκαν σε απεργία τον Ιούλιο και τους 340.000 συνδικαλιστές της UPS που ήταν έτοιμοι να απεργήσουν τον προηγούμενο μήνα (κατάφεραν την επίτευξη συμφωνίας για αύξηση των μισθών και ασκούν πιέσεις για επαναφορά των διαπραγματεύσεων) μέχρι τους καλλιτέχνες στο Χόλιγουντ που κήρυσαν την πρώτη τους συντονισμένη απεργία εδώ και έξι δεκαετίες, οι προηγούμενοι μήνες σηματοδοτούν μια αύξηση των απεργιακών κινητοποιήσεων ενάντια στα υπέρογκα κέρδη των μεγάλων επιχειρήσεων, το αυξανόμενο κόστος ζωής και την χειροτέρευση της κρίσης. Σύμφωνα με τον αμερικανικό Τύπο, τον Αύγουστο μόνο χάθηκαν 4,1 εκατομμύρια ημέρες εργασίας λόγω απεργιών σημειώνοντας ρεκόρ εικοσαετίας.

Επίσης, καθώς έγιναν προσπάθειες – ορόσημο για την αναζήτηση συνδικαλιστικής εκπροσώπησης σε εταιρείες όπως η Amazon, η Starbucks (λειτουργούσαν χρόνια χωρίς συνδικάτα), το ευρύ κοινό αίσθημα για την σημασία των συνδικάτων έχει πια αλλάξει. Έτσι, αυτές οι απεργιακές κινητοποιήσεις συμβαίνουν σε ένα πλαίσιο όπου μεγάλο μέρος των λαϊκών μαζών δείχνει ολοένα και περισσότερο να στρέφεται προς τα συνδικάτα (σύμφωνα με δημοσκόπηση το 75% του πληθυσμού των ΗΠΑ υποστηρίζει την απεργία στις αυτοκινητοβιομηχανίες) και να τα αναγνωρίζει ως πολύτιμα εργαλεία για την διασφάλιση των εργασιακών τους δικαιωμάτων. Ταυτόχρονα, οι ανισότητες έχουν ξεπεράσει κάθε προηγούμενο. Σύμφωνα με έρευνες, τα διευθυντικά στελέχη έχουν δει τους μισθούς τους να αυξάνονται έως και 1.209,2% από το 1978 ενώ ο μέσος εργαζόμενος έχει δει αύξηση μόλις 15,3%.

Τα αιτήματα της απεργίας – κατάργηση μισθολογικών βαθμίδων, αύξηση μισθών κατά 40%, επαναφορά του συστήματος αυτόματης τιμαριθμικής αναπροσαρμογής στο κόστος διαβίωσης, τέλος στην κατάχρηση προσωρινών εργαζομένων, δικαίωμα απεργίας ενάντια στο κλείσιμο εργοστασίων, 32 ώρες εργασία/εβδομάδα χωρίς μισθολογικές μειώσεις, είναι εξαιρετικά σημαντικά για το εργατικό κίνημα, διότι αφορούν τον πυρήνα των εργασιακών σχέσεων στην Αμερική όπως αυτές έχουν διαμορφωθεί έπειτα από δεκαετίες επιβολής νεοφιλελεύθερων πολιτικών.

Η UAW γεννήθηκε μέσα από μια μεγαλειώδη απεργία 44 ημερών το 1936-37 που επέτρεψε στο τότε νεοσύστατο σωματείο να εγγράψει 100.000 εργαζομένους της General Motors. Σήμερα, η

ηγεσία του σωματείου ακολουθεί το «Stand-up strike» (καλούν διαφορετικά πόστα εργασίας και εργάτες σε εργοστάσια να απεργήσουν στοχευμένα ή να παραμείνουν στις θέσεις τους μη δεχόμενοι να υπογράψουν νέα σύμβαση χρηματοδοτώντας έτσι το απεργιακό ταμείο και επιτρέποντας την συνέχιση της απεργίας για μεγαλύτερο διάστημα), απειλώντας με κλιμάκωση ή καθολική απεργία όσο δεν ικανοποιούνται τα αιτήματά τους. Στο πλαίσιο αυτής της κλιμάκωσης, στις 25 Σεπτεμβρίου η UAW κήρυξε επέκταση της απεργίας στην General Motors και την Stellantis που, όχι μόνο δεν έκαναν την παραμικρή υποχώρηση αλλά απέλυσαν εκδικητικά 2.900 εργαζομένους χρεώνοντάς τους στους απεργούς.

Καμία «τακτική» δεν φτάνει για να αντισταθούν ολοκληρωτικά οι απεργιοί στις πιέσεις των εταιρειών και να οδηγηθούν προς την τελική νίκη. Η ηγεσία της UAW, χρειάζεται να δώσει την εξουσία στη βάση, το σωματείο δηλαδή να περάσει στα χέρια των ίδιων των εργαζομένων και να απλωθούν μορφές αυτοοργάνωσης σε πανεθνικό επίπεδο.

Η απεργία έχει ταρακουνήσει τις ΗΠΑ καθώς απειλεί τον κεντρικό πυλώνα της αμερικανικής οικονομίας – την αυτοκινητοβιομηχανία, και μάλιστα σε περίοδο προεκλογικής εκστρατείας και ανταγωνισμού για επιρροή στην εργατική τάξη μεταξύ Μπάιντεν και Τράμπ. Είδαμε και τους δύο να εμφανίζονται σε απεργιακές κινητοποιήσεις. Ο Μπάιντεν μάλιστα συμμετείχε σε πικετοφορία «στο πλευρό των εργαζομένων».

Στην πραγματικότητα, είναι ο φόβος για τη δύναμη των εργαζομένων και τις προοπτικές της απεργίας, που ανάγκασαν τον Μπάιντεν να το παίξει φιλεργατικός. Είναι αυτός, εξάλλου, που απέτρεψε την απεργία των σιδηροδρομικών με τη βοήθεια του Κογκρέσου και τάισε με πακτωλούς χρημάτων την αυτοκινητοβιομηχανία για την κατασκευή εργοστασίων ηλεκτρικών οχημάτων – κέντρα υπερεκμετάλλευσης χαμηλόμισθων εργαζομένων όπου «απαγορεύεται» η συνδικαλιστική εκπροσώπηση. Μπάιντεν και Τράμπ προσπαθούν απλά να κάνουν ανοίγματα προς την εργατική τάξη γιατί βουλιάζουν στην κρίση και οι εργαζόμενοι δείχνουν τη δύναμή τους, σε καμία περίπτωση δεν βρίσκονται στο πλευρό των εργαζομένων.

Η καπιταλιστική εκμετάλλευση, η ανισότητα και η κοινωνική καταπίεση δεν μπορούν να λυθούν μέσα στην ολοένα βυθιζόμενη κρίση της καπιταλιστικής οικονομίας. Στο πλαίσιο της αυξανόμενης ταξικής πάλης και δυσάρεσκιας ενάντια στις κυβερνήσεις των πλουσίων, η εργατική τάξη πρέπει να απορρίψει τις επικίνδυνες νεοφιλελεύθερες πολιτικές του Δημοκρατικού Κόμματος και των Ρεπουμπλικάνων και να προχωρήσει στην οικοδόμηση της δικής της πολιτικής δύναμης. Η πραγματική δύναμη της UAW προέρχεται από τους απλούς εργάτες της και αυτοί με την μαχητικότητά τους και τη δημιουργία δομών αυτοοργάνωσης πρέπει να την οδηγήσουν προς τη νίκη!

■ **Αναστασία Δηματά**

στον κόσμο...

Βρετανία

Σε απεργιακές κινητοποιήσεις προχωρούν 200.000 νοσοκομειακοί γιατροί μεταξύ 20 Σεπτεμβρίου και 4 Οκτωβρίου. Για πρώτη φορά συμπίπτει η απεργία των επιμελητών με αυτή των ειδικευόμενων, με τους πρώτους να ξεκινούν 48ωρη απεργία στις 19/9 και τους δεύτερους να ξεκινούν τριήμερη απεργία από τις 20/9. Οι εργαζόμενοι συνεχίζουν τον πολύμηνο αγώνα τους για πραγματικές μισθολογικές αυξήσεις και νέες συμβάσεις, έχοντας ήδη απορρίψει τη μίζερη «προσφορά» της κυβέρνησης τον Ιούλιο για μόνο 6% αύξηση. Η ακρίβεια ως αποτέλεσμα της αισχροκέρδειας του μεγάλου κεφαλαίου εξακολουθεί να είναι θηλιά στο λαιμό των εργαζομένων, με αποτέλεσμα αρκετοί κλάδοι να πραγματοποιούν όλο και πιο συχνά απεργιακές κινητοποιήσεις. Μόνο οι ειδικευόμενοι γιατροί έχουν απεργήσει από την αρχή της χρονιάς 19 μέρες και συνεχίζουν. Ακόμα, τα αιτήματα των εργαζομένων δεν περιορίζονται μόνο στα εργασιακά δικαιώματα, αλλά αφορούν και στα δικαιώματα των ασθενών απέναντι στη συνεχή υποβάθμιση του δημόσιου συστήματος υγείας. Η Βρετανική Ιατρική Ένωση καταγγέλλει ότι τον περασμένο Ιούλιο βρίσκονταν σε αναμονή για θεραπεία 7,68 εκατομμύρια Βρετανοί. Από αυτούς, περίπου 3,18 εκατομμύρια ασθενείς περιμένουν πάνω από 4 μήνες, ενώ άλλοι 390.000 περιμένουν πάνω από έναν χρόνο για θεραπεία. Ακόμα και η περίθαλψη των καρκινοπαθών έχει υποβαθμιστεί, αφού περίπου ένα εκατομμύριο ραντεβού και ογκολογικές θεραπείες έχουν αναβληθεί από το Δεκέμβριο του 2022.

Γερμανία

Μαζική διαδήλωση πραγματοποιήθηκε στις 19/9 στο Αμβούργο ενάντια στην περαιτέρω ιδιωτικοποίηση-ξεπούλημα του λιμανιού της πόλης. Περίπου 2.500 λιμενεργάτες και αλληλέγγυοι εργαζόμενοι ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα της συγκέντρωσης, έχοντας ως κεντρικό σύνθημα «Κανένα ξεπούλημα της περιουσίας της πόλης – Αυτό είναι το λιμάνι μας, όχι το καζίνο σας!». Συγκεκριμένα, η πολιτική ιδιωτικοποίησης της γερμανικής κυβέρνησης φέρνει την εξαγορά του 49,9% του λιμανιού από τη MSC (Mediterranean Shipping Co), τη μεγαλύτερη ναυτιλιακή εταιρεία στον κόσμο. Επιπλέον, έχει ήδη εγκριθεί από την κυβέρνηση και η συμμετοχή της Cosco στο μετοχικό κεφάλαιο της Container Terminal Tollerort (Σταθμός Εμπορευματοκιβωτίων) με ποσοστό 24,9%. Το λιμάνι του Αμβούργου είναι το μεγαλύτερο στη Γερμανία και το τρίτο πιο πολυσύχναστο στην Ευρώπη. Αυτό το καθιστά «φιλέτο» για τις ναυτιλιακές εταιρείες, οι οποίες βγάζουν αστρονομικά κέρδη «κλέβοντας» στην ουσία δημόσια περιουσία και διαλύοντας τις εργασιακές σχέσεις των εργαζομένων. Λιμενεργάτες και εργαζόμενοι της πόλης καταγγέλλουν την πολιτική της ιδιωτικοποίησης του λιμανιού, καθώς ξέρουν ότι θα επιφέρει πετσόκομμα μισθών, ελαστικές σχέσεις εργασίας, απολύσεις και εντατικοποίηση της εργασίας. Στο στόχαστρο της οργής των εργαζομένων σαφώς βρίσκεται και το κυβερνών Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα Γερμανίας (SPD), το οποίο είναι υπεύθυνο όχι μόνο για το ξεπούλημα του λιμανιού, αλλά και τη στάση των περισσότερων τοπικών συνδικάτων που δεν καλούν σε απεργία (το SPD αποτελεί ηγεσία τους).

Καναδάς

Χιλιάδες δημόσιοι υπάλληλοι της πολιτείας του Κεμπέκ συγκεντρώθηκαν και πραγματοποίησαν πορεία στις 23/9 στο κέντρο του Μόντρεαλ. Απέναντι στη συνεχόμενη αύξηση του κόστους ζωής, οι εργαζόμενοι διεκδικούν αύξηση μισθών και νέα συλλογική σύμβαση εργασίας, την οποία η κυβέρνηση καθυστερεί. Πάνω σε αυτά τα αιτήματα έχουν κοινό συντονισμό 4 σωματεία, που εκπροσωπούν τα αιτήματα παραπάνω από 400.000 εργαζομένων σε κλάδους όπως η υγεία, οι κοινωνικές υπηρεσίες και η εκπαίδευση. Απ' ό,τι φαίνεται οι εργαζόμενοι θα προχωρήσουν και σε απεργία του δημόσιου τομέα σύντομα, αφού έχει ήδη ψηφίσει το 90% υπέρ της απεργίας, σε περίπτωση που δεν πραγματοποιηθούν τα αιτήματά τους.

Το 1929 ήταν μια χρονιά που σημάδεψε την ιστορία: η μεγαλύτερη οικονομική κρίση που έχει ζήσει το καπιταλιστικό σύστημα έκανε την εμφάνισή της τον Οκτώβρη, με αφορμή την κατάρρευση του βιομηχανικού δείκτη Dow Jones στο χρηματιστήριο της Νέας Υόρκης. Τη λεγόμενη «μαύρη Τρίτη» (29 Οκτωβρίου), 16 εκ. μετοχές είχαν αλλάξει χέρια, ενώ σε 3 χρόνια (1929-1932) ο δείκτης έχασε το 89% της αξίας του.

Η κατάρρευση του αμερικάνικου χρηματιστηρίου δεν ήταν η αιτία αλλά η εκδήλωση της κρίσης: στην αμερικανική (αλλά και την παγκόσμια) οικονομία συντελούνταν μεγάλες, βαθύτερες μεταβολές – άλλωστε οι χρηματιστηριακές κρίσεις στον καπιταλισμό δεν συνοδεύονται πάντοτε από γενικευμένες κρίσεις. Η δεκαετία του 1920 χαρακτηριζόταν από μια γοργή ανάπτυξη της αμερικανικής οικονομίας, με την επέκταση της δεύτερης τεχνολογικής επανάστασης, της παραγωγής αυτοκινήτων, ραδιοφώνων, τηλεφώνων κ.ά. Πριν το 1929, ο πρόεδρος Χούβερ πανηγύριζε ότι σε λίγο καιρό θα έχει εξαλειφθεί η φτώχεια. Το κύμα ευφορίας απλώθηκε και στα χρηματιστήρια, όπου η απόδοση των μετοχών είχε αυξηθεί κοντά στο 400% μόνο για το 1921!

Αυτή η υπερθέρμανση θα έφτανε στο αντίθετό της, δηλαδή την ύφεση και τον οικονομικό μαρασμό. Δεν έφταιγαν κάποιοι «κακοί κερδοσκόποι», αλλά η ίδια η ρίζα του καπιταλισμού. Όπως όλες οι καπιταλιστικές κρίσεις, ήταν μια κρίση υπερπαραγωγής εμπορευμάτων και υπερσυσσώρευσης κεφαλαίων –δίδυμες όψεις της κρίσης–, όπου ξέσπαγαν οι εγγενείς αντιφάσεις του καπιταλισμού (αναρχία της παραγωγής, αδυναμία ανάπτυξης της μαζικής κατανάλωσης σε σχέση με την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, αντικειμενική κοινωνικοποίηση της παραγωγής έναντι του ιδιωτικού κέρδους κ.ά.). Όπως συμβαίνει συνήθως, έτσι και στις ΗΠΑ η περίοδος έντονης ανάπτυξης οδήγησε από ένα σημείο και μετά στη διοχέτευση κεφαλαίων στην κερδοσκοπία, στην τεράστια αύξηση της αγοραπωλησίας χρηματιστηριακών τίτλων – πράγμα που σημαίνει αξιώσεις πάνω

Κραχ 1929

Η Μεγάλη Κρίση... αλλά όχι η τελευταία

στην τρέχουσα και μελλοντική υπεραξία. Όταν αυτή η κερδοσκοπική φούσκα έσκασε (με αφορμή ένα «τυχαίο» γεγονός, όπως π.χ. κάποια αθέτηση πληρωμών), οι επιπτώσεις έπεσαν πάνω στην «πραγματική» οικονομία, δηλαδή στους παραγωγικούς τομείς, όπου στην πραγματικότητα βρισκόταν η αφετηρία του προβλήματος.

Πρώτο το αμερικάνικο προλεταριάτο πλήρωσε τα «σπασμένα». Το αμερικάνικο ΑΕΠ είχε μια κατακόρυφη πτώση 25% μέσα σε 5 χρόνια και το παγκόσμιο εμπόριο έπεσε κατά 50%. Οι άνεργοι πολλαπλασιάστηκαν: από 3% το 1929 έφτασαν το 25% το 1933. Το εργατικό εισόδημα τσακίστηκε, το μεροκάματο έπεσε στα 5 δολάρια. Καθώς μέχρι τότε απουσίαζε οποιαδήποτε κοινωνική προστασία από το κράτος, οι αμερικάνοι εργαζόμενοι έφτασαν στην απόλυτη εξαθλίωση.

Το 1929 σήμανε το ιστορικό τέλος των αντιλήψεων για το «αόρατο χέρι» της αγοράς και τον «ελεύθερο ανταγωνισμό». Στην εποχή του Ιμπεριαλισμού, δηλαδή της ιστορικής παρακμής του καπιταλισμού και της κυριαρχίας των μονοπωλίων, η απουσία κρατικής παρέμβασης χειροτερεύει την κρίση, δημιουργεί σπινάλι χρεωκοπιών, ισοπεδώνει την κατανάλωση και τις επενδύσεις. Σε τέτοιες περιόδους, ο «νεκροθάφτης του καπιταλισμού», το εργατικό κίνημα, μπορεί να μπει σε πορεία ριζοσπαστικοποίησης και σκληρών ταξικών συγκρούσεων φτάνοντας μέχρι την αμφισβήτηση της αστικής εξουσίας. Η δεκαετία του 1930 ήταν μια από τις χρυσές εποχές στην ιστορία του αμερικάνικου εργατικού κινήματος, με μεγάλες απεργίες και οργάνωση της εργατικής τάξης σε συνδικάτα (βλ. εξέγερση οδηγών φορτηγών στη Μινεάπολη το 1934, απεργία λιμενεργατών στο Σαν Φρανσίσκο κ.ά.).

Η αμερικανική αστική τάξη, βλέποντας την απειλή, έπρεπε να σώσει το σύστημά της.

Μια πρώτη απόπειρα ήταν το New Deal μετά την εκλογή του νέου προέδρου Ρούζβελτ το 1933. Περιλάμβανε μαζικές προσλήψεις για την αντιμετώπιση της ανεργίας, συλλογικές διαπραγματεύσεις μεταξύ συνδικάτων και εργοδοτών, καθιέρωση της κοινωνικής ασφάλισης, κάποια φορολόγηση του μεγάλου πλούτου, μεγάλες δημόσιες επενδύσεις κ.ά. Παρόλο που ανέκοψε την ύφεση και οδήγησε σε μια αρχική οικονομική επανεκκίνηση, αποδείχτηκε ότι καμία οικονομική κρατική παρέμβαση δεν μπορεί εν τέλει να οδηγήσει σε ξεπέραςμα της δομικής κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος: δεν υπάρχει κανένας τέτοιος αυτόματος «εσωτερικός μηχανισμός» – το ξεπέραςμα της κρίσης κρίνεται πάντα από την έκβαση μιας πολιτικής, ταξικής αντιπαράθεσης και σύγκρουσης. Πράγματι, η ύφεση ξαναεμφανίστηκε στα τέλη της δεκαετίας του 1930. Αυτή τη φορά εκδηλώθηκε στο χρέος και τα ελλείμματα του αμερικάνικου δημοσίου λόγω του New Deal. Η λύση της κρίσης ήρθε μόνο μέσω του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, με την ενίσχυση της εξοπλιστικής βιομηχανίας και την ανάδειξη του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στην ηγεσία του καπιταλιστικού κόσμου. Αυτή η αποκατάσταση μιας σχετικής ισορροπίας στο εσωτερικό των ΗΠΑ και διεθνώς (με άλλα λόγια: οι ήττες του παγκόσμιου προλεταριάτου μέσα από τον φασισμό, τον σταλινισμό, τον πόλεμο και αργότερα την επιβολή του Ψυχρού Πολέμου) θα επιτρέψει μεταπολεμικά την εξάπλωση μέτρων του τύπου του New Deal, δηλαδή της οικονομικής πολιτικής που έγινε γνωστή ως «κεϋνσιανισμός».

Ένα νέο 1929;

Αν και σήμερα η πτώση των οικονομικών μεγεθών δεν έχει φτάσει στα επίπεδα του 1929, ποιοτικά η θέση του καπιταλιστικού συστήματος είναι μάλλον πιο αδυνατισμένη και χειρότερη από τότε (τουλάχιστον στις

παλιές ιμπεριαλιστικές χώρες). Το μακρύ κύμα κάμψης έχει κλείσει 50 χρόνια από το 1973, οι υφέσεις χτυπάνε όλο και πιο συχνά (2008, 2020), η αύξηση των χρεών δεν «κινητοποιεί» την ανάπτυξη, αντίθετα βαρύνει στην στασιμότητα και στον πληθωρισμό. Η κυρίαρχη αστική πολιτική δεν είναι κανένας ξέπνοος «κεϋνσιανισμός» αλλά ο νεοφιλελευθερισμός, η πιο παρασιτική πολιτική του καπιταλισμού, που έχει γυρίσει την οικονομία και τις κοινωνίες πίσω στο χάος του «αόρατου χεριού» (ιδιωτικοποιήσεις, λεηλασία κρατικού χρήματος, παρασιτισμός κ.λπ.). Αυτή η διαχείριση οξύνει περαιτέρω την κρίση: οι παραγωγικές επενδύσεις βρίσκονται στάσιμες, τα χρέη (δημόσια και ιδιωτικά) αποτελούν ένα διεθνές «παγόβουνο». Ο πληθωρισμός τελειώνει αναγκαστικά την πολιτική των χαμηλών ή και αρνητικών επιτοκίων, με την οποία οι κεντρικές τράπεζες τροφοδοτούσαν με «φθηνό χρήμα» τους καπιταλιστές. Η αμφισβήτηση της πρωτοκαθεδρίας των ΗΠΑ από τους νέους ιμπεριαλιστές και πολλές χώρες που ισχυροποιούνται ή συσπειρώνονται γύρω από τις BRICS, αδυνατίζει κάθε «ομαλή» εξαγωγή της κρίσης του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού: κοσμογονικές ανακατατάξεις που τρέφουν διαρκώς την πορεία προς τη γενίκευση του πολέμου. Ταυτόχρονα, νέα καθολικά προβλήματα σφραγίζουν την εποχή μας, όπως η επελαύνουσα περιβαλλοντική καταστροφή, που αλληλοτροφοδοτείται με τη δομική κρίση του καπιταλιστικού συστήματος.

Σε αυτή τη σύνθετη και μεταβατική κατάσταση, μόνο το εργατικό κίνημα μπορεί να προτάξει θετικές εξελίξεις υπέρ των εργαζόμενων και φτωχών λαϊκών στρωμάτων όλο του πλανήτη. Ακόμα χειρότερα από ό,τι το 1929, δεν υπάρχει μπροστά μας καμία «ομαλή προσγείωση» της σημερινής κρίσης, αλλά μόνο η τρομακτική απειλή της κοινωνικής αποσύνθεσης, της απειλής για την ίδια την επιβίωση της ανθρωπότητας. Η μόνη ελπίδα βρίσκεται στην ανατροπή του σάπιου καπιταλιστικού συστήματος, αυτού του ζουρλομανδύα που γεννά κρίσεις και πολέμους.

■ Χάρης Μάργαρης

«Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα;»

Το 2024 κλείνουν 90 χρόνια από το μνημειώδες έργο του Παντελή Πουλιόπουλου

Στις αρχές του 1934 εκδόθηκε το έργο του Παντελή Πουλιόπουλου «*Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα;*». Το βιβλίο είναι μια απάντηση στις αποφάσεις της σταλινικής 6ης Ολομέλειας (21/1/1934 δημοσιεύτηκε στον Ριζοσπάστη), που μερικά μέρη του προδημοσιεύτηκαν στον *Σπάρτακο* με τίτλο, «*Η αστικοδημοκρατική ιλαροτραγωδία του σταλινισμού στην Ελλάδα - Το αναποδογύρισμα της ελληνικής πραγματικότητας από τους σταλινικούς*». Όπως παραθέτει και στο βιβλίο του, η θέση του κόμματος για την επανάσταση όπως διατυπώθηκε στον Ριζοσπάστη έχει διαστρεβλωθεί. Σε λίγο θα εφαρμοστεί με ολέθρια αποτελέσματα τον Μάη του '36 και, ακόμα χειρότερα λίγο αργότερα, όταν ένα πανίσχυρο επαναστατικό κύμα των λαϊκών μαζών επικράτησε ολόκληρη την Ελλάδα, έδινε την εξουσία στα χέρια του ΕΑΜ και του ΚΚΕ, με το τελευταίο να εφαρμόζει την πολιτική αυτή (μέσω της συνθήκης του Λιβάνου, της Καζέρτας, της Βάρκιζας), δίνοντας την εξουσία στην καπιταλιστική τάξη.

Ο Παντελής Πουλιόπουλος στο έργο του αρχικά κάνει μια μοναδική ανάλυση του ελληνικού καπιταλισμού και εξηγεί τα αδιέξοδά του. Μεγάλο βάρος δίνει στην σύνθεσή του και απαντά στο ερώτημα που μπαίνει στο εργατικό κίνημα, αν η Ελλάδα είναι μισοφεουδαρχική ή καπιταλιστική χώρα. Εξηγεί ότι,

ανεξάρτητα από την σύγκριση που μπορεί να γίνει μεταξύ των καπιταλιστικών μορφών με τις ανεπτυγμένες χώρες της Ευρώπης, οι καπιταλιστικές σχέσεις είναι αυτές που κυριαρχούν στην οικονομία της. Εξηγεί τις ιδιαιτερότητες του ελληνικού καπιταλισμού, ότι ο αστικοδημοκρατικός μετασχηματισμός ήταν από τους πιο καθυστερημένους και έτσι ο πολιτικός χάρτης στην Ελλάδα δεν γνώρισε ένα αληθινό ριζοσπαστικό κόμμα της μικροαστικής δημοκρατίας και η σταλινική ιδέα για μια πολιτική ένωση του δημοκρατικού σοσιαλισμού με τον επαναστατικό είναι μια ουτοπία. Η αστική δημοκρατία επειδή ήρθε με μεγάλη ιστορική καθυστέρηση, διασταυρώθηκε την περίοδο αυτή με τις πιο αντιδραστικές τάσεις της μπουρζουαζίας (δικτατορίες, φασισμός). Γι' αυτό τον λόγο θεωρούσε, πολύ ορθά, ότι η πάλη του προλεταριάτου πρέπει να έχει ως άμεσο σκοπό την ανατροπή της αστικής δημοκρατίας και την εγκαθίδρυση της προλεταριακής δημοκρατίας.

Ακόμα, συγκρίνει τα δεδομένα Ελλάδας και Ρωσίας την περίοδο της επανάστασης και βλέπει ότι η αναλογία του ενεργού ελληνικού προλεταριάτου με τον πληθυσμό της χώρας ξεπερνάει τουλάχιστον τρεις φορές τη ρωσική τον καιρό της επανάστασης (χωρίς βέβαια να αφήνει στην άκρη τις ποιοτικές διαφορές, όπως τον τεράστιο βαθμό συγκέντρωσης του ρωσικού προλεταριάτου). Αλήθεια, οι ήρωες

της 6ης Ολομέλειας που παριστάνανε τους γνήσιους απόγονους του Λένιν, τι θα έλεγαν πριν την Ρώσικη Επανάσταση, «εμπρός πάμε για αστικοδημοκρατική»;

Η απόφαση της 6ης Ολομέλειας εγκαταλείπει την προλεταριακή επανάσταση για μια άλλη, την αστικοδημοκρατική. Ο Παντελής Πουλιόπουλος μέσα από αυτό το μνημειώδες έργο του την επαναφέρει. Εύστοχα παραλληλίζει την σταλινική σκέψη με το μαγικό ραβδί της Κίρκης που μεταμορφώνει την πραγματικότητα αναποδογυρισμένη, με το κεφάλι κάτω και τα πόδια πάνω. Ο μαρξισμός υποχρεώνεται να παίξει το ρόλο του Οδυσσέα και να επαναφέρει την πραγματικότητα. Αυτό είναι το πνεύμα του Παντελή Πουλιόπουλου.

Βέβαια, η βαθύτατη ρίζα της απόφασης της 6ης Ολομέλειας είναι στην άρνηση της ουσίας του ιμπεριαλισμού. Ο Παντελής Πουλιόπουλος θα επαναφέρει τον ρόλο των καθυστερημένων καπιταλιστικών κρατών στο ιμπεριαλιστικό σύστημα μέσα από τις αναλύσεις των κλασικών του μαρξισμού, των Μαρξ, Λένιν, Λούξεμπουργκ, Τρότσκι, όλων αυτών των θέσεων που αποκλήρυξε η 6η Ολομέλεια. Ορθά επισημαίνει ότι δεν χρειάζεται κανένα στάδιο και τα άλματα προβλήματα του καπιταλισμού θα τα λύσει η δικτατορία του προλεταριάτου, τα υπόλοιπα ανήκουν στην ιστορία της 6ης Ολομέλειας.

Το αστείο είναι ότι το 2018 το ΚΚΕ στην διακήρυξή του για τα 100 χρόνια από την ίδρυσή του, αποκηρύσσει την 6η Ολομέλεια για να χαράξει μία μόνο στρατηγική, την άμεση σοσιαλιστική επανάσταση. Αλήθεια πόσο αστείο είναι το 2018 το ΚΚΕ να αποκηρύσσει την 6η Ολομέλεια (μήπως ετοιμάζεται να αναγνωρίσει και τον Παντελή Πουλιόπουλο; Δεν χρειάζεται, τον δικαίωσε η Ιστορία). Στα τελευταία κεφάλια του σπουδαίου αυτού έργου, ο Πουλιόπουλος θα χρησιμοποιήσει την θεωρητική παράδοση του επαναστατικού μαρξισμού στο ζήτημα της διαρκούς επανάστασης. Τέλος, θα χαράξει το άμεσο πρόγραμμα της σοσιαλιστικής επανάστασης στην Ελλάδα, θέτοντας το ζήτημα, «*Τι θα κάνουν οι κομμουνιστές όταν πάρουνε την εξουσία στην Ελλάδα;*», με μια σειρά μεταβατικών αιτημάτων τα οποία διαμορφώνονται με τον ίδιο τρόπο που πρέπει να τα τοποθετούμε και σήμερα.

Ο Π. Πουλιόπουλος με το μνημειώδες έργο του, «*Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα;*», υποστήριξε το σοσιαλιστικό χαρακτήρα της επανάστασης και προέβλεψε ότι το ΚΚΕ εγκατέλειψε μια για πάντα την επανάσταση. Θα ξεκόψει όποια σύνδεση είχε μαζί του και θα αφιερωθεί ολοκληρωτικά στην συγκρότηση ενός νέου επαναστατικού κόμματος.

Το έργο αυτό, το κορυφαίο θεωρητικό πολιτικό έργο, πρέπει να διαβαστεί από όλους τους αγωνιστές που θέλουν να ασχοληθούν σοβαρά με το εργατικό κίνημα και την σοσιαλιστική επανάσταση στη χώρα μας.

Ερνέστο «Τσε» Γκεβέρα: Το πορτραίτο ενός Επαναστάτη

Στις 9 Οκτωβρίου του 2023 συμπληρώνονται 56 χρόνια από την δολοφονία του μεγάλου αντάρτη επαναστάτη, Ερνέστο «Τσε» Γκεβέρα του θρυλικού «Τσε» ο οποίος πέφτει μαχόμενος εναντίον της βολιβιανής στρατιωτικής δικτατορίας από τον υπαξιωματικό του τοπικού στρατού, Μάριο Τεράν. Ο Τσε γεννήθηκε στις 14 Ιουνίου 1928 στο Ροζάριο της Αργεντινής. Από νεαρή ηλικία πάλευε με το άσθμα, οπότε στα 7 του αναγκάστηκε να σταματήσει το σχολείο, την εκπαίδευσή του την ανέλαβε η μητέρα του. Η ασθένειά του τον επηρέασε αρκετά ώστε να σπουδάσει ιατρική το 1945. Κατά τα φοιτητικά του χρόνια στο Μπουένος Άιρες ήρθε σε επαφή με τον Μαρξισμό και τις σοσιαλιστικές ιδέες.

Στο ταξίδι του στην Λατινική Αμερική το 1951 έρχεται αντιμέτωπος με την ακραία φτώχεια που έχει επιβάλει ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός και αντιλαμβάνεται ότι η Λ. Αμερική «δεν είναι άλλο παρά ένα απ' τα τσιφλίκια της United Fruit Company (σ. σημερινή Chiquita)», πολυεθνική των ΗΠΑ. Ακόμα, καταλαβαίνει πως ο μόνος δρόμος απελευθέρωσης των εκμεταλλεζόμενων εργατών και αγροτών είναι η επανάσταση. Μόλις ολοκλήρωσε τις σπουδές του το 1953 ο Γκεβέρα εγκαινίασε την επαναστατική του δράση στη Γουατεμάλα, τη χώρα που αγαπούσε περισσότερο κι από την Κούβα. Εκεί θα του «κολλήσουν» το παρατσούκλι «Τσε» (ισπανικό επιφώνημα που χρησιμοποιούσε ο ίδιος συνέχεια στον λόγο του για να κρατήσει την προσοχή όσων των άκουγαν). Στη Γουατεμάλα συμμετείχε στο κίνημα υποστηρικτών της προοδευτικής κυβέρνησης Άρμπενς. Το πραξικόπημα του συνταγματάρχη Άρμας (καθοδηγούμενο απ' τη CIA) κατέπιζε το κίνημα, παρά την ηρωική συμμετοχή των εργατών και αλλοδαπών εθελοντών

στις ταξιαρχίες υποστήριξης. Η εμπειρία της Γουατεμάλας σημάδεψε τη δράση του Τσε και τον ακολουθούσε μέχρι το τέλος της ζωής του.

Εξόριστος το 1954 στο Μεξικό (τόπος εξορίας πολλών επαναστατών) γνώρισε πολλούς αγωνιστές, ανάμεσά τους ο Φιντέλ Κάστρο, αντάλλαξε ιδέες και υιοθέτησε την τακτική του ανταρτοπολέμου και των επαναστατικών εστιών, «φόκο». Σημαντικός λόγος για την πολιτική επιλογή του, επιλογή που χαρακτήριζε πληθώρα αγωνιστών στη Λατινική Αμερική εκείνο το διάστημα, ήταν αφενός η ανυπαρξία πλατιών εργατικών μαζών και, αφετέρου, η έλλειψη οργανώσεων με πραγματικά επαναστατική στρατηγική και τακτική, καθώς τα κατά τόπους ΚΚ ήταν σταλινοποιημένα.

Μέσα στα επόμενα δύο χρόνια σχημάτισε με τον Κάστρο το κίνημα της 26ης Ιούλη (Μ-26-7) με σκοπό την ανατροπή του διεφθαρμένου, δικτατορικού και αμερικανόφιλου καθεστώτος του Μπατίστα. Τον Νοέμβριο του 1956, ο Κάστρο, ο Γκεβέρα και ακόμα 80 «γκεριλέρος» (Guerrilleros, δηλαδή αντάρτες) απέπλευσαν με ένα μικρό σκάφος, το Γκράνμα, από το Μεξικό με κατεύθυνση την Κούβα. Έπεσαν σε ενέδρα του στρατού που τους αποδεκάτισε και απέμειναν μόνο 12 αγωνιστές. Το γεγονός όμως αυτό δεν πτόησε τους επαναστάτες. Μέσα στα επόμενα χρόνια ενέτειναν την επίθεση ενάντια στο καθεστώς και από κοινού με τους αγώνες και τις μαζικές διαδηλώσεις των εργαζομένων, των φοιτητών και των αγροτών, την Πρωτοχρονιά του 1959 μπήκαν θριαμβευτές στην Αβάνα. Η νεαρή επανάσταση προχώρησε, μετεξελισσόμενη σε σοσιαλιστική, τσάκισε την εισβολή που οργάνωσαν οι ΗΠΑ στον Κόλπο των Χοίρων και σημείωσε σημαντικές επιτυχίες (εξάλειψη πείνας,

ασθενειών, αναλφαβητισμού κ.ά.). Πήρε ιδιαίτερη μορφή, με το προλεταριάτο και τις οργανώσεις του να παίζουν ρόλο «συμπληρωματικής δύναμης» στο αντάρτικο κίνημα (λάθος που θα πληρώσει με τη ζωή του ο Τσε στη Βολιβία, καθώς υποτίμησε τη σημασία του οργανωμένου προλεταριάτου), ενώ ταυτόχρονα η Κούβα προσδενόταν όλο και περισσότερο στο άρμα της γραφειοκρατίας της Σοβιετικής Ένωσης. Απ' την άλλη, η Κούβα ενίσχυε αντάρτικα κινήματα διεθνώς, ενώ ο ίδιος ο Τσε ως υπουργός Βιομηχανίας προσκάλεσε στην Κούβα τον ηγέτη της 4ης Διεθνούς και επιφανή μαρξιστή Ερνέστο Μαντέλ για να συνδράμει στην προσπάθεια σοσιαλιστικής οικοδόμησης – μια κίνηση κατάφωρα αντίθετη με τη μονολιθικότητα και τον συντηρητισμό της σοβιετικής γραφειοκρατίας. Ο Τσε άρχισε να έρχεται σε αυξανόμενη αντίθεση με τη Μόσχα πάνω στα θέματα των κρατικοποιήσεων, της έλλειψης υποστήριξης απ' την ΕΣΣΔ στις εξαρτημένες χώρες και τις πελατιακές σχέσεις που επεδίωκε μ' αυτές (γεγονός που καταγγέλλθηκε απ' τον Τσε στο 2ο αφροαμερικάνικο συνέδριο του 1965) και πρωτίστως της πολιτικής της «ειρηνικής συνύπαρξης» με τον ιμπεριαλισμό. Κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η επανάσταση πρέπει να επεκταθεί, εξού και το περίφημο σύνθημα «1,2,3, πολλά Βιετνάμ».

Ο γενναίος επαναστάτης δεν άντεχε την δυσόιση ατμόσφαιρα που δημιουργούταν. Καθώς η Κούβα ερχόταν κοντά στην ΕΣΣΔ, αποφάσισε να αφήσει το υπουργείο Βιομηχανίας και να ριχτεί στο δύσκολο αγώνα της εδραίωσης της επανάστασης σε άλλες χώρες όπως το Κονγκό και τη Βολιβία. Ένα λάθος που μάλλον προερχόταν από γενίκευση της «αντάρτικης συνταγής» στην Κούβα, η μη ακριβής κατανόηση του ρόλου του μαζικού εργατικού και λαϊκού κινήματος. Με

12 μόνο μαχητές, μπήκε στη Βολιβία οργανώνοντας σαμποτάζ στα κυβερνητικά στρατεύματα. Αποτυγχάνοντας να ξεσηκώσει τους φτωχούς αγρότες, απομονωμένος απ' την ντόπια εργατική τάξη και αντιμέτωπος με την εχθρότητα του βολιβιανού ΚΚ (ελεγχόμενου απ' το Κρεμλίνο), αιχμαλωτίστηκε σε ενέδρα του στρατού. Όλοι οι άνδρες του σκοτώθηκαν, ενώ ο ίδιος εκτελέστηκε από τον υπαξιωματικό του βολιβιανού στρατού Μάριο Τεράν στις 9 Οκτωβρίου 1967.

Ο Τσε είναι το παράδειγμα ενός μεγάλου διεθνιστή επαναστάτη που επηρέασε τα αριστερά κινήματα με τη δράση του και τις ιδέες του παγκοσμίως και με την άνοδο της τακτικής του «Γκεβαρισμού» το '60. Τα χαρακτηριστικά που τον διακατείχαν, επαναστατική πειθαρχία, ηρωισμός και ανθρωπισμός και, παρά την έλλειψη αριθμητικής δύναμης του αντάρτικου, τις προδοσίες και τους πόνους που είχε από το άσθμα του, δείχνει πόσο βαθιά πίστευε και πάλευε για μια ίση δημοκρατική διεθνιστική κοινωνία, προσωπικότητα ενός ανθρώπου που είναι πρότυπο για κάθε αγωνιστή.

■ Γ. Τσ.

30 χρόνια χωρίς τη συντρόφισσα Κατερίνα Γώγου

Συμπληρώνονται φέτος 30 χρόνια από τις 3 Οκτώβρη του 1993, τη μέρα που έφυγε από κοντά μας η αξεχάστη συντρόφισσα Κατερίνα Γώγου, σε ηλικία μόλις 53 ετών. Η Κατερίνα Γώγου γεννήθηκε στην Αθήνα την 1η Ιουνίου 1940 και αυτοκτόνησε, δυστυχώς, με χάπια και αλκοόλ. Μπορεί σε πολλούς να είναι γνωστή ως «η ποιήτρια των Εξαρχείων», ωστόσο ήταν πολλά παραπάνω από αυτό.

Εκίνησε από μικρή καριέρα στην ηθοποιία αλλά αργότερα στράφηκε στην ποίηση. Εργάστηκε από μικρή ηλικία σε παιδικούς θεατρικούς θιάσους και στον κινηματογράφο, κυρίως σε ταινίες της Φίνος Φιλμς. Σπούδασε στην δραματική σχολή του Τάκη Μουζενίδη, μια από τις καλύτερες της εποχής, και στην σχολή χορού Πράτσια, Ζουρούδη και Βαρούτη. Πρωτοεμφανίστηκε με το θίασο του Ντίνου Ηλιόπουλου, το 1961, στο έργο των Ευαγγελίδη - Μαρή «Ο Κύριος πέντε τοις εκατό». Οι ταινίες μέσα από τις οποίες τη θυμούνται οι περισσότεροι είναι αυτές που είχαν μεγάλη επιτυχία την περίοδο εκείνη, όπως «Το ξύλο βγήκε απ' τον Παράδεισο» (1959) ή «Δεσποινίς διευθυντής» (1964). Σ' αυτές συμμετείχε σε δευτερεύοντες ρόλους ερμηνεύοντας ανέμελες γυναίκες, καταφέροντας ωστόσο έστω στα λίγα λεπτά που της αναλογούσαν να αφήσει το στίγμα της,

Η αξία της αναγνωρίστηκε τόσο μέσα από την βραβευμένη της ερμηνεία στο «Βαρύ Πεπόνι» (1977), (βραβείο Α' γυναικείου ρόλου στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης), όσο και μέσα από την θρυλική «Παραγγελιά» (1980) — και οι δύο ταινίες ήταν του σκηνοθέτη Παύλου Τάσιου, ο οποίος ανήκε στο χώρο του επαναστατικού μαρξισμού-τροτσκισμού. Τότε η Κατερίνα βρισκόταν ήδη στον κόσμο της ποίησης, και κυρίως εκπροσωπούσε τα θέλω του δικού της κόσμου, χωρίς να την σφίγγουν πια οι αλυσίδες. Η συμμετοχή της στις ταινίες αυτές δεν ήταν απλώς ερμηνείες ρόλων, αλλά καταγγελίες—γροθιά στη σαπίλα του καπιταλιστικού συστήματος, όπως αυτή αναδεικνύεται μέσα στην καθημερινότητα, τις κοινωνικές σχέσεις, κ.λπ. Από τα τέλη της δεκαετίας του 1970 ασχολήθηκε με την ποίηση, εγκαταλείποντας τον κινηματογράφο, ενώ έπαιζε μόνο στο θέατρο. Σε όλες τις ποιητικές συλλογές που εξέδωσε φαίνεται ο αντισημιακός τρόπος γραφής της, καθώς και οι επαναστατικές ιδέες της. Οι στίχοι της είναι γεμάτοι οργή, τροφή για επανάσταση και καταγγελτικό λόγο για τη σήψη του καπιταλισμού. Μερικές από τις ποιητικές συλλογές της είναι: «Τρία κλικ αριστερά» το 1978, «Ιδιώνυμο» το 1980, «Το Ξύλινο Παλτό» το 1982, «Απόντες» το 1986, «Ο μήνας των παγωμένων σταφυ-

λιών» το 1988, «Νόστος» το 1990 κ.ά.

Η ποίηση φάνηκε πως δεν ήταν απλώς μια στροφή στην καριέρα της, αλλά η φυσική εξέλιξη της πορείας. Στην «Παραγγελιά», ταινία που αφορά στην υπόθεση Κοεμτζή, ακούμε την Κατερίνα να λέει ποιήματα από τις συλλογές της «Τρία κλικ αριστερά» (1978) και «Ιδιώνυμο» (1980). Κι όταν τη βλέπουμε μέσα σε έναν καθρέφτη να μουτζουρώνεται, τσαλακώνεται και να απαγγέλλει — καταγγέλλει πιο σωστά — «... Είναι Μαρία — δε θέλω να λέω ψέματα — δύσκολοι καιροί. Και θα 'ρθούν κι άλλοι. Δεν ξέρω — μην περιμένεις κι από μένα πολλά — τόσα έζησα τόσα έμαθα τόσα λέω κι απ' όσα διάβασα ένα κρατάω καλά: «Σημασία έχει να παραμένεις άνθρωπος». Θα την αλλάξουμε τη ζωή παρ' όλα αυτά Μαρία.», τότε ξέρουμε πως δεν είναι ο ρόλος αλλά η ίδια η σ. Κατερίνα που αγωνίζεται να αλλάξει τον κόσμο.

Ανήκε για πολλά χρόνια στον επαναστατικό μαρξισμό-τροτσκισμό και ήταν μέλος της ΟΚΔΕ για 2-3 χρόνια, δυστυχώς όταν η οργάνωση βρισκόταν σε κρίση το 1977-1978. Ήταν μια εξαιρετική συντρόφισσα με πολλές αρετές και ξεχώριζε για την αφοσίωσή της στην υπόθεση της εργατικής τάξης — της οποίας ένιωθε αναπόσπαστο μέλος της — στις επαναστατικές ιδέες και συμμετείχε σε όλους τους αγώνες,

Η Κατερίνα δεν ήταν περιθωριακή, στήριζε τους περιθωριακούς, η αλληλεγγύη της ήταν απαρámλλη και βοηθούσε το κίνημα και όποιον είχε ανάγκη.

Όταν έγραφε, το έκανε χωρίς περιορισμούς, χωρίς μέτρα και ομοιοκαταληξία, όμως με τρομακτική δύναμη και ευαισθησία, μιλώντας για τους φίλους της, τα «μαύρα πουλιά» και τις φίλες της, που είναι «σύρματα τεντωμένα». Άλλωστε κι η ίδια έλεγε πως «Εκείνο που φοβάμαι πιο πολύ είναι μη γίνω «ποιητής». Μην κλειστώ στο δωμάτιο ν' αγναντεύω τη θάλασσα κι απολησιμονήσω...». Μπορεί στο τέλος να έσβησε απομονωμένη, έχοντας την τραγική κατάληξη που σήμερα γνωρίζουμε, ωστόσο, όσο η κοινωνία αγριεύει από την κρίση του καπιταλισμού, η ανάγκη να τη διαβάσουμε και να τη φέρνουμε στη μνήμη μας, παρουσιάζεται πιο επιτακτική από ποτέ.

Πλημμύρες

Ακόμα ένα προμελετημένο έγκλημα, αποτέλεσμα των καταστροφικών νεοφιλελεύθερων πολιτικών

Aνυπολόγιστες καταστροφές σε όλο τον θεσσαλικό κάμπο με τραγικές και μακροχρόνιες επιπτώσεις για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, άφησε πίσω της η κακοκαιρία «Ντάνιελ», αποτέλεσμα των εγκληματικών νεοφιλελεύθερων πολιτικών και της αποτυχίας του «επιτελικού» κράτους Μητσοτάκη.

Τουλάχιστον 17 νεκροί, άγνωστος αριθμός αγνοούμενων, χιλιάδες ζώα νεκρά. Κατεστραμμένες εκατοντάδες εργατικές κατοικίες και επιχειρήσεις, διαλυμένες υποδομές ύδρευσης, άρδευσης, οδικού δικτύου. Με δεκάδες χιλιάδες στρέμματα καλλιεργήσιμων εκτάσεων πλημμυρισμένα, είναι αβέβαιο πόσο αγρότες θα απομείνουν, τότε και με ποιους όρους θα ξανακαλλιεργήσουν. Οι κτηνοτρόφοι είναι ιδιαίτερα αμφίβολο αν θα καταφέρουν ποτέ να ανακάμψουν. Αναμένεται εκτίναξη της ανεργίας και απότομη φτωχοποίηση μεγάλων τμημάτων της ελληνικής κοινωνίας, εξαθλίωση, μετανάστευση. Σε όλα αυτά προστίθεται και ο υγειονομικός κίνδυνος εξαιτίας των χιλιάδων νεκρών ζώων, των λιμναζόντων νερών, της καταστροφής των δομών ύδρευσης και της απουσίας πόσιμου νερού, με γαστρεντερίτιδες και δερματικές ασθένειες να έχουν κάνει ήδη την εμφάνισή τους. Ένας ατελείωτος εφιάλης!

Οι ευθύνες συνολικά κράτους, κυβέρνησης και τοπικών αρχών, είναι βαρύτατες. Υπουργός, πολιτική προστασία, περιφέρεια και δήμοι, όλοι οι κρατικοί μανδραίνιοι ρίχνουν ο ένας το μπαλάκι των ευθυνών στον άλλο, μαζί κρύβονται πίσω από το άλλοθι της «κλιματικής αλλαγής» και των «ακραίων φαινομένων». Όμως, η πραγματικότητα είναι αμείλικτη: για τις επαναλαμβανόμενες τραγωδίες που ζουν οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα ευθύνεται η καταστροφική νεοφιλελεύθερη πολιτική που ακολουθούν όλες οι αστικές κυβερνήσεις.

Αν και είχε προβλεφθεί με ακρίβεια η ένταση του φαινομένου όπως και οι περιοχές που θα πλημμυρίσουν, οι κάτοικοι καταγγέλλουν ότι θάφτηκαν μέσα σε τόνους λάσπης πριν καν λάβουν το πολυδιαφημισμένο «112». Ούτε τα αυτονόητα ελάχιστα μέτρα πρόληψης δεν εξιώθηκε να φέρει σε πέρας το «επιτελικό κράτος», όπως τον καθαρισμό των φρεατίων και των ρεμάτων.

Επανελημμένα έχει αναδειχτεί η επείγουσα ανάγκη για έργα αντιπλημμυρικής προστασίας και αντιδιαβρωτικά έργα, όλες οι σχετικές μελέτες υπογραμμίζουν τον άμεσο κίνδυνο. Όμως τα κονδύλια που διατίθενται είναι υποτυπώδη, γιατί η αντιπλημμυρική προστασία δεν αντιμετωπίζεται ως άμεση κοινωνική ανάγκη αλλά ως κόστος, και επομένως δεν είναι «ανταποδοτική»! Με άλλα λόγια δεν αποδίδει άμεσα έσοδα/κέρδη στον ιδιώτη (όπως πχ. ένας αυτοκινητόδρομος με τα διόδια), κατά τη γνωστή αρπακτική λογική των νεοφιλελεύθερων. Εξού και οι μεγάλες καθυστερήσεις, οι τραγικές ελλείψεις σε προσωπικό και υποδομές πολιτικής προστασίας κ.ά.

Άλλα και όταν δίνονται κονδύλια, όπως το 1 δις ευρώ μετά τον «Ιανό» πριν τρία χρόνια, αντί να πάνε στα αναγκαία έργα με προτεραιότητα τα αντιπλημμυρικά, πήγαν σε έργα βιτρίνας για ψηφοθηρικούς λόγους ή έγιναν αντικείμενο διασπάθισης από μεγαλο-εργολάβους (βλ. ΓΕΚ-ΤΕΡΝΑ). Και όσα έργα έγιναν, με το γνωστό καθεστώς των αναδόχων, χωρίς ολοκληρωμένη μελέτη και κρατικό έλεγχο,

αποδείχθηκαν πλήρως ανεπαρκή (βλ. γέφυρα του Ξηριά στον Αλμυρό που έπεσε) ή τελείως αποσπασματικά και επομένως άχρηστα.

Σε κάθε πυρκαγιά, σεισμό, πλημμύρα οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα διαπιστώνουμε ότι βρισκόμαστε στο έλεος της φύσης. Αυτό δεν είναι «αμέλεια», ούτε ανικανότητα των επιτελείων (χωρίς να λείπουν κι αυτά τα στοιχεία). Οι βάσεις για αυτές τις καταστροφές βρίσκονται στην **ιδιωτικοποίηση** των δημόσιων υπηρεσιών, στις μνημονιακές πολιτικές που διέλυσαν τις κοινωνικές υπηρεσίες, για να αλωνίζουν μια χούφτα αρπακτικά που θησαυρίζουν με τους στημένους διαγωνισμούς και τις απευθείας αναθέσεις από το ΤΑΙΠΕΔ. Στη συρρίκνωση των κοινωνικών δαπανών για να σπαταλώνται δισεκατομμύρια στην καταστολή και τον πόλεμο. Έτσι φτάσαμε σήμερα να παρεμβαίνει ο στρατός με κάθε λόγο κι αφορμή, μια πρακτική που ανοίγει τεράστιους πολιτικούς κινδύνους για το μέλλον.

Τον ίδιο αρπακτικό χαρακτήρα έχουν τα λεγόμενα **«μέτρα αποκατάστασης»** για τους πληγέντες. Ετοιμάζουν την παράδοση του αρδευτικού νερού σε ιδιωτικές κατασκευαστικές εταιρείες μέσω ΣΔΙΤ, με αποτέλεσμα το νερό για τους αγρότες να γίνει πανάκριβο. Προωθούν την είσοδο των ασφαλιστικών εταιριών στην αγροτική παραγωγή, μέσω της υποχρεωτικής ασφάλισης των κατοικιών που βρίσκονται κοντά σε ρέματα, με στόχο τη στήριξη της κερδοφορίας τους αλλά και την απαλλαγή του κράτους από την ευθύνη αποζημιώσεων. Στο όνομα του κατεπείγοντος, αποφάσισαν την έγκριση έργων στη Θεσσαλία χωρίς περιβαλλοντική αδειοδότηση, χωρίς ανοιχτό διαγωνισμό και με κατεπείγουσες διαδικασίες που την μελέτη θα συντάξει ο ίδιος ανάδοχος-κατασκευαστής.

Κατά τ' άλλα, οι αποζημιώσεις και τα μέτρα που εξήγγειλε η κυβέρνηση είναι κοροϊδία. Ανακοίνωσε τη διάθεση για τους πλημμυροπαθείς μόλις 600 εκατομμυρίων από συμπληρωματικό προϋπολογισμό, το κόστος του οποίου θα καλυφθεί με περικοπές σε επιδόματα και κοινωνικές δαπάνες, δηλ. τα παίρνουν από τη μία τσέπη για να τα δώσουν στην άλλη. Από αυτά μόλις 150 εκατ. αφορούν τις αποζημιώσεις αγροτών και κτηνοτρόφων (!), ενώ τα υπόλοιπα δεν είναι σφές με ποιον τρόπο θα διατεθούν.

Η κλιματική αλλαγή δεν μπορεί να χρησιμοποιείται ως πρόσχημα από την κυβέρνηση Μητσοτάκη, που στο κάτω κάτω κυβερνά πάνω από μια 4ετία τη χώρα και αποτυγχάνει παταγωδώς σε κάθε έντονο καιρικό φαινόμενο. Δεν μπορούν να επικαλούνται ότι «αιφνιδιάστηκαν», όταν όλα δείχνουν ότι η κλιματική κρίση θα αυξάνει την ένταση και τη συχνότητα των ακραίων καιρικών φαινομένων. Δεν μπορούν να αποδίδουν τέτοιου μεγέθους καταστροφές απλώς στην κλιματική αλλαγή, ωσάν να ήταν αναπόφευκτες. Όχι, δεν είναι φυσικό επακόλουθο με κάθε έντονη βροχή να πνίγονται άνθρωποι, να βουλιάζουν πόλεις, να καταρρέουν υποδομές. Η υλοποίηση των απαραίτητων μέτρων πρόληψης και προστασίας, με κεντρικό κρατικό σχεδιασμό, γενναία δημόσια χρηματοδότηση και εργατικό έλεγχο **θα μειώσαν σημαντικά τις επιπτώσεις**. Ιδιαίτερα σήμερα που η πρόοδος της τεχνολογίας και των επιστημών μας προσφέρει πολύτιμα εργαλεία προς αξιοποίηση.

Άλλωστε, την κλιματική αλλαγή την προκαλεί το δικό τους σύστημα, **ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής**, που θυσιάζει τον άνθρω-

πο και τις ανάγκες του στο βωμό του κέρδους. Η άγρια εκμεταλλευτική παρέμβαση στη φύση και η καταλήστευση του περιβάλλοντος με σκοπό την φρενήρη εξάπλωση της οικονομίας της αγοράς. Μιας οικονομίας που προωθεί την υπερκατανάλωση ενέργειας για στρατιωτικούς και βιομηχανικούς σκοπούς, ενώ καταδικάζει στην ενεργειακή φτώχεια τους εργαζόμενους και τις φτωχές χώρες. Μιας οικονομίας που δεν υπηρετεί τις κοινωνικές ανάγκες, αλλά τα συμφέροντα των αστών με την εμπορευματοποίηση των πάντων. Που δε σέβεται τους περιορισμούς των φυσικών πόρων ούτε τους φυσικούς νόμους, αλλά μόνο τους νόμους του άμεσου καπιταλιστικού κέρδους με κάθε τίμημα (βλ. καναλοποιημένα, ευθυγραμμισμένα και μπετοποιημένα ρέματα στην πόλη του Βόλου με στενότερες κοίτες). Ειδικά το σύγχρονο καπιταλιστικό σύστημα που βουλιάζει στην κρίση και παρακμή του, αδιαφορεί συνολικά για τις υποδομές, το μαρτυρά αυτό το κατάρρευσή τους στα ιμπεριαλιστικά κέντρα.

Με τους αγώνες μας να τους ανατρέψουμε

Η περιοχή θα παραμείνει «κρανίου τόπος» για πολλά χρόνια. Η **αυτοθυσία** και η αλληλεγγύη των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων είναι ο κύριος λόγος που συγκράτησε τον αριθμό των θυμάτων. Με αυτές επιβιώνουν πολλοί που έχουν χάσει κάθε πηγή εισοδήματος. Όμως, η αλληλεγγύη και η εθελοντική προσφορά, μπορεί να ανακουφίζουν σε ένα βαθμό, δε λύνουν όμως τα τεράστια προβλήματα, ενώ συχνά χρησιμοποιούνται και ως υποκατάστατο της πολιτικής συζήτησης και δράσης (βλ. και τη στάση του ΚΚΕ που με κεντρικό σύνθημα «Ο λαός σώζει τον λαό» υιοθετεί όλο και περισσότερο έναν απολίτικο ακτιβισμό).

Απαιτείται οργανωμένη αρωγή από κυβέρνηση και τοπικές αρχές. Καταρχάς για την ικανοποίηση των άμεσων αναγκών διαβίωσης: Εξασφάλιση για όλους τους πλημμυροπαθείς στέγασης σε κατάλληλες κατοικίες, σίτισης και περιθαλψής με ευθύνη του κράτους. Άμεση διασφάλιση πόσιμου καθαρού νερού σε όλες τις περιοχές και πρόσβασης στις δομές υγείας. Να προχωρήσει ταχύτατα η άμεση και πλήρης αποζημίωση για τις ζημιές και απώλειες. Να καθαριστούν τα στραγγιστικά δίκτυα για να πέσει η στάθμη του νερού.

Για να μην ξαναζήσουμε τέτοιες τραγωδίες, απαιτούμε:

- Άμεση λήψη μέτρων αντιπλημμυρικής προστασίας, φιλικών προς το περιβάλλον, ενταγμένων στο πρόγραμμα δημοσίων επενδύσεων **και κάτω από εργατικό έλεγχο**

- Μαζικές προσλήψεις, Δαπάνες για τις κοινωνικές ανάγκες, όχι για τα αιματηρά **πλεονάσματα και τους εξοπλισμούς - Διαγραφή του χρέους.**

- Να τιμωρηθούν οι υπεύθυνοι, κυβέρνηση, κρατικός μηχανισμός, τοπικές αρχές και μεγαλοεργολάβοι

Μόνο οι αγώνες μας μπορούν να σταματήσουν αυτό τον κατήφορο, τη συσσώρευση καταστροφών, νεκρών, κοινωνικής αποσύνθεσης. Οι πρώτες κινητοποιήσεις έδωσαν ένα βήμα για να εκφραστεί η οργή. Στις 10/09 η αυθόρμητη συγκέντρωση χτυπήθηκε από την αστυνομία με αποτέλεσμα έναν βαριά τραυματισμένο διαδηλωτή, 14 προσαγωγές και 3 συλλήψεις. Στη μαζική πανθησσαλική διαδήλωση στο κέντρο της Λάρισας στις 24/09, η κυβέρνηση απάντησε με χημικά και γκλομπς.

Έρθε η ώρα να ενωθούμε και να οργανώσουμε παντού για να διώξουμε αυτή την επικίνδυνη κυβέρνηση. Να επιβάλλουμε με την κινητοποίησή μας πραγματικές λύσεις για την επούλωση των πληγών από τις πλημμύρες και τις πυρκαγιές – και συνολικά για την αντιμετώπιση της περιβαλλοντικής καταστροφής. Να αγωνιστούμε για μια άλλη κοινωνία, που δεν θα υπηρετεί τα κέρδη μιας ελίτ αλλά θα θέτει ως πρώτο στόχο τα συμφέροντα της κοινωνικής πλειοψηφίας και του περιβάλλοντος, για τον Σοσιαλισμό!

■ Σοφία Θεοδωροπούλου

Ζαγορά Πηλίου

Η Ζαγορά Πηλίου είναι από τις περιοχές που υπέστησαν τις μεγαλύτερες ζημιές. Υπολογίζεται ότι από τις 4 έως τις 8 Σεπτεμβρίου δέχτηκε ποσότητα νερού που αντιστοιχεί περίπου σε όσο πέφτει στην Αθήνα σε 2 χρόνια. Η έλλειψη αντιπλημμυρικών υποδομών, αλλά και η παντελής αδιαφορία του επιτελικού κράτους, έχουν ως αποτέλεσμα τις τεράστιες καταστροφές κυρίως στο οδικό δίκτυο και στα κτήματα.

Η Ζαγορά με περίπου 800 παραγωγούς στον Αγροτικό Συνεταιρισμό, έναν από τους παλιότερους στην Ελλάδα με έτος ίδρυσης το 1916, ζει από τα μήλα. Με το οδικό δίκτυο κατεστραμμένο, ήταν αποκλεισμένη για αρκετές μέρες με αποτέλεσμα ελλείψεις σε βασικά αγαθά και φάρμακα. Εκτός από τον κεντρικό δρόμο για Βόλο μέσω του οποίου γίνεται η τροφοδοσία, καταστράφηκαν και οι δρόμοι του χωριού, κάνοντας αδύνατη την πρόσβαση των αγροτών στα κτήματά τους, περίπου 10 μέρες πριν την συγκομιδή των μήλων (όσων έχουν επιζηήσει από την πλημμύρα). Το Δημοτικό Σχολείο έκλεισε, καθώς οι γονείς ζήτησαν να μη λειτουργήσει η τηλεκπαίδευση, ενώ το γυμνάσιο και το λύκειο μισολειτουργούν με τηλεκπαίδευση.

Η κυβέρνηση δεν έκανε απολύτως τίποτα για να βοηθήσει τους κατοίκους. Μόνοι τους, με ό,τι μηχανήματα και χρήματα είχαν, μπάζωσαν ό,τι μπορούσαν. Πράγμα αδιανόητο και λυπηρό, καθώς υπάρχουν ζημιές εκατομμυρίων που δεν αποκαθίστανται με εθελοντισμό ούτε με απευθείας αναθέσεις σε εργολάβους, οι οποίοι θα φάνε ό,τι μισορέσουν και θα παραδώσουν μισοτελειωμένα και επικίνδυνα έργα.

Στις 12/09 πραγματοποιήθηκε μία πρωτοφανής και ζωντανή συνέλευση στην κεντρική πλατεία του χωριού, καλεσμένη από τον Αγροτικό Σύλλογο, στην οποία συμμετείχαν εκατοντάδες κάτοικοι της Ζαγοράς και των γύρω χωριών. Έγινε ξεκάθαρη η ανάγκη άμεσης χρηματοδότησης και έμπρακτης βοήθειας από το κράτος, αλλά και κινητοποίησης των κατοίκων, και όλης της χώρας. Πραγματοποιήθηκε κινητοποίηση στο δημαρχείο την επομένη, όπου κατατέθηκαν τα αιτήματα στον πρόεδρο του χωριού. Αυτά δείχνουν μία διάθεση για αγώνα αλλά και την επίγνωση ότι δεν πρόκειται να τους βοηθήσει η κυβέρνηση. Είναι απαραίτητο οι αγώνες να ανοίξουν στην υπόλοιπη Ελλάδα και να συνδεθούν μέσα από δομές αυτοοργάνωσης.

■ Κώστας Πρίγκος, Ζαγορά Πηλίου